Chương 21: Trình độ oanh tạc

Mặc dù cấp trên đã giao cho một nhiệm vụ trông có vẻ rất gian khổ, nhưng các sĩ quan cấp cao của Chiến đoàn Rokossovsky đã hoàn thành tất cả những gì có thể làm lúc này, họ quyết định chơi bài Bridge để giải khuây.

Cũng giống như việc bất chấp tình huống khẩn cấp đến đâu, họ vẫn sẽ chơi một ván Gwent.

Vương Trung dần thích ứng với nhịp sống này.

Trên chiến trường, khi không có gì xảy ra thì thực sự rất yên bình, nhưng trên đầu họ luôn có một thanh kiếm Damocles treo lơ lửng, không biết lúc nào sẽ rơi xuống hủy diệt tất cả.

Những người mới lên chiến trường có thể cả ngày run sợ vì thanh kiếm trên đầu, nhưng những người lính kỳ cựu, sau khi đã quen thuộc, sẽ trở nên giống như Vương Trung bây giờ.

Đúng vậy, Vương Trung xuyên không chưa đầy hai tuần, đã là một người lính dày dạn kinh nghiệm, chiến trường chính là lò rèn luyện con người như vậy.

Ngay khi Vương Trung đánh ra quân 10 rô, điện thoại reo lên.

Hắn thuận tay nhấc ống nghe: "Rokossovsky đây, xin nghe."

"Tôi là Peter, tôi nghe thấy một phi đội lớn của địch đang tiếp cận, không rõ là đến để oanh tạc hay chỉ bay qua. Có rất nhiều máy bay ném bom hạng nặng sáu động cơ."

"Tôi biết rồi." Vương Trung đặt điện thoại xuống, nói với Yegorov: "Báo động phòng không!"

Vừa dứt lời, còi báo động phòng không bên ngoài vang lên, rõ ràng Peter đã thông báo trước cho bộ chỉ huy trạm quân nhu và lực lượng phòng không trong thành phố.

Vương Trung ném bài xuống, bước đến bên cửa sổ nhìn lên bầu trời.

Dmitri hỏi: "Chúng ta có cần rút lui không?"

"Thành phố này không có tàu điện ngầm, trước đây cũng không hề có hầm tránh bom tiêu chuẩn, muốn trốn thì chỉ có thể trốn trong hầm chứa bắp cải vào mùa đông." Vương Trung nói: "Nơi này chắc chắn hơn phần lớn các tầng hầm khác."

Đang nói, Vương Trung đã nhìn thấy phi đội máy bay.

Hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, như vậy sẽ không bị hạn chế bởi tầm nhìn của cửa sổ, có thể quan sát toàn bộ phi đội.

30 chiếc máy bay ném bom hạng nặng sáu động cơ và số lượng máy bay chiến đấu tương đương đang tiếp cận, tạo thành một đội hình lớn. Nếu chúng nhắm vào Loktev, điều đó có nghĩa là Bogdanovka đã không còn mục tiêu nào cần đến loại máy bay này để oanh tạc.

Vương Trung đang suy nghĩ, Vasili đột nhiên kêu lên: "Tôi nghe thấy tiếng địch gọi bằng mật mã, có vẻ là đang nói chuyện với lực lượng phòng không mặt đất."

"Họ nói gì?" Vương Trung hỏi, nhưng trong lòng đã mơ hồ đoán được.

Vasili: "Họ yêu cầu không quân giải quyết khẩu pháo hạng nặng trong thành phố."

"Không quân trả lời thế nào?"

"Không quân bảo họ hãy liên lạc với phi đội máy bay ném bom chiến thuật, vì họ chỉ phụ trách ném bom nhà ga và kho tiếp tế."

Yegorov thè lưỡi: "May mà chúng ta đã chuyển trận địa pháo binh ra khỏi khu vực nhà ga."

Ban đầu, trận địa B4 mà Vương Trung chọn là nhà kho của nhà ga, bây giờ đã được chuyển đến công viên thành phố gần nhà ga và khu vườn nhỏ trước tòa nhà hành chính.

Những nơi này vốn có thảm thực vật rậm rạp, là nơi ngụy trang tự nhiên, cộng thêm lưới ngụy trang nên rất khó bị phát hiện từ trên không - Vương Trung đã tự mình xác nhận điều này bằng góc nhìn từ trên xuống.

Pháo phòng không của thành phố bắt đầu khai hỏa, nhưng tiếc là pháo cao xạ 25 mm không thể làm gì được những chiếc máy bay địch bay cao, họ nổ súng chỉ vì đó là nhiệm vụ của lực lượng phòng không.

Máy bay địch tiếp cận nhà máy hóa chất, bắt đầu ném bom - Loktev không lớn, với độ cao hiện tại của máy bay địch, nếu ném bom khi tiếp cận nhà máy hóa chất, bom sẽ rơi trúng khu vực gần nhà ga và kho tiếp tế.

Còi ở đuôi quả bom phát ra tiếng rít chói tai, khiến tai Vương Trung đau nhức.

Đúng vậy, tiếng bom rơi "vèo vèo" không giống với tiếng đạn pháo, âm thanh "vèo" này là do còi được lắp đặt đặc biệt ở đuôi quả bom tạo ra.

Sau khi ném bom xong, máy bay địch bắt đầu chuyển hướng.

Vương Trung đổi sang cửa sổ bên kia, nhìn những quả bom rơi xuống đất.

30 chiếc máy bay ném bom hạng nặng, oanh tạc kiểu thảm.

Những quả bom xếp san sát nhau cày xới trên mặt đất thành ba mươi vết thương rỉ máu.

Khói bụi mù mịt bao phủ các con phố của Loktev.

Hơn mười cột khói bốc lên cuồn cuộn.

Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì lúc này không nhìn thấy cảnh tượng đường phố bị oanh tạc, nếu không, chắc chắn sẽ phải chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Loktev không giống như những ngôi làng bên ngoài, trong thành phố vẫn còn rất nhiều thường dân, những người đàn ông theo phái thế tục của Giáo hội Đông phương đã thành lập lực lượng tự vệ, phụ nữ tham gia các đội lao động tình nguyện, còn có rất nhiều người già và trẻ em đang chờ tàu hỏa đến đón.

Không biết trận oanh tạc dữ dội như vậy sẽ gây ra bao nhiêu thương vong cho thường dân.

————

Lyudmila bò dậy từ mặt đất.

Cô và tổ bắn tỉa Thần Tiễn được bố trí trên nóc của nhà tắm công cộng duy nhất ở Loktev, luôn trong tư thế sẵn sàng bắn tỉa máy bay trinh sát của địch.

Trận địa pháo binh B4 nằm ngay con phố phía bắc nhà tắm công cộng, nếu máy bay ném bom bổ nhào của địch muốn tấn công trận địa pháo binh, tổ bắn tỉa Thần Tiễn ít nhiều có thể bảo vệ được phần nào.

Một trong những "vết thương" do bom oanh tạc trên mặt đất nằm cách nhà tắm không xa.

Chỉ cần địch ném bom muộn vài giây, tổ bắn tỉa Thần Tiễn sẽ tan xác trong biển lửa.

Cô ghé người ra lan can trên nóc nhà, nhìn xuống khung cảnh tang thương bên dưới.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một thứ.

Lyudmila lao nhanh xuống lầu, tu sĩ Yetsemenko ở phía sau hét lớn: "Cô đi đâu đấy? Biết đâu sẽ có máy bay trinh sát nhân lúc này đến xác nhận kết quả! Chúng ta phải sẵn sàng chiến đấu!"

Lyudmila hét lớn: "Tôi sẽ quay lại ngay!"

Cô men theo chiếc thang dựng tạm bên cạnh nhà tắm, lao ra đường, chạy như bay đến chỗ thứ mà cô vừa nhìn thấy.

Đó là một chiếc lọ thủy tinh, đã bị vỡ tan trên mặt đất, những bông hoa baby bên trong rơi vãi khắp nơi.

Một bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy chiếc lọ, làn da ngón tay nhăn nheo vì tiếp xúc quá nhiều với xà phòng thô khi giặt quần áo.

Lyudmila nhặt bàn tay bị đứt lìa chỉ còn lại phần bàn tay và một đoạn cổ tay, nhìn quanh tìm kiếm chủ nhân của nó.

Rồi cô nhìn thấy địa điểm phát xà phòng giặt ở cách đó không xa, mấy cô gái giặt giũ được phân công cho Chiến đoàn của Rokossovsky đang ngồi bệt dưới đất gào khóc thảm thiết.

Lyudmila lấy băng gạc trên người, xé một phần ra, bọc những bông hoa baby dưới đất lại, cùng với bàn tay bị đứt, đi đến chỗ những cô gái trong đội giặt giũ.

Cô không nhận ra cô gái nằm trên đất, bởi vì tối hôm qua trời đã tối đen.

Nhưng bàn tay bị đứt lìa của cô gái đã nói lên tất cả.

Tất nhiên, còn có cả những bông hoa baby này nữa.

Các cô gái trong đội giặt giũ vừa khóc vừa nói: "Đội trưởng chỉ bảo chúng em đến nhận xà phòng thôi mà! Sao lại như thế này..."

Lyudmila im lặng đứng đó.

Lúc này, tu sĩ Yetsemenko chạy đến bên cạnh cô: "Cô phải trở về vị trí! Không có cô, Thần Tiễn không thể hoạt động!"

Tu sĩ nhìn cô gái trên mặt đất, thở dài, cầm lấy bàn tay bị đứt và những bông hoa baby: "Để đây cho tôi, cô mau trở về vị trí đi!"

Lyudmila gật đầu, bước về phía nhà tắm, vừa đi vừa ngoái lại nhìn.

————

Vương Trung thu hồi tầm mắt, đi đến bên điện thoại, tay đặt trên ống nghe, sẵn sàng trả lời bất cứ lúc nào.

Nếu trận địa pháo binh bị tấn công, họ sẽ báo cáo ngay cho Vương Trung.

Hắn đang chờ đợi cuộc gọi này.

Ba mươi giây trôi qua, điện thoại vẫn im lặng.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra pháo binh của chúng ta vẫn ổn."

Yegorov: "Quyết định chuyển trận địa pháo binh ra khỏi mục tiêu oanh tạc quả là sáng suốt."

Popov hỏi: "Chúng ta có cần thay đổi vị trí trận địa pháo binh không? Liệu phi công của địch có phát hiện ra đó là trận địa pháo binh không?"

Vương Trung: "Không, máy bay địch không bay qua trận địa pháo binh, chúng đã ném bom và chuyển hướng ngay trên đầu chúng ta."

Nói rồi, hắn đưa tay vẽ một vòng tròn trên đầu.

Đúng lúc này, điện thoại lại reo.

Vương Trung tự mình nhấc ống nghe lên: "Rokossovsky đây, xin nghe."

"Báo cáo, chúng tôi là Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, chúng tôi phát hiện xe bọc thép trinh sát của địch trên con đường nhỏ phía đông nam trận địa."

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 không được bổ sung quân số, trang bị cũng không được bổ sung nhiều, vì vậy Vương Trung đã chia nhỏ họ ra, phối hợp với dân quân địa phương, giám sát hai con đường lớn ở phía đông nam và tây bắc dẫn ra khỏi thành phố.

Loktev chỉ là một thành phố nhỏ, số quân ít ỏi trong tay Vương Trung không thể nào bao vây thành phố như thùng sắt được, chỉ có thể tập trung phòng ngự chính diện, hai bên bố trí lực lượng thứ yếu giám sát đường bộ.

Vương Trung: "Phía đông nam sao? Xe bán xích?"

"Xe bán xích và xe tăng Panzer II, chúng tôi đã nghe theo đề nghị của công nhân ở trạm máy kéo, dùng máy kéo ngụy trang thành xe tăng, dọa cho bọn địch chạy mất dép."

Vương Trung: "Cái gì? Máy kéo ngụy trang thành xe tăng?"

"Đúng vậy, hiệu quả vô cùng! Chỉ cần chất rơm rạ lên phía trước, trông giống như đang ngụy trang cho tháp pháo xe tăng bằng rơm rạ. Chúng tôi lái thứ đó ra, để cho hộp số kêu lạch cạch, thế là bọn địch chạy mất dạng."

Vương Trung cười lớn, những người khác không nghe thấy cuộc trò chuyện trong điện thoại, đều nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

"Các cậu làm tốt lắm, cứ tiếp tục hù dọa bọn chúng, đừng để chúng phát hiện ra lực lượng của chúng ta ở đây rất mỏng! Các cậu làm rất tốt!" Nói xong, Vương Trung đặt ống nghe xuống, kể lại cách làm của Trung đoàn Beshenkovichskaya cho mọi người nghe.

Vasili cười ha ha, sau đó bị Popov trừng mắt: "Lo làm tốt việc của anh đi!"

Yegorov: "Nhưng xe tăng giả dù sao cũng chỉ có thể hù dọa người ta, tôi vẫn hy vọng sớm có xe tăng thật. Như vậy, tướng quân mới có thể phát huy tài năng chỉ huy xe tăng của mình."

Xem ra, trong mắt Yegorov, Vương Trung đã là một chỉ huy xe tăng thiên tài.

Vương Trung: "Tôi thấy trong báo cáo của Sư đoàn, Dolgi ở phía bắc chúng ta có tàn quân của Quân đoàn Xe tăng 23, không biết có thể điều họ đến đây không. Bất kể họ được trang bị loại xe tăng nào, chắc chắn sẽ có ích."

Lợi ích ở đây, chính là để bản thân hắn, kẻ được "buff" khi xuyên không, tự mình chỉ huy một chiếc xe tăng, lợi dụng góc khuất tầm nhìn của địch để tấn công bất ngờ, đó chính là sở trường của game thủ War Thunder.

Popov: "Họ có lẽ được trang bị dòng xe tăng BT."

Vương Trung nghe xong liền nhíu mày, T-28 tuy mỏng manh nhưng pháo của nó vẫn rất lợi hại. Còn BT thì ngay cả hỏa lực cũng không ra gì, hiện

tại, xe tăng của Prosen đã được tăng cường giáp trước dựa trên kinh nghiệm từ trận Carolin, pháo nhỏ của BT-7 có thể không xuyên thủng nổi giáp của chúng.

Bản thân BT-7 lại cực kỳ mỏng manh, súng máy hạng nặng có sức xuyên giáp cao hơn một chút cũng có thể bắn thủng sườn nó.

Điểm đáng khen ngợi duy nhất của loại xe tăng này là tính cơ động, nó sử dụng hệ thống treo Christie nổi tiếng, vì vậy khi cần di chuyển với tốc độ cao, thậm chí có thể tháo xích ra, chạy trên đường bằng bánh xe.

Vương Trung vừa nói vừa suy nghĩ, sau khi có được BT-7, liệu hắn có thể dựa vào tính cơ động đáng kinh ngạc của nó để làm gì đó hay không.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên.

Vasili: "Trước đây tôi chưa bao giờ biết, chiến tranh lại là đánh bài ở sở chỉ huy, sau đó là liên tục nghe điện thoại."

"Anh bớt nói vài câu đi." Vương Trung nói xong, cầm ống nghe lên: "Rokossovsky đây, xin nghe."

"Peter đây, tôi nghe thấy một chiếc Do 215 bay một mình, có vẻ như đang ở trên cao. Ngoài ra còn có một chiếc Fw 189 bay ở độ cao thấp."

Vương Trung nhíu mày, máy bay ném bom thời này thường hoạt động theo nhóm, tạo thành đội hình dày đặc để súng máy tự vệ có thể tạo thành lưới lửa chặn máy bay địch. Một chiếc Do 215 bay một mình, lại còn ở trên cao...

Vương Trung: "Một chiếc trên cao, một chiếc ở thấp sao?"

Peter đáp: "Đúng vậy, nếu tính cả thời gian sóng âm truyền từ trên cao xuống, thì Do 215 ở phía trước. Nó bay rất cao, chỉ có MiG-3 mới có thể bay lên chặn được nó. Nhưng chúng ta rõ ràng không có MiG-3."

Có lẽ ban đầu có, nhưng đã bị phá hủy hết ngay tại sân bay trong ngày đầu tiên chiến tranh.

Vương Trung: "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu."

Sau khi cúp điện thoại, hắn nhìn những người khác: "Một chiếc Do 215 bay một mình trên cao, có thể là máy bay trinh sát. Sau đó là một chiếc Fw 189 bay ở độ cao thấp. Mọi người nghĩ sao?"

Yegorov và Popov nhìn nhau.

Vasili: "Tôi biết! Bọn địch đã mất vài chiếc Fw 189 trên bầu trời Loktev, nên muốn đến xem chuyện gì đã xảy ra!"

Vương Trung và những người khác nhìn nhau.

————

Thiếu tướng Randolph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 15, nghe thấy tiếng máy bay trên không, bèn ngẩng đầu lên.

Tham mưu trưởng của ông ta nói: "Bay rất cao, là máy bay trinh sát. Chắc là đến để quan sát hiệu quả của trận oanh tạc thảm vừa rồi."

Vừa dứt lời, một chiếc Fw 189 bay sượt qua đầu họ.

Bởi vì Fw 189 có vẻ ngoài hiện đại, nên binh lính coi nó như biểu tượng cho công nghệ tiên tiến của Prosen, họ hái mũ reo hò.

Tham mưu trưởng nhíu mày: "Tôi nghe nói không quân đã mất một vài chiếc máy bay trinh sát trên bầu trời Loktev, loại máy bay trinh sát này rất khó bị bắn hạ, chẳng lẽ... bọn chúng muốn đến xem thứ gì đã bắn hạ máy bay trinh sát của mình?"

Thiếu tướng Randolph chửi: "Chúng ta đã báo cáo về vị trí trận địa pháo binh đó bao nhiêu lần rồi! Bọn khốn B4 đó đã khiến chúng ta thiệt hại hơn một nghìn người, vậy mà không quân vẫn thờ ơ! Bây giờ mất có vài chiếc máy bay trinh sát mà đã làm ầm ĩ lên!"

Nói xong, thiếu tướng thở dài.

"Chờ pháo binh sư đoàn của chúng ta đến rồi tính tiếp." Tham mưu trưởng nói.

Thiếu tướng gật đầu: "Chỉ có thể như vậy, khi nào thì khả năng phối hợp không quân - lục quân của chúng ta mới có thể sánh bằng những gì Đại công tước Meyer đã nói?"

Chương 22: Đại Bảo Bối

Phía Vương Trung.

"Chặn lại như thường lệ." Vương Trung nói: "Để lộ vị trí của Thần Tiễn cũng không sao, có thể di chuyển. Sau trận Cao điểm Peniye, tu sĩ Yetsemenko hẳn là rất có kinh nghiệm."

Yegorov: "Ông ấy có kinh nghiệm lắm, đã chuẩn bị sẵn xe tải để di chuyển, còn cho người kéo đường dây điện thoại đến tất cả các vị trí dự bị của Thần Tiễn."

Vương Trung gật đầu: "Vậy thì chặn lại! Chặn xong thì rút lui ngay lập tức!"

Nói rồi, hắn cầm điện thoại lên: "Nối máy cho tôi đến vị trí hiện tại của Đại đội Thần Tiễn."

Hai giây sau, giọng nói của Lyudmila vang lên từ đầu dây bên kia: "Alo?"

Vương Trung: "Sao lại là cô? Tu sĩ Yetsemenko đâu?"

"Tu sĩ đi làm lễ cầu nguyện cho những người đã khuất. Có chuyện gì vậy?"

"Tổ bắn tỉa Thần Tiễn có thể khai hỏa ngay bây giờ chứ?"

"Có thể! Máy bay địch đến rồi phải không? Cứ giao cho tôi, tôi sẽ bắn hạ nó! Tôi nhắm mắt cũng có thể nhận ra máy bay trinh sát của bọn chúng!"

Không biết có phải ảo giác hay không, Vương Trung cảm thấy Lyudmila đang cố gắng tỏ ra vui vẻ, cố tình che giấu điều gì đó.

Có chuyện gì đã xảy ra sao?

Vương Trung rất muốn hỏi, dù sao cô ấy cũng là vị hôn thê của mình, nhưng quân tình khẩn cấp, hắn không thể nào hỏi han được.

Vì vậy, hắn nói: "Giao cho cô đấy! Máy bay địch sắp đến rồi!"

"Vâng!" Ít nhất thì câu trả lời cuối cùng này, cô gái nghe vẫn rất có tinh thần.

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên xuống để quan sát tình hình.

Đầu tiên, hắn nhìn thấy chiếc Do 215 bay rất cao - Hả?

Vương Trung quan sát chiếc Do 215 đó, luôn cảm thấy nó có vẻ to hơn so với những chiếc Do 215 thông thường, chẳng lẽ đây là Do 217?

Hơn nữa, cảm giác chiếc máy bay này không giống như đến để trinh sát, tốc độ chậm chạp như vậy, có vẻ như đang mang bom.

Máy bay Do 215 đến trinh sát thường sẽ không mang bom, để có thể bay cao hơn và nhanh hơn.

Vương Trung đang nghi ngờ, thì chiếc máy bay trinh sát Fw 189 lọt vào tầm nhìn.

Chưa kịp để Vương Trung nhìn rõ, Thần Tiễn đã phóng lên trời.

Tuy nhiên, phản ứng của chiếc Fw 189 này rất kỳ lạ, phi công của nó như thể đã chuẩn bị sẵn, lập tức nhảy dù.

Những chiếc máy bay trinh sát khác thường sẽ cố gắng vùng vẫy, ví dụ như cố gắng chui vào điểm mù của Thần Tiễn, còn chiếc này thì cứ như cam chịu số phận!

Vương Trung cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ được là điều gì, cho đến khi hắn nhìn thấy thứ mà chiếc máy bay ném bom hạng nặng hai động cơ, nghi là Do 217, kia thả xuống.

————

Phi đội trưởng Phi đội 1, Biên đội 10, Liên đoàn Ném bom số 55, Không quân Hoàng gia Prosen hôm nay nhận nhiệm vụ ném một loại vũ khí thử nghiệm.

Trên thực tế, trước chiến dịch Carolin, biên đội này đã được điều động đến Bayern, Prosen để tham gia thử nghiệm vũ khí.

Đây là nỗ lực to lớn của Đế chế trong việc sử dụng khoa học kỹ thuật để thay thế cho ân điển của thần linh, thành công của nó sẽ chứng minh rằng thần linh mà các dân tộc hạ đẳng tôn thờ cũng chỉ là những kẻ giả mạo không đáng lo ngại.

Và hôm nay, chính là ngày loại vũ khí vĩ đại, mang tính biểu tượng này được đưa vào thử nghiệm thực chiến, và mục tiêu của nó chính là "thần tích" mà những kẻ giả mạo kia dùng để lừa bịp thế nhân!

Quan sát viên hét lớn: "Phát hiện Thần Tiễn, xác nhận vệt khói của Thần Tiễn!"

Nhân viên dẫn đường vô tuyến: "Đã nhìn thấy mục tiêu, chuẩn bị dẫn đường!"

Quan sát viên: "Đã nhập tham số đường bay!"

Máy tính cơ khí chứa trong khoang dẫn đường máy bay ném bom nhanh chóng hoàn thành tính toán, đưa ra thông số hiệu chỉnh hướng đi.

Đội trưởng trung đội số 10 xé tờ giấy ghi chú hướng đi, liếc nhìn rồi tự tay đẩy cần điều khiển, để máy bay chuyển hướng theo hướng đã tính toán.

Quan sát viên: "Đã nhắm chuẩn, cửa sổ ném bom còn 20 giây!"

Trung đội trưởng ấn đồng hồ bấm giờ lắp tạm thời bên cạnh bảng điều khiển, cùng lúc đó, hắn hét lớn: "Vì đế chế! Vì Hoàng đế bệ hạ!"

Đồng hồ bấm giờ về 0, hắn ấn nút ném bom, quả bom lượn dẫn đường bằng radio hạng nặng treo ở bụng máy bay rời khỏi giá treo.

Một chiếc dù giảm tốc nhỏ đã giúp quả bom hoàn thành việc hiệu chỉnh tư thế.

Nhân viên dẫn đường báo cáo: "Đã bỏ dù giảm tốc, quan sát thấy đèn đuôi bom! Bắt đầu dẫn đường vô tuyến!"

Lúc này, trong tầm mắt của nhân viên dẫn đường, đèn đuôi bom phát ra ánh sáng vô cùng rõ ràng.

————

Lyudmila và mọi người của đại đội Thần Tiễn men theo cầu thang chạy như bay xuống đất, leo lên xe tải GAZ đã chuẩn bị sẵn.

Lái xe duy nhất của đại đội Thần Tiễn đang hút thuốc, vừa nhìn thấy mọi người hớt hải chạy xuống, liền cười nói: "Gấp gáp như vậy? Người Prosen sắp đánh tới nơi rồi sao?"

Lyudmila: "Trên trời có một chiếc máy bay trinh sát của địch, chúng ta đã lộ, chẳng mấy chốc sẽ bị tấn công, có thể là pháo, cũng có thể là máy bay ném bom."

"Ôi chao, đâu đến mức nhanh như vậy. Mà ông xem thầy tu Yetsemenko còn đang cầu nguyện cho cô gái đã chết kia kìa! Chờ một chút..."

Lyudmila lập tức túm cổ áo tài xế lôi ra khỏi buồng lái ném xuống đất, tự mình leo vào, thành thạo khởi động xe.

Tài xế bị ngã đến choáng váng, bò dậy vẫn thản nhiên: "Gấp cái gì! Mấy ngày nay tôi ngó vị tướng kia, cũng chẳng thấy ông ta thần thánh gì! Chẳng qua chỉ là..."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mái vòm của nhà tắm Anatovli bỗng nhiên bị vật gì đó đập vỡ một mảng, hệt như vỏ trứng gà bị người ta gõ một lỗ.

Ngay sau đó, vụ nổ khiến nhà tắm phình to như quả bóng bay, rồi nổ tung.

Sóng xung kích ập đến từ phía sau hất tung tài xế, ném anh ta vào bức tường đá bên kia, cổ lập tức bị vặn thành một góc độ không được "khỏe mạnh" cho lắm.

Tu sĩ Yetsemenko đang làm lễ cũng bị hất tung, ngã sóng soài trên mặt đất.

Sóng xung kích còn khiến chiếc xe tải GAZ do Lyudmila điều khiển lắc lư như lên cơn co giật, hệt như vừa tu ừng ực hết năm chai vodka.

Trong lúc nguy cấp, Lyudmila phanh gấp, kết quả trực tiếp khiến xe lật nhào trên mặt đất, trượt dài năm mét.

Mọi thứ tĩnh lặng trở lại.

Lyudmila cố hết sức chèo ra khỏi buồng lái, đứng trên mặt đất, ôm lấy cánh tay phải bị thương, nhìn nhà tắm đã bị san phẳng.

Tu sĩ Yetsemenko - giờ đã là Phó Hiệp sĩ - cũng bò dậy, cùng nhìn về phía nhà tắm.

Yetsemenko: "Chuyện gì vậy? Không nghe thấy tiếng máy bay địch mà? Cái quái gì đã nổ chúng ta vậy?"

Lyudmila liếc nhìn Yetsemenko: "Ông nên tìm một tài xế mới đi, nhớ tìm người biết nghe lời."

————

Vương Trung vô cùng bàng hoàng.

Sau khi xác nhận Lyudmila không sao, hắn bắt đầu suy tư.

Hắn nhận ra thứ vừa bị Do 217 ném xuống, bom điều khiển vô tuyến Fritz X!

Chẳng lẽ Prosen bị vũ khí dẫn đường bằng thần lực của Đông Thánh giáo và Lộ Đức giáo kích thích, nên việc phát triển vũ khí dẫn đường còn nhanh hơn cả Đức Quốc xã trên Trái Đất?

Hay là, "Cự Đức" tài nguyên phong phú, nên tiến độ nghiên cứu khoa học các mặt đều nhanh hơn Đức Quốc xã?

Không, không đúng, Prosen vẫn đang dùng Panzer IV nòng ngắn kết hợp với Panzer III đời đầu, có vẻ như công nghệ cũng không cao hơn Đức Quốc xã cùng thời đại là bao.

Chắc là nhìn thấy vũ khí dẫn đường của người khác, nên dốc toàn lực nghiên cứu chế tạo ra một loại.

Bây giờ vấn đề là, thứ này rốt cuộc có bao nhiêu quả? Nếu có rất nhiều, vậy nhà máy phân bón hóa học mà mình đang ở cũng không an toàn, một quả rơi xuống là bay màu cả lũ.

Mẹ kiếp, đánh kiểu gì đây? Đối thủ là Cự Đức, công nghệ còn cao… Chẳng lẽ chỉ có thể dựa vào thần lực? Vấn đề là thần lực cũng chẳng còn bao nhiêu, tổng cộng mới có mười phát Thần Tiễn, đã bắn gần một nửa rồi.

Vương Trung quyết định trước tiên không nghĩ nhiều nữa - nghĩ nhiều cũng vô dụng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Hắn thoát khỏi chế độ quan sát, cầm điện thoại: "Nối máy cho Hiệp sĩ Peter. Hiệp sĩ, ông có nhớ đặc điểm âm thanh của chiếc Do 217 bay trên đầu chúng ta không? Tôi nói cho ông biết, nó mang theo một loại bom dẫn đường hạng nặng, lần sau phát hiện mục tiêu có âm thanh tương tự, lập tức báo cho tôi."

Cân nhắc đến sự uy hiếp của thứ này, nói không chừng phải dùng Thần Tiễn bắn hạ nó, dù sao tiền tuyến cũng không có máy bay chiến đấu MiG-3 có thể bay lên độ cao của Do 217.

————

Lúc này, bên phía quân Prosen.

Tham mưu thông tin từ xe vô tuyến chạy tới, chào thiếu tướng Randolph: "Báo cáo! Pháo binh sư đoàn vừa mới đi qua Kalinovka, đang lựa chọn vị trí đặt pháo!"

Thiếu tướng Randolph vỗ hai tay: "Tốt! Đến thật kịp thời! Cho bọn họ hai tiếng đồng hồ để bố trí trận địa, chuẩn bị khai hỏa!"

Ông ta lấy đồng hồ quả quýt ra xem giờ: "4 giờ 30 sáng mai chúng ta bắt đầu pháo kích chuẩn bị, dùng ba tiếng đồng hồ mở đường trong khu vực rải mìn, 7 giờ 30 hỏa lực bắt đầu kéo dài về phía trận địa quân địch.

"Chúng tôi dự định điều động một tiểu đoàn xe tăng ném bom, tăng cường hai đại đội xe tăng Panzer IV, phát động một cuộc tấn công thăm dò!

"Quân địch nhất định sẽ dùng trọng pháo để ngăn chặn chúng ta. Lần này phải nói cho đám không quân chết tiệt kia biết, dù thế nào cũng phải phái một chiếc máy bay trinh sát lên trời! Cho dù không thể xông vào trận địa của quân địch, cũng phải để pháo hạng nặng 15 cm của sư đoàn xử lý đám

B-4 phiền phức đó!"

Chương 23: Ngày dài nhất

4 giờ 30 sáng ngày 7 tháng 7.

Vương Trung bỗng nhiên bị "tiếng sấm" đánh thức.

"Sét đánh à?" Hắn vừa ngồi dậy vừa hỏi Yegorov ở giường bên cạnh: "Mùa này mà sấm sét dữ dội vậy sao?"

"Là pháo kích, tướng quân." Yegorov đứng bên cửa sổ, áp sát mép cửa sổ nhìn ra ngoài.

Vương Trung vội vàng đứng dậy, áp sát vào phía bên kia cửa sổ.

Trên bình nguyên bên ngoài, vô số cột khói bụi tạo thành những bông hoa khổng lồ, mỗi giây lại có thêm những "bông hoa" mới nở rộ.

Vương Trung: "Có vẻ như cỡ nòng rất lớn."

"Là trọng pháo 152 mm." Yegorov nói: "Trọng pháo của địch đã tới, ở Cao điểm Peniye, hỏa lực bắn thẳng của địch nhiều nhất là pháo bộ binh 75 mm, lúc đó mà bọn chúng có trọng pháo thì chúng ta không thủ được đâu."

Vương Trung gật đầu, lại hỏi: "Bọn chúng đang dọn dẹp "khu vực rải mìn" của chúng ta?"

"Vâng, sau khi cày xong khu vực đó chắc là sẽ bắt đầu tấn công."

Vương Trung gật đầu, lúc này hắn chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, muốn xem thử có thể dựa vào bản đồ để tìm ra vị trí pháo binh của địch hay không.

Đây là kỹ thuật thường dùng khi chơi dòng game "Wargame", trong game đó cho dù pháo binh của địch nằm ngoài tầm nhìn của người chơi, thì vẫn có thể nhìn thấy hiệu ứng đạn pháo bay lên, nên có thể dùng phương pháp này để nhanh chóng xác định vị trí pháo binh của địch, dùng pháo binh của mình phản pháo.

Vương Trung muốn thử xem sao, nhỡ đâu được thì sao? Nếu có thể phản pháo thành công trọng pháo của địch, vậy thì sau này sẽ dễ đánh hơn nhiều.

Thế nhưng chuyện tốt như vậy không đến lượt hắn, hắn chỉ có thể nhìn thấy quỹ đạo của những quả đạn pháo đã đi vào giai đoạn rơi xuống, có lẽ cao thủ toán học có thể dựa vào quỹ đạo này để tính ngược ra vị trí khai hỏa, nhưng Vương Trung không phải cao thủ toán học, môn giải tích của hắn hồi đại học phải thi lại mới qua.

Đúng lúc này, chuông điện thoại ở sở chỉ huy bên cạnh vang lên.

Năm giây sau, học viên trực ban bước vào báo cáo: "Tướng quân, Hiệp sĩ Peter nghe thấy một chiếc Do 215 đang bay trên cao. Ông ấy xác nhận không phải loại Do 217 mang theo thứ vũ khí đáng sợ hôm qua."

Vương Trung nhìn về phía Yegorov: "Đây là... đang chờ để quan sát vị trí pháo binh của chúng ta?"

"Có khả năng, nhưng lát nữa nếu địch thật sự tấn công, chúng ta vẫn phải khai hỏa để ngăn chặn quân tiếp viện của địch." Yegorov nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Ông có lời gì cứ nói thẳng."

Yegorov lắc đầu: "Không, tôi vốn định nhắc nhở ông, đôi khi người chỉ huy phải quyết định hy sinh một phần để bảo toàn đại cục, nhưng nhớ lại trận đánh ở Cao điểm Peniye, tôi thấy không cần phải nhắc nhở ông."

Vương Trung hiểu, ý của Yegorov là, chỉ cho một nửa số B-4 khai hỏa, nếu bị địch phát hiện phản pháo thì cũng chỉ mất một trận địa pháo binh, dùng sinh mạng của pháo thủ trên trận địa pháo binh để đổi lấy sinh mạng của binh lính địch.

Nhưng mà, thật sự chỉ có thể làm như vậy sao?

Hắn xoa cằm, nghe tiếng pháo ầm ầm bên ngoài, cố gắng vắt óc suy nghĩ đối sách.

Rồi hắn cũng nghĩ ra được một cách.

Hắn nhớ đến cảnh trong bộ phim "Black Hawk Down", các lãnh chúa Somalia đốt lốp xe tạo ra khói đen để che mắt máy bay trinh sát của Mỹ.

Thật ra nếu có đủ thiết bị tạo khói, có thể tạo ra màn khói xung quanh trận địa pháo binh, nhưng quân Ant không có nhiều đạn khói như vậy.

Vậy thì chỉ có thể học người Somalia đốt lốp xe.

Dù sao pháo binh bắn thẳng cũng không cần tầm nhìn trực tiếp, cứ nhắm theo số liệu đã được cài đặt sẵn mà bắn là được.

Vương Trung nhìn về phía Yegorov.

Yegorov: "Ông lại nghĩ ra cách gì rồi à?"

Vương Trung: "Ừ. Chúng ta chất lốp xe ở phía thượng phong của thành phố, sau đó châm lửa đốt. Lốp xe cháy sẽ tạo ra rất nhiều khói đen, gây nhiễu cho máy bay trinh sát trên không."

Yegorov líu lưỡi: "Quả là một cách hay."

Vương Trung tiếp tục nảy ra ý tưởng: "Chúng ta không phải có thu được một số đạn khói sao? Dùng đạn khói tạo khói ở trận địa pháo binh giả, đánh lừa để quân địch tưởng rằng đó là khu vực trọng yếu mà chúng ta muốn bảo vệ."

"Làm được." Yegorov gật đầu lia lịa: "Tôi đi hạ lệnh ngay đây."

————

Thiếu tướng Randolph đang ở trong xe chỉ huy của mình dùng bữa sáng, bỗng nhiên có người đứng trước cửa gõ cửa.

Thiếu tướng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tham mưu trưởng, liền hỏi: "Chuyện gì vậy? Quân Ant có động tĩnh gì sao?"

Tham mưu trưởng: "Báo cáo, trạm quan sát pháo binh báo cáo, có một lượng lớn khói đen bốc lên ở phía đông nam thành phố, có thể là hỏa hoạn."

Thiếu tướng nhíu mày: "Hỏa hoạn? Trùng hợp vậy sao?"

Ông ta đặt dao nĩa xuống, kéo khăn ăn lau miệng, uống một ngụm cà phê, rồi đứng dậy.

Lính tùy tùng lập tức cầm mũ và gậy chỉ huy tới.

Thiếu tướng ăn mặc chỉnh tề, cuối cùng nhận lấy ống nhòm do lính tùy tùng đưa tới, sải bước đi ra khỏi xe chỉ huy.

Kính quan sát pháo binh của sư đoàn được đặt bên cạnh xe chỉ huy, thiếu tướng đi thẳng tới, vỗ vai vị tham mưu đang sử dụng kính quan sát.

Vị tham mưu lập tức nhường chỗ, đứng nghiêm chào.

Randolph tự mình quan sát một lúc rồi nói: "Làn khói này có gì đó kỳ lạ."

Đột nhiên, ông ta nhướn mày, hỏi: "Máy bay trinh sát của không quân đã đến chưa? Không phải hôm qua chúng ta đã yêu cầu rồi sao, hôm nay vẫn chưa thấy máy bay trinh sát đâu nhỉ?"

"Đã đến rồi." Tham mưu trưởng nói: "Đã thiết lập liên lạc vô tuyến với pháo binh sư đoàn, nó đang ở trên cao quan sát Loktev."

Thiếu tướng Randolph líu lưỡi: "Chẳng lẽ đây là màn khói do quân Ant cố tình tạo ra để che mắt máy bay trinh sát?"

Tham mưu trưởng: "... Có khả năng này."

Randolph: "Biết ai là người chỉ huy quân Ant ở mặt trận phía trước không?"

"Căn cứ theo tờ giấy chúng ta tìm thấy ở Kalinovka, chắc là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

Randolph nhíu mày: "Sao tên của người Ant lại dài như vậy? Ông ta là ai?"

"Tướng quân Bạch Mã." Tham mưu trưởng nói.

Thiếu tướng Randolph lập tức quay phắt đầu lại: "Là Tướng quân Bạch Mã đó sao?"

"Đúng vậy."

Thiếu tướng Randolph mím môi, rời khỏi kính quan sát, đi tới đi lui bên cạnh.

Đúng lúc này, tham mưu thông tin cầm một bức điện chạy tới: "Điện của Tư lệnh Binh đoàn Thiết giáp."

Randolph nhận lấy bức điện, liếc nhìn rồi đưa cho Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng đọc to: "Nhiệm vụ công thành Bogdanovka đã được giao cho bộ binh của Tập đoàn quân số 6, binh đoàn của tôi sẽ nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ một ngày rồi tiếp tục tiến quân, sư đoàn của ông hãy cố gắng chiếm đóng Loktev trước bình minh ngày mai.

"Chúng tôi tin rằng nơi đó chỉ có tối đa hai trung đoàn bộ binh."

Tham mưu trưởng đọc xong, thiếu tướng Randolph hỏi: "Mảnh vỡ đạn pháo mà chúng ta tìm thấy hôm qua là 203 mm đúng không?"

"Đúng vậy, tướng quân."

"Hai trung đoàn bộ binh mà có pháo 203? Đây là pháo binh cấp tập đoàn quân!"

Các tham mưu đều im lặng.

Thiếu tướng Randolph trầm ngâm một lúc rồi nói: "Trạm quan sát pháo binh có nhìn thấy nhiều mìn bị pháo kích kích nổ không?"

"Rất ít."

Randolph lại hỏi: "Công binh đã gỡ được bao nhiêu mìn ở Kalinovka?"

"Bốn quả, hơn nữa đều là mìn tự tạo đơn giản dùng lựu đạn chế tạo, chỉ cần không giật kíp nổ thì rất dễ gỡ."

Randolph líu lưỡi: "Tên Tướng quân Bạch Mã này, rất thích chơi chiêu trò. Khu vực rải mìn chắc chỉ có một phần là thật, còn lại đều là giả. Nhưng mà, nếu chúng ta muốn mở rộng quy mô tấn công, cần có thời gian để tập hợp quân đội.

"Cho pháo binh cày nát toàn bộ những khu vực rải mìn giả đó cho tôi!

"6 giờ bắt đầu pháo kích trận địa quân địch trong thành phố, dời thời gian tấn công của chúng ta đến 8 giờ sáng, binh lực tăng gấp đôi so với kế hoạch ban đầu!"

Phát động tấn công là một vấn đề phức tạp, chỉ đơn giản hơn một chút so với việc tổ chức rút lui. Binh lực tham gia tấn công tăng gấp đôi, đồng nghĩa với việc phải sắp xếp lại đội hình tấn công.

"Còn nữa!" Thiếu tướng Randolph bổ sung: "Lúc tấn công không được phép bắn đạn khói, hôm qua không quân nói đã tiêu diệt bệ phóng Thần Tiễn duy nhất của quân địch. Tuy tôi không tin đám không quân đó, nhưng quân địch vẫn luôn dùng Thần Tiễn để bắn máy bay trinh sát trên không, nhưng lại không bắn trại trinh sát thiết giáp của chúng ta, tôi nghĩ bọn

chúng có thể không còn nhiều Thần Tiễn."

————

Bên phía Vương Trung, 6 giờ.

Người đầu tiên phát hiện hỏa lực pháo binh của địch bắt đầu dời chuyển là Yegorov, ông ta hét lớn: "Pháo binh của địch bắt đầu bắn vào trong thành phố rồi!"

Vừa dứt lời, đạn pháo rơi xuống trước cửa sổ.

Tuy rằng để tránh mảnh vỡ cửa sổ văng vào làm bị thương người, tất cả cửa kính đều đã được tháo xuống từ trước khi quân địch tới, nhưng sóng xung kích vẫn ập vào trong phòng, hất tung khung cửa sổ bằng gỗ đã không còn kính, đập vào bàn và điện thoại phía sau cửa sổ.

Chiếc kính quan sát pháo binh bị hất ngược về phía sau, rơi trúng người Dmitri, anh ta vội vàng ôm lấy chiếc kính, cẩn thận đặt xuống đất rồi nằm sấp xuống.

Vương Trung cũng nằm rạp xuống đất.

Yegorov gọi hắn: "Tướng quân! Ông không thể nằm như vậy! Nội tạng sẽ bị chấn thương đấy!"

Vương Trung ngẩng đầu lên, nhìn cách nằm của Yegorov - mẹ kiếp, chẳng phải là tư thế Plank sao?

Với thể lực trước khi xuyên không của Vương Trung, nằm như vậy không được bao lâu là cơ bắp sẽ rã rời.

Nhưng hắn vẫn làm theo, thân thể của Aleksei này tuy không được việc gì khác, nhưng rất khỏe mạnh, có lẽ chịu đựng được.

Đạn pháo tiếp tục rơi xuống, ngoài tiếng nổ thì không còn nghe thấy gì khác.

Vương Trung có cảm giác căn nhà đang rung chuyển, thậm chí còn nghe thấy tiếng thép kêu lên ken két.

Bụi đất không ngừng rơi xuống đầu, rơi xuống cổ, rơi vào cổ áo hắn.

Bỗng nhiên, một mảnh bê tông to bằng bàn tay rơi bộp xuống trước mặt Vương Trung, khiến hắn nhịn không được ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy lớp thạch cao trên trần nhà sụp xuống, rơi loảng xoảng.

Pháo kích vẫn tiếp diễn, dường như sẽ không bao giờ dừng lại.

Vương Trung nghe thấy tiếng ai đó đang hét lên thất thanh.

Hắn chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, liếc mắt một cái liền thấy tiếng hét phát ra từ mấy người lính trẻ phụ trách đường dây liên lạc ở phòng bên cạnh, bọn họ co rúm ở góc phòng, ôm đầu, dùng tiếng hét để giải tỏa nỗi sợ hãi.

Pháo kích dường như sẽ không bao giờ dừng lại, theo thời gian pháo kích kéo dài, Vương Trung càng ngày càng lo lắng căn nhà mà sở chỉ huy đang đóng quân sẽ không chịu nổi.

Cảm giác đất rung núi chuyển khiến hắn cảm thấy chỉ một lát nữa thôi căn nhà sẽ đổ sập xuống, đè bẹp hắn.

Hắn càng lúc càng muốn đứng dậy, muốn chạy ra khỏi căn nhà này.

Thì ra pháo kích chuẩn bị của địch lại đáng sợ như vậy sao? Không trách có những đội quân sĩ khí thấp, tổ chức kém lại bị đánh cho tan tác.

Bị đánh cho tan tác là đúng rồi, nếu không phải cần dũng khí lớn hơn để đứng dậy bỏ chạy…

Cuối cùng, cuộc pháo kích điên cuồng cũng kết thúc.

Vương Trung đợi một lúc, sau đó mới ngẩng đầu lên: "Kết thúc rồi à?"

Chỉ là động tác ngẩng đầu lên thôi mà bụi đất đã rơi xuống ào ào. Lúc này, người hắn phủ đầy bụi đất, trông như vừa nằm trên tuyết hai tiếng đồng hồ.

Popov nhổ một bãi nước bọt, lau bụi trên đồng hồ đeo tay, liếc nhìn rồi nói: "Mẹ kiếp, bắn suốt hai tiếng đồng hồ!"

Vương Trung giật mình: Mình vậy mà chịu đựng được hai tiếng đồng hồ trong tư thế Plank?

Vừa nhận ra điều này, cơ bắp của hắn liền đau nhức, hắn lập tức nằm vật ra đất, thở hổn hển.

Dmitri bò dậy, đặt kính quan sát pháo binh trở lại bệ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài rồi nói: "Cánh đồng… đã bị cày xới thành một màu khác. Mảnh đất này còn trồng trọt được nữa không? Toàn là sắt thép trong đó!"

Popov cũng bò dậy: "Yên tâm đi, vết thương trên mặt đất sẽ tự lành, giống như con người vậy."

Yegorov thì cầm điện thoại dưới đất lên, cầm ống nghe: "Peter tu sĩ nghe! Peter tu sĩ nghe! Cái gì? Điện thoại bị đứt dây rồi? Mau sửa chữa đi!"

Buông ống nghe, Yegorov nhìn về phía Vương Trung: "Địch hẳn là muốn tấn công rồi, phải tìm tu sĩ Peter xác nhận quy mô một chút."

Vương Trung nghĩ thầm tai của tu sĩ sắp đuổi kịp radar rồi, ngoại trừ không thể định vị chính xác và đo lường, hiệu quả trinh sát này thật sự không thể chê vào đâu được.

Anh cũng chống đỡ hai vai đau nhức đứng lên, đi tới bên cửa sổ, chuyển sang góc nhìn từ trên cao quan sát nơi xa.

Sau đó, anh phát hiện, căn bản không cần đến tu sĩ Peter.

Lực lượng thiết giáp của địch đã triển khai đội hình chữ V ngược trên cánh đồng bát ngát, hùng dũng tiến về phía thành phố, phía sau mỗi chiếc xe tăng đều có một đám đông bộ binh đi theo.

Quân Prosen thậm chí còn không bố trí khói ngụy trang!

Cứ như vậy ưu thế hỏa lực bắn thẳng của địch có thể phát huy đầy đủ!

Bọn chúng biết bên này không còn bao nhiêu "thần tiễn" rồi sao?

Vương Trung: "Nhanh, thông báo trận địa pháo binh A, chặn bắn!"

Yegorov: "Tôi đi bắn pháo hiệu."

Đây là phương án liên lạc dự phòng mà Yegorov kiên quyết yêu cầu chuẩn bị, chuyên dùng để ứng phó với tình huống dây điện thoại bị cắt đứt.

Nhưng mà loại thông tin này không thể chỉ định cẩn thận tọa độ pháo kích, B4 sẽ dựa theo số liệu đã định trước mà oanh kích khu vực cố định.

Đó chính là khu vực địch đang muốn đi qua.

Trong lúc Yegorov đi bắn pháo hiệu, Vương Trung kiểm tra các vị trí chiến đấu.

Yegorov cùng Vương Trung cẩn thận trao đổi qua ý tưởng phòng ngự của mình: Phát huy đầy đủ kinh nghiệm rút ra được ở Cao điểm Peniye, dụ địch vào địa hình gập ghềnh mà đánh, dùng hỏa lực tự động cùng lựu đạn tiêu diệt bộ binh đi kèm xe tăng, sau đó áp sát ném bom xăng.

Đương nhiên, trước khi bước vào cận chiến, vẫn cần phải tận dụng công sự bên ngoài để làm suy yếu địch.

Hiện tại trong ba khẩu pháo chống tăng của Trung đoàn Cận vệ 31, pháo 76 được bố trí ở vị trí công sự kiên cố nhất, ẩn nấp tốt nhất, bên cạnh có một trung đội bộ binh yểm hộ.

Trung đội này còn có bom khói thu được, có thể yểm hộ pháo binh rút lui đến vị trí pháo tiếp theo.

Để thuận tiện cho việc cơ động pháo 76, Yegorov đã chuẩn bị la ở trong căn phòng bên cạnh, hơn nữa còn để người chuyên trách trông nom, một khi cần di chuyển có thể dùng la kéo pháo đi.

Về phần pháo 45mm, có thể để bộ binh kéo chạy. Yegorov đã cho dọn dẹp đường rút lui từ sớm.

Nhưng mà pháo 45mm bắn chính diện xe tăng địch hiệu quả xuyên giáp không tốt, cho nên ý của Yegorov là để chúng phân tán sự chú ý, yểm hộ pháo 76.

Nói trắng ra, pháo 45 chính là dùng để đỡ đạn cho pháo 76, pháo thủ được phân công cho pháo 45 chính là bia đỡ đạn cho pháo 76.

Vương Trung biết điều này, nhìn những gương mặt trẻ tuổi đang căng thẳng thao tác pháo 45, âm thầm nhẩm lại tên của họ.

Đây là điều duy nhất anh có thể làm trong giai đoạn này với tư cách là Lữ đoàn trưởng:

Ra lệnh cho binh sĩ đi chết, sau đó ghi nhớ tên của họ.

Bỗng nhiên, Vương Trung chú ý tới một cái tên: Aleksei Barfinowicz.

Là cậu lính tranh thủ thời gian hẹn hò giữa chiến trường, anh ta vậy mà lại phụ trách điều khiển pháo 45mm! Nhìn xem ra còn là pháo trưởng!

Rõ ràng pháo 45mm chỉ là một loại vũ khí đã bắt đầu lỗi thời, nhưng lại được phân công cho mười người thao tác.

Pháo trưởng, nạp đạn viên, pháo thủ ngắm bắn, pháo thủ nạp đạn, xạ thủ phụ trách đạn dược, còn có năm người phụ trách quản lý la, những người này đồng thời cũng là nhân viên dự bị, người nào "lên đường" thì sẽ có người khác thay thế.

Nhưng mà, những con la được phân cho tổ pháo này đã bị bom của địch giết chết.

Xe chở đạn dược ngược lại vẫn còn nguyên vẹn, xạ thủ phụ trách đạn dược đang ngồi xổm bên cạnh ôm một quả đạn xuyên giáp.

Vương Trung cẩn thận nhìn mỗi một gương mặt.

Những chàng trai trẻ tuổi không hề sợ hãi, ngược lại có chút phấn khích, hiển nhiên vừa rồi bị pháo kích, cùng với những con la chết xung quanh cũng không dọa được họ.

Máu của la thấm ướt đôi giày sáng bóng của họ.

Lúc này, pháo hiệu bay lên không trung.

Chỉ có một quả pháo hiệu, đây là tín hiệu cho biết trận địa pháo binh A bắt đầu khai hỏa vào khu vực đã định trước.

Tiếng pháo lập tức từ thành phố truyền đến, tiếng rít của trọng pháo xẹt qua đỉnh đầu khiến gáy Vương Trung tê rần.

Anh lập tức chuyển tầm nhìn về phía quân địch, liền thấy đạn pháo rơi xuống ngay phía trước đội hình của chúng.

Lần này tất cả bốn quả đạn pháo đều rơi xuống phía trước đội hình của địch, không gây ra bất kỳ thiệt hại nào.

Dù sao cũng là bắn pháo dựa theo tọa độ đã được thiết lập từ trước.

Nếu dây điện thoại không bị đứt, vậy thì quân địch đã phải trả giá rồi!

Ở vị trí của Vương Trung đã có thể nghe thấy tiếng hộp số xe tăng của địch kêu lên ken két.

Lúc này, loạt đạn pháo thứ hai xẹt qua đỉnh đầu.

Lần này tất cả đạn pháo đều rơi chính xác vào giữa đội hình của địch!

Một chiếc xe tăng Panzer IV trực tiếp bị hất tung lên, bộ binh phía sau cũng bị sóng xung kích đánh gục.

Có người bị mảnh đạn gãy chân, bay lên trời cao.

Bốn phát đạn 203mm này, trực tiếp khiến bốn chiếc xe tăng phải dừng lại, bộ binh đi theo phía sau xe tăng thương vong nặng nề.

Tuy nhiên quân Prosen không hề dừng lại, ngược lại còn tăng tốc!

Có lẽ chúng nhận ra pháo binh đang nhắm vào khu vực này, càng nhanh chóng đi qua khu vực này càng an toàn, thương vong càng ít!

Khi loạt đạn pháo thứ ba rơi xuống, phần lớn quân địch đã đi qua khu vực bị ngắm bắn, nhưng một quả đạn pháo lại lệch khỏi mục tiêu, rơi xuống giữa hai chiếc xe tăng, ngay lập tức khiến bánh xích của hai chiếc xe tăng bị hỏng.

Đây không phải là trò chơi, bánh xích bị hỏng phải mất rất lâu mới sửa được, cho nên kíp lái xe tăng của địch trực tiếp bỏ xe, chạy về phía sau, chờ khi kết thúc trận chiến sẽ quay lại sửa.

Bộ binh đi theo xe tăng thì nhập vào đội hình bên cạnh.

Dù là quân địch, nhưng Vương Trung không thể không thừa nhận, chúng quả thực được huấn luyện rất bài bản.

————

Giờ phút này, trên không trung.

Chiếc máy bay trinh sát R-5 của phi đội trinh sát số 103 đang bay lượn trên bầu trời Loktev.

Quan sát viên báo cáo: "Bởi vì khói dày đặc trên mặt đất, không thể nhìn rõ vị trí trận địa trọng pháo."

Phi công sau khi suy nghĩ một lúc, đẩy nhẹ cần điều khiển về phía trước, máy bay bắt đầu hạ thấp độ cao.

Phi công phụ lập tức kinh hô: "Bay thấp như vậy sẽ bị 'thần tiễn' của địch bắn hạ!"

Phi công: "Cho nên chúng ta phải tìm ra tọa độ trận địa pháo binh của địch trước khi bị bắn hạ, đồng thời báo cho pháo binh mặt đất!"

Phi công phụ: "Cái gì?"

"Đây là nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta phải hoàn thành! Xạ thủ súng máy, phi công phụ, còn có hoa tiêu có thể nhảy dù rồi đấy!"

Nói xong phi công tự tay cởi dây an toàn cho phi công phụ: "Đi mau!"

Lúc này, chiếc R-5 lao vào làn khói dày đặc hình thành từ những chiếc lốp xe bốc cháy trên mặt đất.

Khói đặc thậm chí len lỏi vào trong buồng lái qua các khe hở, khiến phi công ho sặc sụa.

Phi công phụ nghiêm nghị nhìn phi công: "Hẹn gặp ở Valhalla."

Nói xong anh ta dứt khoát xoay người.

Lúc này máy bay đã lao qua làn khói dày đặc, mặt đất đã ở ngay trước mắt.

Phi công: "Quan sát viên! Nhìn thấy trận địa pháo binh đang khai hỏa không? Tôi nhìn thấy rồi! Báo tọa độ cho pháo binh!"

"Pháo binh! Tọa độ trận địa pháo binh của địch ở…"

Trong buồng lái không biết ai hét lên một tiếng: "'Thần tiễn'!"

Ngay sau đó máy bay bị trúng đạn, phi công bị mảnh đạn của "thần tiễn" găm trúng, máu nhuộm đỏ áo khoác bay.

Anh ta vẫn cố hết sức duy trì hướng bay của máy bay, hét lớn: "Nhanh báo cáo tọa độ!"

Quan sát viên: "Pháo binh! Tọa độ trận địa pháo binh của địch… nhắc lại…"

————

Vasili đột nhiên hô: "Máy bay của địch nhìn thấy trận địa pháo binh của chúng ta rồi! Nó đang thông báo cho pháo binh địch!"

Vương Trung nhìn ra bầu trời qua khung cửa sổ phía sau: "Làm sao nhìn thấy được? Khói đen dày đặc như vậy!"

Sau đó, anh nhìn thấy một chiếc máy bay đang kéo theo làn khói đen bốc cháy lao xuống mặt đất.

Đây là máy bay trinh sát vốn ở trên cao bị ép phải hạ thấp độ cao xuống dưới làn khói đen để xác định vị trí trận địa pháo binh sao?

Không đúng, đây không phải là lúc để cảm thán, phải lập tức thông báo cho trận địa A di chuyển! Vương Trung vội vàng cầm lấy ống nghe điện thoại, nhưng lại phát hiện bên kia không có tiếng động.

Anh nhớ ra rồi, dây điện thoại đã bị pháo kích làm hỏng từ lúc nào!

Thật là lỡ việc! Nhưng mà một trong những mục tiêu của pháo kích vốn dĩ chính là phá hủy hệ thống thông tin liên lạc, hình như cũng rất bình thường.

Tại sao quân Ant lại không coi trọng tác dụng của điện đài vô tuyến như vậy chứ?

Vương Trung: "Truyền lệnh! Truyền lệnh!"

Truyền lệnh binh còn chưa tới, trên bầu trời đã vang lên tiếng đạn pháo xé gió, rõ ràng là đang nhắm vào thành phố phía sau trận địa.

Pháo thủ Dmitri lẩm bẩm: "Nhanh như vậy?"

Tiếng nổ vang lên từ trong thành phố.

Vương Trung với một tia hy vọng chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó liền nhìn thấy đạn pháo của địch rơi xuống xung quanh khu vực có biểu tượng pháo binh của trận địa A.

Không biết bốn khẩu B-4 của trận địa A có thể sống sót được bao nhiêu khẩu.

Lúc này Dmitri hô lên: "Pháo chống tăng 76mm khai hỏa rồi!"

Chương 24: Dục Huyết Lạc Đặc

Trên trận địa chỉ có khẩu pháo 76 duy nhất khai hỏa.

Lúc viên đạn xuyên giáp bắn trúng xe tăng của địch, tóe ra một chuỗi tia lửa, ngay sau đó tháp pháo xe tăng bốc nổ tung trời.

Xe trưởng của những chiếc xe tăng khác đều vội vàng quay ống ngắm, cố gắng tìm vị trí của khẩu pháo 76 trong vô số vật chắn.

Nhưng để bảo vệ khẩu pháo 76 duy nhất, lớp ngụy trang phía trước vị trí đặt pháo được bố trí vô cùng tỉ mỉ, cho dù nòng pháo 76 khá lớn nhưng cũng không dễ phát hiện.

Vấn đề duy nhất là trong lúc pháo chuẩn bị khai hỏa vừa rồi, lớp ngụy trang cũng bị ảnh hưởng nên để lộ một số sơ hở.

Nhưng lần này, quân Prosen bị tập kích bất ngờ vẫn không thể tìm ra vị trí đặt pháo.

Lúc này, pháo 45mm khai hỏa.

So với hiệu quả rõ rệt của pháo 76, hiệu quả của pháo 45 khiến người ta phải lúng túng.

Một viên đạn xuyên giáp ghim vào lớp giáp trước của chiếc xe tăng số 4, viên còn lại bắn lệch, giống như đánh bóng bàn nảy ra khỏi lớp giáp, bay rất xa mới rơi xuống bãi đất trống không còn mấy cọng cỏ.

Xe tăng Prosen bắt đầu dùng súng máy bắn loạn xạ, cố gắng ép pháo chống tăng ẩn nấp lộ diện.

Lúc này, chiếc xe tăng số 4 mang số hiệu chiến thuật 251 đột nhiên dừng lại, bắn một phát.

Nó nhầm khẩu pháo chống tăng giả bằng gỗ là thật.

Khẩu pháo giả bị quả đạn pháo 75mm bắn tung lên trời, bay cùng nó còn có hình nộm rơm ngụy trang thành pháo thủ. Hình nộm ấy còn được gắn một khuôn mặt cười bằng giấy trên đầu!

————

Vương Trung đang ở trên cao quan sát tất cả, lại nhớ đến lời khen ngợi trong cuốn tự truyện của "Hổ Vương" Carius trên Trái Đất về kỹ thuật ngụy trang tài tình của pháo chống tăng quân đội Liên Xô.

Rõ ràng pháo khai hỏa sẽ có khói lửa và ánh sáng, nhưng dưới sự chỉ đạo của Yegorov, vị trí đặt pháo được ngụy trang cho đến giờ vẫn chưa bị lộ!

Yegorov đứng bên cạnh Vương Trung quan sát tình hình, nói: "Đây là kỹ thuật bọn tôi học được từ người Mannheim trong Chiến tranh mùa đông."

Mannheim là một khu vực, người dân ở đó được gọi là người Mannheim.

Nghe Yegorov nói vậy, Vương Trung cảm thấy việc ngụy trang hiệu quả như vậy cũng chẳng có gì lạ, cho dù sau này Yegorov có ngụy trang pháo chống tăng thành cái cây biết nói thì hắn cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Pháo 76 lại khai hỏa.

Chiếc xe tăng số 4 bị bắn trúng vẫn tiếp tục di chuyển với tốc độ như cũ, nhưng các thành viên xe tăng lại lần lượt nhảy ra ngoài, ngay sau đó, đế tháp pháo bốc cháy dữ dội, chiếc xe tăng cứ thế biến thành "cỗ xe lửa" tiếp tục lao về phía trước.

Mãi đến khi đạn dược trong xe tăng phát nổ, cỗ xe mới từ từ dừng lại.

Lúc này, xe trưởng của chiếc xe số 231 của địch cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí của khẩu pháo 76, chiếc xe tăng dừng lại, bắt đầu xoay tháp pháo.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một viên đạn pháo chống tăng 45mm bắn vào giữa tháp pháo và đế tháp pháo của chiếc xe tăng số 231, khiến tháp pháo bị kẹt cứng.

Địch không bỏ cuộc, lập tức xoay thân xe để ngắm bắn, xoay gần xong, pháo thủ liền khai hỏa.

Viên đạn không được ngắm bắn kỹ càng rơi xuống khoảng đất trống trước khẩu pháo 76, thổi bay lớp ngụy trang.

Tiếng nổ cũng đồng thời báo hiệu cho những chiếc xe tăng khác, 8 chiếc xe tăng đồng loạt dừng lại!

Đội hình tấn công dày đặc của quân Prosen có lợi thế như vậy, tuy bị pháo hạng nặng 203mm bắn trúng sẽ thiệt hại nặng nề, một quả đạn có thể cướp đi sinh mạng của hàng chục, hàng trăm người, nhưng khi đối mặt với hỏa lực bắn thẳng của pháo chống tăng, ưu thế của đội hình này lại vô cùng lớn.

Trong nháy mắt, 8 quả đạn pháo đã rơi xuống xung quanh khẩu pháo 76.

Vương Trung nhíu mày, ban đầu hắn còn tưởng rằng thị lực của quân địch tốt đến vậy, có thể nhìn thấy toàn bộ khẩu pháo 76 được giấu sau bức tường, giờ mới nhận ra trong số 8 chiếc xe tăng này có ít nhất 6 chiếc bắn theo điểm rơi của quả đạn pháo từ chiếc xe số 231 vừa rồi.

Trong đợt bắn này chỉ có 2 quả đạn tương đối chính xác rơi xuống trước khẩu pháo 76, thổi bay bao cát chắn phía trước.

Ba pháo thủ điều khiển khẩu pháo 76 bị tiêu diệt.

Tiểu đoàn pháo binh hét lớn: "Bị phát hiện rồi, rút lui mau!"

Nói rồi, những người còn lại liều mạng kéo giá đỡ của khẩu pháo 76, lôi khẩu pháo về phía sau.

Người trông ngựa thấy vậy, vội vàng dắt hai con la tới, muốn dùng la kéo pháo đi.

Lúc này, súng máy bắn tới, đạn bắn vào tấm chắn của khẩu pháo.

Hai khẩu pháo 45mm dồn toàn lực khai hỏa, yểm hộ cho pháo 76 rút lui.

Khẩu pháo 45 do Aleksei Barfinowicz chỉ huy liên tiếp bắn trúng chiếc xe tăng số 4 ba phát, cuối cùng buộc các thành viên trong xe phải bỏ xe.

Aleksei đang chỉ huy pháo ngắm bắn mục tiêu thứ hai thì bỗng nhiên nhìn thấy mục tiêu dừng lại, đồng thời chuyển nòng pháo về phía mình.

"Rút lui mau!"

Aleksei vừa hét lớn vừa trực tiếp lao đến kéo pháo, cả nhóm cứ thế kéo khẩu pháo rời khỏi vị trí.

Quả đạn pháo của địch lập tức rơi xuống, mảnh đạn nổ ghim vào tấm chắn nhỏ của khẩu pháo 45.

Vai Aleksei bị lộ ra ngoài run lên, nhưng anh nghiến răng, không nói gì, tiếp tục đẩy pháo, vừa đẩy vừa hét: "Nhanh lên! Tới vị trí dự bị!"

Những con la được phân cho tổ pháo này đều đã bị pháo địch bắn chết, bọn họ chỉ có thể dùng sức người để di chuyển pháo.

Vương Trung đang theo dõi thì Yegorov hạ ống nhòm xuống, nói: "Ba tổ pháo đã bị tiêu diệt hai, tổ còn lại tiếp tục bắn sẽ rất nguy hiểm."

Nói rồi, ông thò đầu ra ngoài cửa sổ, ra hiệu cho người bên dưới.

Người lính canh giữ phía dưới nhìn thấy hiệu lệnh của Yegorov, gật đầu rồi bỏ chạy.

Vương Trung tò mò hỏi: "Ông nói gì vậy?"

"Bảo tổ pháo cuối cùng rút về trận địa bắn tỉa thứ hai đã được bố trí trước."

Vương Trung ngạc nhiên: "Chúng ta còn có trận địa bắn tỉa thứ hai sao?"

Trước đó, Vương Trung giao toàn bộ nhiệm vụ bố trí phòng ngự cho Yegorov, còn bản thân thì đi do thám ngôi làng phía trước nên không nắm rõ tình hình bố trí trận địa chính của nhà máy hóa chất.

Yegorov giải thích: "Tôi đã tham khảo kinh nghiệm ở Cao điểm Peniye. Sau khi xe tăng của địch tiến vào địa hình phức tạp, tầm bắn và tầm nhìn của chúng đều sẽ bị hạn chế, lúc đó bộ binh có thể lợi dụng lợi thế quen thuộc địa hình để nhanh chóng tiêu diệt bộ binh đi kèm xe tăng, sau đó dùng bom xăng tiêu diệt xe tăng.

"Địa hình của nhà máy hóa chất này phức tạp hơn nhiều so với Cao điểm Peniye chỉ có con đường hình chữ Y. Lũ địch dám xông vào đây thì chúng ta sẽ biến nơi này thành mồ chôn của chúng!"

————

Quân Prosen không hề biết kế hoạch của Yegorov, cũng không biết tất cả pháo chống tăng đã rút khỏi vị trí tuyến đầu, tiến vào trận địa thứ hai chờ lệnh.

Chúng vẫn đang bắn phá tất cả những thứ trông giống pháo chống tăng.

Bức tường bao quanh nhà máy hóa chất bị bắn ra nhiều lỗ hổng - thực chất những vị trí đặt pháo giả này là đã được cố ý sắp xếp để dụ quân Prosen từ những nơi này tiến vào nhà máy.

Quân địch dần dần áp sát đến khoảng cách giao tranh, theo hiệu lệnh của tiểu đoàn trưởng, đội bộ binh vốn nấp sau xe tăng tản ra hai bên, tạo thành đội hình tản binh, vượt qua xe tăng tiến về phía trước.

Bọn chúng rón rén tiếp cận lỗ hổng trên tường vừa bị bắn phá, sau đó phát hiện ra chẳng có khẩu pháo chống tăng nào, chỉ có cọc gỗ, tấm gỗ ngụy trang thành lá chắn pháo và hình nộm rơm ngụy trang thành pháo thủ.

Một tên trung sĩ vượt qua bao cát của vị trí đặt pháo giả thì bị súng máy bất ngờ khai hỏa bắn gục xuống đất.

Vị trí đặt súng máy vô cùng tinh vi, xe tăng bên ngoài không thể nhìn thấy, không thể dùng pháo bắn thẳng để tiêu diệt.

Tên trung sĩ Prosen chỉ huy đội quân bên tường theo thói quen ném lựu đạn khói.

Nhưng súng máy không để ý đến lựu đạn khói, tiếp tục nhả đạn, phong tỏa lối vào.

Trong tình thế bị bắn trúng là không chết cũng bị thương, cho dù dũng cảm như lính Prosen cũng không dám manh động vượt qua khu vực nguy hiểm.

Tình hình ở lỗ hổng khác cũng tương tự, quân Prosen bị chặn lại bên ngoài tường.

Lúc này, trung đội trưởng chỉ huy xe tăng của quân Prosen quyết định không đợi nữa, chủ động hành động để phá vỡ thế bế tắc, anh ta thò đầu ra ngoài quan sát rồi chui vào tháp pháo, con quái vật thép khổng lồ tăng tốc lao về phía bức tường không có lỗ hổng.

Có lẽ ý nghĩ của trung đội trưởng là, không có lỗ hổng thì chắc chắn sẽ không có súng máy được bố trí sẵn.

Bức tường gạch bị húc đổ, con quái vật thép gầm rú lao vào sân, 2 quả bom xăng bay tới.

Quả bom đầu tiên bị ném lệch, rơi trúng cửa sổ quan sát của lái xe, một ít dung dịch bốc cháy bắn vào khoang lái, lập tức bị thợ máy dùng bình cứu hỏa dập tắt.

Quả thứ hai ném rất chính xác, rơi trúng cửa hút gió và tản nhiệt của động cơ xe tăng, ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu rụi toàn bộ động cơ.

Lính xe tăng Prosen phản ứng rất nhanh, không đợi xe trưởng ra lệnh liền bỏ chạy khỏi xe, nhưng vừa chui ra khỏi tháp pháo đã bị súng tiểu liên bắn gục.

Ngay sau đó, xe tăng phát nổ.

Sau khi trung đội trưởng "hi sinh vì nước", những chiếc xe tăng khác lập tức dừng lại.

Tiếp đó, một chiếc xe tăng bắn một quả đạn pháo vào bức tường, tạo ra một lỗ hổng mới.

Trung đội xe tăng bắt đầu bắn phá liên tục, nhanh chóng san bằng một đoạn tường.

Bộ binh đi kèm gào rú xông vào, sau đó bị súng máy bố trí sẵn ở hai bên bắn gục toàn bộ.

————

Vương Trung quan sát trận chiến, không nhịn được khen ngợi: "Ông bố trí hỏa lực đan xen thật tài tình."

"Nhà máy hóa chất này được mở rộng ba lần, mỗi lần đều được quy hoạch riêng nên địa hình vô cùng phức tạp, hơn nữa phần lớn công trình đều được xây dựng bằng bê tông cốt thép nên mới tạo ra địa hình như vậy." Yegorov khiêm tốn đáp.

Vương Trung đang định nói thì bỗng nhiên nhìn thấy một trung đội xe tăng và bộ binh của địch chuyển hướng sang bên phải, có vẻ như định đánh bọc từ phía bắc nhà máy.

Vương Trung không quan tâm lúc này tầm nhìn của mình không thể nhìn thấy bọn chúng, liền hỏi Yegorov: "Địch đánh bọc chúng ta từ phía bắc! Giờ phải làm sao?"

Yegorov bình tĩnh: "Bên đó chỉ có con đường nhỏ một chiều, hai chiếc xe đi ngược chiều nhau còn phải né, tôi đã cho người bố trí rồi, cậu cứ chờ xem."

————

Vasily, người bạn của Philippov - tay trống của ban nhạc, nhìn thấy xe tăng của quân Prosen liền lập tức rụt người lại, nói với đồng đội: "Tới rồi, tới rồi!"

Người đồng đội vội vàng quay máy phát điện, sạc điện cho kíp nổ.

Sau khoảng 10 vòng, anh ta dùng tay chạm vào công tắc điện, "bụp" một tiếng, tóc tai dựng ngược cả lên.

"Được rồi!" Anh ta vừa nói vừa cầm lấy cần kích nổ cắm vào kíp nổ.

Đúng vậy, kíp nổ do Ant sản xuất phải sạc điện tại chỗ vì pin quá cùi, hơn nữa muốn kiểm tra xem đã sạc đầy hay chưa chỉ có thể dựa vào việc bị điện giật có đau hay không, đau là được rồi.

Đúng là… phong cách của Đế chế Ant.

Philippov lại thò đầu ra ngoài, nhìn thấy xe tăng và bộ binh của địch đi vào con hẻm.

Anh ta ra hiệu, người đồng đội lập tức ấn cần kích nổ.

Số thuốc nổ được chôn dưới đường phát nổ, nhấn chìm chiếc xe tăng đi đầu và đám bộ binh đi theo.

"Ura!" Không biết ai hô lớn, những người lính trẻ tuổi nấp sau bức tường ném bom xăng qua tường.

Con hẻm biến thành biển lửa.

Chiếc xe tăng đi cuối cùng định lùi lại để thoát khỏi địa ngục nhưng người chiến sĩ nhanh nhẹn đã vượt qua tường, nhảy lên nóc xe tăng, mở nắp ném hai quả lựu đạn vào trong.

Người chiến sĩ lập tức bị quân Prosen bắn hạ.

Nhiều chiến sĩ khác thò đầu ra từ trên tường, bắn về phía con hẻm.

Tiểu đội Prosen bị tiêu diệt hoàn toàn trong trận phục kích!

————

Vương Trung thè lưỡi kinh ngạc.

Yegorov không biết Vương Trung đã chứng kiến toàn bộ, nói: "Yên tâm đi, các chàng trai trẻ đều rất dũng cảm, quân địch sẽ bị tiêu diệt."

Đúng vậy, tuy có người vì bất cẩn mà hy sinh nhưng quân địch quả thật đã bị tiêu diệt.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung giật mình: "Sửa xong rồi sao?"

Yegorov cầm điện thoại lên: "Đây là chỉ huy tiền phương. Cái gì? Được."

Ông che ống nghe, nói với Vương Trung: "Trung đoàn bảo vệ nói không có quân địch tấn công, hỏi chúng ta có cần chi viện hay không, họ có thể điều một tiểu đoàn sang."

"Cần chứ." Vương Trung đáp không chút do dự, "Ra lệnh cho họ đến ngay. Chúng ta phải tiêu diệt toàn bộ số địch đã xông vào nhà máy!"

Lúc này, cục diện đã rõ ràng.

Quân địch chỉ phái hai tiểu đoàn tăng cường xe tăng tấn công, bị một tiểu đoàn của ta dựa vào địa hình tiêu hao đáng kể, nếu phái thêm một tiểu đoàn nữa thì chắc chắn chúng sẽ rút lui, nói không chừng còn có thể thu được một chiếc xe tăng số 4 còn nguyên vẹn.

Chiếc xe tăng bị lựu đạn phá hủy kia, chỉ cần cạo lớp thịt vụn trên bảng đồng hồ là có thể lái được.

————

Thiếu tướng Randolph quan sát tiền tuyến, nói: "Có vẻ như quân địch đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ dựa vào chút binh lực này e là khó công phá."

Tham mưu trưởng cũng đồng ý: "Có lẽ pháo kích của chúng ta chưa đủ hiệu quả, ngày mai nên tập trung hỏa lực, dọn đường, tận dụng thời cơ tiêu diệt sinh lực địch, phá hủy công sự."

"Ngày mai? Không, làm ngay trong hôm nay. Bảo quân ta thả khói ngụy trang, rút lui! Sau đó pháo binh tiếp tục bắn phá, dù sao trên đường hành quân họ cũng chưa dùng hết bao nhiêu đạn."

Dù sao, nhiều lúc chưa đợi pháo binh đến thì trận chiến đã kết thúc rồi.

Lúc này, sĩ quan truyền tin chạy tới báo cáo: "Báo cáo thiếu tướng, trung đoàn pháo binh 223 đã chiếm được làng Nizhniy, họ có thể xuất phát từ đó để đánh úp Loktev."

Randolph hỏi: "Tin tức chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn ạ."

"Được, vậy lùi thời gian pháo kích lại, đợi trung đoàn 223 đến rồi tính tiếp. Dự kiến vào..." Thiếu tướng Randolph nhìn đồng hồ, "3 giờ chiều nay, đồng thời triển khai toàn bộ quân ở mặt trận hình cung, bắt đầu pháo kích. Sau hai tiếng đồng hồ chuẩn bị, phát động tấn công toàn diện! Cố gắng phối hợp với không quân, không có cũng không sao."

————

Nhìn thấy quân địch thả khói ngụy trang, Vương Trung lập tức nhận ra chúng muốn chạy trốn.

"Yegorov! Bảo các chàng trai xung phong, nhớ kỹ là không được xông ra khỏi màn khói, hãy tận dụng màn khói để tiêu diệt địch!"

Yegorov lập tức quay đầu: "Trung sĩ, thổi còi, tấn công!"

Sau khi ra lệnh, ông hỏi Vương Trung: "Có cần pháo binh khai hỏa không? Bây giờ trên trời không có máy bay trinh sát, trận địa B khai hỏa cũng sẽ không bị phát hiện."

Vương Trung lắc đầu: "Không cần, tôi muốn giữ bí mật này, đến lúc quan trọng sẽ khiến lũ địch bất ngờ."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại vang lên.

Vương Trung nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng Pavlov vang lên ở đầu dây bên kia: "Đồng chí Rokossovsky, chúng tôi có một số thông tin mới, đồng chí nên đến sở chỉ huy lữ đoàn một chuyến. Đường dây điện thoại có thể bị nghe lén."

Vương Trung gật đầu: "Được, tôi sẽ đến ngay."

Cúp điện thoại, anh ta nói với Grigory: "Chuẩn bị xe! Còn xe không?"

Grigory gật đầu rồi rời đi.

————

Khi Vương Trung bước ra khỏi sở chỉ huy, nhìn thấy "Chàng trai đầy sao" Aleksei Barfinowicz đang được băng bó vết thương, bèn nói: "Bị thương thì đến bệnh viện đi, cậu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi."

Chàng trai nhìn Vương Trung, hỏi: "Không phải ngài cũng bị thương sao? Sao ngài còn ở lại tiền tuyến?"

Vương Trung nhìn bả vai mình, chợt nhận ra bản thân đã chống đỡ trong hai tiếng đồng hồ với vết thương trên vai, quả nhiên là thể chất "gấu Nga" có khác.

Vương Trung còn đang ngẩn người thì chàng trai lại hỏi: "Thiếu Tướng?"

Vương Trung giật mình: "À, tôi chỉ bị thương nhẹ."

"Tôi cũng vậy, viên đạn xuyên qua, không gây ra tổn thương gì lớn, thậm chí còn không bị thương đến xương." Aleksei Barfinowicz tự hào nói, "Vì vậy tôi muốn ở lại tiền tuyến, chiến đấu cùng đồng đội!"

Lúc này, người lắp đạn trong tổ pháo của anh ta nói chen vào: "Thật ra là cậu ta muốn ra vẻ cool ngầu để sau này còn về khoe với bạn gái!"

Mọi người cười ồ lên, kể cả Aleksei.

Vương Trung cũng cười, tuy rằng thành phố bị oanh tạc, bị pháo kích nhưng Natalia ở đội giặt giũ chắc chắn an toàn hơn nhiều so với việc ở tiền tuyến.

Trong lúc ồn ào, không biết ai là người đầu tiên cất tiếng hát:

Tôi nhớ một thành phố nhỏ ở tỉnh lẻ,

Vắng vẻ, hiu quạnh, khiến người ta buồn bã.

Trong thành có đường phố rợp bóng cây, quảng trường và nhà thờ,

Cùng màn sương mù mông lung.

Tôi đã thấy -

Hình bóng quen thuộc và thân yêu,

Chiếc mũ tròn màu xanh,

Chiếc áo khoác ngoài màu xanh lam;

Váy sẫm màu, dáng hình thiếu nữ,

Tình yêu thoáng qua của tôi!

Tanya, Tanusha, Tatiana của tôi,

Em có nhớ mùa hè oi ả ấy không?

Anh không thể nào quên khoảng thời gian đó,

Khoảng thời gian yêu đương nồng cháy!

Vương Trung đứng bên cạnh, cho đến khi họ hát xong mới xoay người lên chiếc xe Grigory lái tới.

Không biết có phải bởi vì cái chết và sự hủy diệt ở ngay bên cạnh hay không, tình yêu trên chiến trường mang một vẻ đẹp thật khác. Vương Trung thật lòng chúc phúc cho đôi tình nhân này.

Đến sở chỉ huy lữ đoàn, anh mới biết tin Natalia đã thiệt mạng trong trận không kích.

Vì không biết phải đối mặt với Alyosha như thế nào nên cho đến khi cậu ấy tử trận, Vương Trung vẫn chưa kịp nói tin này cho cậu ấy biết.

————

"Nói tóm lại, tôi có ba tin tốt và một tin xấu." Pavlov trông tiều tụy hơn hẳn so với lần trước Vương Trung gặp, tóc cũng rụng nhiều hơn.

Chẳng bao lâu nữa, Vương Trung sẽ có một vị tham mưu trưởng đầu trọc.

Vương Trung: "Nói tin xấu trước đi, xem thử có thể xấu đến mức nào."

Pavlov: "Lính ném lựu đạn bọc thép của địch đã chiếm được làng Nizhniy, đánh đuổi quân ta đang đóng quân nghỉ ngơi ở đó. Giờ chúng có thể đánh úp chúng ta từ làng Nizhniy. Chúng ta phải điều quân phòng thủ phía đông nam thành phố."

Vương Trung chau mày.

Như vậy chẳng khác nào mở rộng phạm vi phòng thủ lên gấp đôi, số quân ít ỏi trong tay nếu dàn trải trên mặt trận rộng lớn như vậy thì chẳng khác nào muối bỏ biển.

"Vậy nói cho tôi tin tốt là gì đi." Vương Trung chuyển chủ đề.

"Thứ nhất, nhiệm vụ của chúng ta thay đổi."

Pavlov dừng lại, như thể cố tình để Vương Trung hỏi.

Vương Trung: "Thay đổi gì? Không cần phải cố thủ đến ngày 11 tháng 7 nữa sao?"

"Đúng vậy, chúng ta chỉ cần cố thủ đến khi Tập đoàn quân 63 đến tiếp quản."

Thế này còn tệ hơn là cố thủ đến ngày 11! Ít nhất còn biết thời gian cụ thể. Nếu Tập đoàn quân 63 là loại "bạn bè gặp nạn, án binh bất động" thì chẳng phải tiêu đời sao?

Vương Trung: "Tin tốt thứ hai là gì?"

"Số tàn quân của Tập đoàn quân xe tăng 23 đã vào thành, sẽ đến đây ngay. Họ còn khoảng 20 chiếc xe tăng BT7."

Vương Trung "ồ" lên một tiếng, xem như đây là tin tốt.

Tuy khả năng phòng thủ của BT-7 gần như bằng không nhưng bù lại tốc độ rất nhanh, pháo cũng có thể bắn xuyên sườn và đuôi xe tăng số 4, theo tiêu chuẩn trong game War Thunder, "đây là xe tốt", chỉ cần chạy nhanh, bắn trúng là được!

"Còn tin tốt thứ ba?" Vương Trung tiếp tục hỏi.

Pavlov: "Dự kiến đường sắt sẽ được sửa chữa xong trước khi trời tối. Đoàn tàu chở quân tiếp viện mà Thái tử điện hạ gửi cho chúng ta đã chờ sẵn, đường ray vừa thông là sẽ đến ngay."

Vương Trung nhíu mày: "Lại gửi cho chúng ta lũ lính diễu binh chuyên nghiệp à? Không phải là xe tăng T35 chứ?"

Dù nói vậy nhưng tình hình hiện tại, có T35 cũng tốt. Dù sao thì pháo trên chiếc xe tăng đó cũng không phải để trưng bày, ít nhiều gì cũng có thể dùng được.

Pavlov nhún vai.

Chương 25: "Những người chưa từng bỏ rơi tôi"

Cho dù hoàng thái tử nhét đầy toa tàu những đội quân kỳ quặc gì thì trước mắt bọn họ vẫn bị chặn trên đường, chưa thể đến ngay được.

Đợt tiếp viện đầu tiên mà Vương Trung nhận được trong ngày là xe tăng từ Tập đoàn quân xe tăng 23 - nói chính xác là từ tàn quân của Tập đoàn quân xe tăng 23.

Dòng xe tăng hạng nhẹ tốc độ cao, với tên gọi BT, là một chiếc xe tốt trong game, dù sao thì tốc độ của nó cũng rất nhanh.

Nhưng trên thực tế, đây chỉ là cỗ quan tài chạy bằng xăng, súng máy hạng nặng cũng có thể xuyên thủng nó.

Vì vậy, sau khi chiến tranh bùng nổ, Liên Xô trên Trái Đất cơ bản đã ngừng sản xuất nó.

Dù sao T-34 cũng rất nhanh, hơn nữa hiệu suất tổng thể của T-34 mạnh hơn dòng BT một bậc.

Vương Trung nhìn những chiếc BT-7 tiến vào khu đóng quân của Chiến đoàn Rokossovsky, thở dài, chỉ có thể tạm chấp nhận sử dụng.

Dù sao thì thứ này vẫn có pháo 45 mm và súng máy, tiêu diệt bộ binh không thành vấn đề, dựa vào khả năng cơ động để tấn công bên sườn xe tăng số 3, số 4 cũng rất khả thi.

Chiếc BT-7 dẫn đầu mang số hiệu chiến thuật 2301, phía sau tháp pháo có ăng-ten, rõ ràng là xe chỉ huy của trung đội hoặc đại đội.

Một viên trung tá mở nắp hầm chui ra, đứng trên tháp pháo chào theo kiểu quân đội với Vương Trung: "Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Xin chào ngài."

Vương Trung nhìn xuống tên của hắn, đáp lại: "Cũng chào hỏi anh, Mikhail trung tá. Trên báo cáo nói anh có 20 chiếc BT-7, sao tôi mới nhìn thấy mười chiếc?"

"Đó là bởi vì có năm chiếc vì thiếu bảo trì và linh kiện mà hỏng, năm chiếc còn lại bị không quân địch phá hủy. Không quân địch được trang bị súng máy 13mm, chỉ nhỏ hơn một chút so với súng chống tăng của chúng ta, trúng đạn từ trên không, những thứ đồ chơi bọc thép mỏng như giấy này sẽ lập tức bị loại khỏi vòng chiến."

Trung tá lắc đầu: "Đoàn của tôi chỉ còn lại chút xe tăng như vậy, tướng quân. Hãy để chúng tôi phát huy chút tác dụng, đi làm pháo đài cố định cũng được, chất thêm một ít bao cát trước tháp pháo, chúng tôi vẫn có thể bắn nhau với quân Prosen được."

Vương Trung lắc đầu, vẫy tay với trung tá.

Mikhail vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn nhanh nhẹn xuống xe, đứng trước mặt Vương Trung, lại chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung đặt tay lên vai anh ta: "Tình hình là thế này, chúng ta sắp phải đối đầu với một sư đoàn thiết giáp đầy đủ quân số của địch, là một trong 17 sư đoàn thiết giáp của chúng, chúng ta nghi ngờ còn có một bộ

phận của sư đoàn thiết giáp ném lựu đạn sắp tham chiến.

"Chúng ta vừa mới mất vị trí phòng ngự phía đông nam, quân địch sẽ tấn công chúng ta từ cả hướng đông nam và tây nam. Lực lượng của chúng ta căn bản không thể phòng thủ một khu vực rộng lớn như vậy, đến đây thì anh hiểu rồi chứ?"

Mikhail gật đầu: "Hiểu, vậy nên chúng ta phải được bổ sung..."

"Anh đừng nói nữa, nghe tôi nói. Hiện tại, đơn vị đang phòng thủ ở phía đông nam là Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, họ chỉ còn lại ba trăm người, và đã mất gần như toàn bộ trang bị kỹ thuật, thậm chí súng máy còn không đủ.

"Pháo chống tăng trên trận địa thực chất chỉ là gỗ, anh hiểu chứ?"

"Hiểu, vậy chúng ta sẽ..."

"Chúng ta không có nhiều pháo chống tăng, nên không thể dàn trận trên địa hình trống trải để đối đầu với xe tăng địch, chúng ta sẽ dụ chúng vào thành phố, dùng các tòa nhà che chắn bộ binh, sau đó dùng bom xăng tiêu diệt xe tăng và xe bọc thép của chúng.

"Tôi yêu cầu các anh chờ ở khu vực phía đông thành phố, khi quân địch tiến vào thành phố, hãy lợi dụng tốc độ để bao vây tấn công chúng. Pháo 45mm của các anh có thể xuyên thủng sườn và đuôi xe tăng địch!"

Mikhail cau mày: "Kế hoạch của ngài có một điểm bất lợi chết người, trong số chúng tôi không có ai là người Loktev, thành phố này tuy không lớn, nhưng để một đám người từ nơi khác đến, không quen đường xá như chúng tôi chui vào ngõ ngách đánh úp có phải là hơi quá sức hay không?"

Vương Trung: "Lực lượng dân quân địa phương sẽ dẫn đường cho các anh, giúp các anh nắm rõ vị trí của quân địch."

Mikhail nhíu mày chặt hơn: "Dân quân chẳng phải chỉ là một đám nông dân được huấn luyện qua loa thôi sao?"

"Đúng vậy, phần lớn trong số họ còn là tân binh được gọi nhập ngũ vài ngày trước."

"Chuyện này..."

Vương Trung: "Yên tâm, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy một chiếc xe tăng, cho dù những người khác có hoàn thành nhiệm vụ bao vây hay không, tôi cũng sẽ làm được. Tôi thấy xe chỉ huy của anh khá ổn đấy, bây giờ nó là của tôi."

Mikhail: "Hả? A?"

Vương Trung quay đầu nói với người lính đang đứng đợi: "Xóa số hiệu chiến thuật trên xe này đi, đổi thành số hiệu chiến thuật của tôi, 422."

Thực ra là nên chọn số 422 hay 67, Vương Trung đã do dự rất lâu, cuối cùng hắn quyết định, vinh dự của số 67 nên được trao vĩnh viễn cho tổ lái

quả cảm kia.

Hắn nên kế thừa số hiệu 422 đầy vinh quang, mang theo số hiệu này, mang theo ý chí chiến đấu của những người lính xe tăng đã hy sinh chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Lúc này, Mikhail hỏi: "Nhưng mà... Không giống T28, BT-7 không có vị trí dành riêng cho trưởng xe, tôi ở trên xe vừa là trưởng xe vừa là pháo thủ. Ngài... đã từng được huấn luyện làm pháo thủ chưa?"

Vương Trung sững người, ấn tượng của hắn về xe tăng đều đến từ game, trong game, một người có thể đảm nhiệm tất cả mọi việc, nên hắn căn bản không hề nghĩ đến chuyện BT-7 không có trưởng xe riêng.

Lúc này, hai người lính xách thùng sơn trèo lên xe tăng, dùng sơn xóa sạch số hiệu chiến thuật 2301, sau đó dùng cọ vẽ tay số hiệu chiến thuật 422.

Mikhail không ngăn cản họ, mà nhìn Vương Trung với vẻ dò hỏi: "Tướng quân?"

Vương Trung: "Tôi có thể đứng phía sau tháp pháo, làm xạ thủ súng máy phòng không."

BT-7 ở thời đại này được trang bị súng máy phòng không.

Mikhail như không dám tin vào tai mình: "Ngài nói gì cơ?"

"Tôi sẽ đứng phía sau tháp pháo, làm xạ thủ súng máy phòng không." Vương Trung nói với giọng vô cùng kiên quyết.

Lực lượng ta yếu hơn địch rất nhiều, hắn buộc phải tận dụng tối đa ưu thế mà bản hack mang lại, mới có thể giảm thiểu thương vong đến mức thấp nhất và giành chiến thắng.

Trận chiến tại làng Peniye đã chứng minh bản thân Vương Trung trực tiếp chỉ huy xe tăng có thể đạt được chiến quả lớn đến mức nào.

Lính nạp đạn của xe tăng 2301 thò đầu ra hỏi: "Có ý gì vậy? Tại sao lại đổi số hiệu chiến thuật? Mikhail, có chuyện gì vậy?"

Mikhail im lặng vài giây, sau đó nói: "Chúng ta... sẽ do tướng quân trực tiếp chỉ huy!"

Người lính nạp đạn nghi hoặc hỏi: "Vậy tướng quân sẽ làm nhiệm vụ gì? Tướng quân biết bắn pháo sao?"

Vương Trung: "Không, tôi sẽ đứng phía sau tháp pháo của các anh."

Lính nạp đạn: "Nguy hiểm quá!"

"Không đâu," Mikhail nói, "Xe tăng khác thì có thể, nhưng với BT-7, nói không chừng đứng phía sau tháp pháo còn an toàn hơn ở bên trong, dù sao cũng có thêm một lớp giáp bảo vệ."

Ý của anh ta là coi cả chiếc xe tăng như một tấm lá chắn.

————

Hai tiếng rưỡi sau, phía đông thành phố Loktev, nơi ẩn nấp của đại đội xe tăng Rokossovsky.

Vương Trung chui ra khỏi hầm, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ivanov, người lính nạp đạn cũng chui ra khỏi hầm, đứng sau lưng Vương Trung nói: "Pháo kích kết thúc rồi, không nghe thấy tiếng pháo nữa."

"Ừ." Vương Trung vỗ tay: "Lên xe! Chuẩn bị chiến đấu!"

Quân địch đã ngừng tấn công một khoảng thời gian trước khi pháo kích, sau đó lại pháo kích trong thời gian dài như vậy, chắc chắn chúng đã hoàn thành việc tập kết lực lượng.

Vương Trung đẩy cửa, người xuất hiện trước mặt hắn là Rezenov, lão binh mặc quân phục dân quân đã cũ, ông là trung đoàn trưởng của Trung đoàn Dân quân Tạm thời số 5.

Ông lão râu tóc bạc phơ, bộ quân phục trên người là kiểu cũ từ trước nội chiến, chỉ có phù hiệu là được thay bằng phù hiệu của phái thế tục.

Đằng sau ông là một thanh niên đang vác một lá cờ lớn.

"Tướng quân!" Rezenov cất tiếng, "Chúng tôi đã chuẩn bị xong! Những người dẫn đường được chúng tôi tuyển chọn cho các anh đều là những chàng trai lanh lợi nhất vùng, bình thường chạy khắp đường phố như sóc, để ý xem cô nương nhà ai xinh đẹp! Bọn họ rành đường ở đây lắm!"

Vương Trung thầm nghĩ, chẳng phải là đám thanh niên lêu lổng đầu đường xó chợ sao?

Rezenov nói tiếp: "Tôi cử Kozlov làm người dẫn đường cho trung tá, cậu ta khỏe mạnh lực lưỡng, cho dù xe tăng có bị bắn hỏng, cậu ta cũng có thể kéo trung tá ra, sau đó cõng đến trạm y tế! Ngoài ra, hãy nhìn lá cờ này, đây là lá cờ tốt nhất mà chúng tôi tìm được, có thể cổ vũ tinh thần rất lớn!"

Vương Trung: "Không cần đâu, trung tá không cần người dẫn đường, tôi sẽ trực tiếp chỉ huy anh ta, cử Kozlov cho người khác đi."

"Tại sao?" Rezenov ngạc nhiên hỏi.

Vương Trung chỉ vào đầu mình: "Tôi đã nắm rõ đường phố gần đây, đây là kỹ năng cơ bản của một người chỉ huy."

Rezenov: "Nhưng mà đứng sau tháp pháo xe tăng rất nguy hiểm! Ngài không cần phải tự mình mạo hiểm..."

Vương Trung: "Tôi đã quyết định rồi."

Rezenov cười ha hả: "Tốt lắm! Ngài quả là một vị tướng quân đáng tin cậy! Giống hệt vị tướng Bạch Mã trên báo chí!"

Vương Trung ngượng ngùng, hắn không ngờ lại có người không biết mình chính là vị tướng Bạch Mã đó.

Nhưng hắn cũng không nói rõ, vì như vậy có vẻ như đang khoe khoang chiến công, hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc.

Hắn nói với ông lão: "Nhờ ông dặn dò mọi người, báo vị trí xe tăng địch cho xe tăng của quân ta ở gần đó nhất, để xe tăng đối phó với xe tăng.

"Cho dù phải tiếp cận xe tăng địch ở cự ly gần, cũng phải tiêu diệt bộ binh đi kèm trước!"

Rezenov: "Yên tâm đi!"

Vương Trung gật đầu, leo lên chiếc xe tăng số hiệu 422 đã được sơn mới.

Mikhail cũng leo vào tháp pháo, sau đó lấy tai nghe và ống nói đưa cho Vương Trung: "Tướng quân, ngài chỉ huy đi!"

Vương Trung vừa nhận lấy tai nghe và ống nói, vừa hỏi: "Còn anh?"

"Có đồ dự phòng."

Mặc dù chiếc xe tăng mới này có radio, nhưng trình độ kỹ thuật vô tuyến điện của đế quốc Ant quá tệ, không biết có phải do máy phát điện của xe tăng không đủ mạnh, phần lớn điện năng đều được cung cấp cho động cơ của tháp pháo hay không.

Chỉ cần bật radio lên, tai nghe toàn là tiếng rè rè, như thể có ai đó đang rang cát bên tai Vương Trung vậy.

Nhưng vì liên lạc chỉ huy, hắn đành phải chịu đựng.

Vương Trung cầm ống nói: "Đây là xe chỉ huy, trung đội 2, nghe rõ trả lời?"

"Nghe rõ, xin mời tướng quân chỉ thị."

Thực ra Vương Trung chỉ muốn thử xem liệu anh ta có thể nhìn thấy được những gì mà trung đội 2 nhìn thấy hay không, và câu trả lời là có. Ngay khi trung đội 2 trả lời, khu vực xung quanh xe chỉ huy số 2306 trong tầm nhìn của Vương Trung sáng lên.

Nhưng những khu vực xung quanh các xe tăng khác không có radio vẫn tối om, mặc dù chúng hiện thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Vương Trung, nhưng lại không cung cấp tầm nhìn cho hắn.

Có phải vì ở trong xe tăng không nghe thấy tiếng Vương Trung gọi?

Dù sao thì BT-7 cũng rất ồn ào khi di chuyển - xe tăng của đế quốc Ant nổi tiếng là không coi trọng thiết kế công thái học, cộng thêm công nghệ sản xuất thô sơ, nên xe tăng của chúng rất ồn.

Việc la hét để chỉ huy xe tăng là không khả thi, nên chẳng trách hắn không có tầm nhìn của những xe tăng khác?

Vương Trung đang suy nghĩ, một người lính dân quân từ nóc nhà bên cạnh thò đầu ra hét lớn: "Quân địch tấn công!"

Vương Trung lập tức gọi Vasili: "Vasili! Anh nghe thấy tôi nói không?"

Hắn đợi vài giây, giọng nói của Vasili xuyên qua tiếng rè rè vang lên trong tai nghe: "Tôi nghe đây, tướng quân! Ngài chắc chắn muốn liên lạc bằng lời nói trực tiếp sao?"

"Đúng vậy, trong trường hợp khẩn cấp, chúng ta không còn cách nào khác."

Vương Trung thầm nghĩ, điều quan trọng không phải là nội dung liên lạc, tôi chỉ muốn mở rộng tầm nhìn mà thôi.

Sau khi kết nối với máy vô tuyến điện của Vasili đang theo dõi phía quân Prosen, tầm nhìn của Trung đoàn Cận vệ 31 sáng lên. Thậm chí, hắn còn có thể nhìn thấy những gì mà đội pháo binh do Dmitri chỉ huy nhìn thấy.

Vương Trung nhìn thấy quân địch đã triển khai ít nhất 80 xe tăng và xe bọc thép trên một đường vòng cung gần 120 độ từ tây nam đến đông nam Loktev.

Và đó mới chỉ là đợt tấn công đầu tiên, phía sau còn có khoảng 100 xe tăng và xe bán xích khác đang chờ đến lượt.

Vương Trung giật mình, hắn biết quân địch đông, nhưng không ngờ lại đông đến vậy.

Quân chủ lực của địch đang tấn công từ hướng đông nam, có đến 20 chiếc Panzer IV Ausf.F2 (biến thể Panzer IV nòng ngắn), 6 chiếc Panzer III, và một đoàn xe bán xích.

Mình phải dùng 10 chiếc BT-7 để tiêu diệt chừng đó quân địch sao?

Ngay cả 10 chiếc T-34 cũng phải cân nhắc kỹ càng!

Có lẽ chỉ có 10 chiếc KV mới đủ sức đối đầu với đội hình hùng hậu như vậy.

Không, không thể để số lượng của chúng làm nản chí, quân địch không quen thuộc địa hình, một khi đã vào thành phố và giao chiến ở cự ly gần, dù chúng có đông đến đâu cũng chỉ là chiến công mà thôi!

Lúc này, một người lính liên lạc của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 cưỡi ngựa xuất hiện trước xe tăng 422, hét lớn: "Chúng tôi đã sẵn sàng dụ quân địch vào thành phố theo mệnh lệnh của ngài!"

Vương Trung: "Tốt lắm, hãy báo cho trung đoàn trưởng của anh biết, lực lượng thiết giáp do tôi trực tiếp chỉ huy sẽ bao vây tấn công quân địch, giáng cho chúng một đòn chí mạng!"

Người lính liên lạc giơ tay chào, sau đó quay đầu ngựa phi như bay.

Lúc này, giọng nói của Mikhail vang lên trong tai nghe: "Tướng quân, chúng ta nên di chuyển đến vị trí phục kích!"

"Được, xuất phát thôi."

Vừa dứt lời, động cơ của chiếc xe tăng 422 gầm lên dữ dội, tiếng bánh răng hộp số ăn khớp xen lẫn vào nhau.

Xe tăng rung lắc một chút, sau đó bắt đầu di chuyển.

Vương Trung nắm chặt súng máy phòng không để giữ thăng bằng, hai chân dang rộng, đứng vững phía sau tháp pháo.

Trên những chiếc xe tăng khác, phía sau tháp pháo cũng có một người lính với súng máy đứng đó, họ là những người dân địa phương được cử đến để dẫn đường cho xe tăng.

Chờ cho quân địch từ hướng đông nam tiến vào thành phố, Vương Trung sẽ dẫn đầu những chiếc xe tăng này giáng cho chúng một đòn nặng nề, sau đó nhanh chóng rút lui, di chuyển đến vị trí khác.

————

Nhìn đoàn xe tăng rời đi, Rezenov cảm thán: "Quả là một vị tướng quân xuất chúng! Cũng giống như Bagration, người đã đích thân dẫn đầu quân cận vệ xung phong!"

Ông quay đầu lại hét lớn với những người lính dân quân: "Tướng quân đã xông pha trận mạc, chúng ta càng không thể sợ chết!"

Những người lính dân quân đồng thanh hô vang: "Không sợ chết!"

Rezenov: "Toàn thể chú ý, Trung đoàn Dân quân Tạm thời số 5, bước đều!"

Những người nông dân vừa mới trở thành lính tráng cách đây vài ngày không thể bước đều tăm tắp như những người lính chính quy, nhưng hàng loạt lưỡi lê sắc nhọn vẫn đủ khiến người ta phải dè chừng.

————

Ngay lúc này, Vương Trung mất kết nối với Trung đoàn 31, hắn vội vàng gọi lại: "Vasili?"

"Tướng quân, ngài không ra lệnh, lại liên tục gọi cho tôi. Tôi còn phải nghe lén cuộc trò chuyện của quân Prosen nữa!" Lời phàn nàn của Vasili xuyên qua tiếng rè rè, truyền đến tai Vương Trung.

Có một khoảnh khắc, Vương Trung đã định ra lệnh chuyển súng máy sang trái 5 cm.

5 cm không ảnh hưởng đến việc bố trí hỏa lực, nhưng ít ra cũng là một mệnh lệnh, như vậy hành động cứ giữ liên lạc vô tuyến điện của hắn sẽ không còn kỳ lạ nữa.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn kìm nén.

Yegorov là một người lính giỏi, anh ta và những người lính kỳ cựu của Trung đoàn 31 đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm trong trận chiến xe

tăng ở làng Peniye, có thể yên tâm giao phó nhiệm vụ cho họ.

Thực ra, Vương Trung không tự tin rằng mình có thể làm tốt hơn Yegorov.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên phát hiện Grigory đang lái xe jeep, bám theo xe tăng từ phía sau.

Hắn lập tức chuyển góc nhìn, gọi: "Grigory! Anh đang làm gì ở đây vậy? Quay về Trung đoàn 31 ngay! Bọn họ cần một trung sĩ giàu kinh nghiệm như anh! Tôi đang ở trong xe tăng, không cần vệ sĩ đâu!"

Grigory định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ giơ tay chào, sau đó lái xe jeep rời đi.

Nhìn theo Grigory, Vương Trung định tiếp tục quan sát chiến trường, Mikhail, người từ trung đoàn trưởng bị giáng xuống làm pháo thủ hỏi: "Tướng quân, có thật là ngài đã chỉ huy một chiếc xe tăng tiêu diệt 100 xe tăng địch ở làng Peniye không?"

Vương Trung: "Không, đó chỉ là phóng đại trên báo thôi."

Người lái xe lẩm bẩm: "Tôi biết ngay là đám người trên báo chỉ giỏi ba hoa khoác lác!"

Lính nạp đạn: "Vậy chính xác là bao nhiêu?"

"Tám chiếc, trước khi chiếc T-28 của chúng tôi bị bắn hạ, chúng tôi đã tiêu diệt tổng cộng 8 xe tăng địch."

Con số này khiến những người khác ồ lên kinh ngạc.

Mikhail: "Vậy cũng rất đáng nể rồi! Đó là T-28 đấy! Ai cũng biết chiếc xe tăng đó tệ hại như thế nào! Chỉ vì các vị nguyên soái và hoàng đế thích những chiếc xe tăng nhiều tháp pháo to lớn uy mãnh, nên mới có thứ đồ bỏ đi đó!"

Vương Trung gật đầu: "Tôi biết."

Hắn biết rõ, lúc đầu, việc chiếc xe tăng T-28 tồi tàn đó có thể bắn hạ 4 chiếc Panzer IV là nhờ công lao của bản hack. Sau khi đối đầu trực diện với xe tăng địch, hiệu quả của bản hack bị giảm đi, lập tức rơi vào thế bất lợi.

Kẻ nào tạo ra thứ đồ bỏ đi đó, lại còn đưa nó ra chiến trường, thật sự nên bị xử bắn.

Cuối cùng, chiếc 422 cũng đến vị trí phục kích.

Đó là một dãy nhà bị pháo binh địch san phẳng, những bức tường đổ nát là nơi ẩn nấp tuyệt vời, xe tăng có thể nấp sau đó tấn công quân địch.

Chỉ cần quân địch tiến vào thành phố, tiếp tục di chuyển dọc theo Đại lộ Suvorov, chúng sẽ lọt vào tầm bắn của những chiếc BT-7 đang ẩn nấp trong đống đổ nát.

Cho dù là pháo 45 mm đã lạc hậu, cũng có thể biến những chiếc xe tăng của địch thành hộp thiếc!

Vương Trung đứng phía sau tháp pháo, cảm thấy hơi nóng - hệ thống tản nhiệt của xe tăng nằm ngay dưới chân hắn, không nóng mới lạ.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng súng của B-4.

Mikhail kinh ngạc: "Sao lại có cả trọng pháo? Chúng tôi nghe nói bên các ngài không có trọng pháo mà?"

Vương Trung: "Là quà của Thái tử."

"Cái quái gì vậy?" Mikhail nhìn Vương Trung với ánh mắt khó tin.

Đáng tiếc đây không phải lúc để khoe khoang, Vương Trung chỉ có thể nói: "Chờ chiến tranh kết thúc, tôi sẽ giới thiệu cho anh sau, bây giờ hãy tập trung vào."

Nói xong, Vương Trung chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, nhưng hiện tại số lượng quân đội mà hắn có thể trực tiếp chỉ huy quá ít, chiến trường chìm trong bóng tối, chỉ có khu vực xung quanh hắn và một chiếc xe tăng chỉ huy khác (được trang bị radio) là sáng.

Vì vậy, Vương Trung không thể nhìn rõ hiệu quả của đợt pháo kích của B-4.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy xe tăng của quân địch bắt đầu nã pháo vào các vị trí cao trong thành phố, biến tháp nước, tháp chuông thành đống gạch vụn.

Vương Trung toát mồ hôi lạnh, may mà quân địch không bắn phá tháp nước ở làng Peniye, nếu không hắn đã chết rồi.

Hắn không lo lắng cho Dmitri, vì cửa sổ quan sát của sở chỉ huy tiền phương không nằm ở vị trí cao nhất, họ đã hy sinh tầm nhìn để đổi lấy sự che chắn an toàn.

Quân địch bắn phá các vị trí cao như vậy, chắc chắn sẽ không bắn trúng sở chỉ huy tiền phương và Dmitri.

Vương Trung hít sâu, kiên nhẫn chờ đợi quân địch tiến vào khu vực phục kích.

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng gào thét chói tai, không cần ngẩng đầu cũng biết đó là Stuka.

Cột khói do quả bom nặng nửa tấn tạo ra giống như những rặng san hô mọc lên từ mặt đất.

Vương Trung trấn an những người khác: "Bình tĩnh, đừng sợ!"

Mikhail cười nói: "Chúng tôi nghe tiếng bom đến nỗi phát ngán rồi, anh có biết toàn quân đoàn 23 đã mất bao nhiêu xe tăng vì thứ này không?"

Vương Trung: "Bao nhiêu?"

"Ít nhất 200 chiếc, còn tổn thất rất nhiều xe tải GAZ. Quân đoàn chúng tôi được trang bị khá nhiều xe tải GAZ, kết quả là bây giờ di chuyển rất khó khăn. Vì mang danh là quân đoàn cơ giới, chúng tôi không có la, thậm chí còn không tìm đâu ra la để thay thế."

Mikhail lắc đầu nguầy nguậy: "Lúc huấn luyện chẳng thấy vấn đề gì, lúc diễn tập cũng làm theo kịch bản của ban chỉ huy, cũng chẳng phát hiện ra vấn đề gì, kết quả là khi chiến tranh nổ ra, phát hiện ra vấn đề, thì người cũng chết hết rồi."

Mikhail nói xong, người lái xe cũng tiếp lời: "Bọn họ quá cứng nhắc, đọc qua vài cuốn sách lý luận quân sự của Anh và Prosen, rồi tự cho mình là đúng! Anh nhìn đường xá ở nước ta đi, cứ đến mùa xuân tan băng là xe cộ không đi được, không có la thì không làm gì được!"

Vương Trung nghiêm mặt, thầm nghĩ quả đúng là những kẻ cầm quyền chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, không thể nhìn xa trông rộng.

Ngay lúc này, đội tiên phong của địch lọt vào tầm nhìn.

Vương Trung lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Quân địch đến rồi! Chuẩn bị chiến đấu!"

Phía nam khu phế tích, những người lính của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 đã khai hỏa, tiếng súng máy vang lên như pháo tép.

Quân địch tiến vào khu vực phục kích dường như vẫn chưa phát hiện ra nguy hiểm, chúng di chuyển theo đội hình dàn hàng ngang, khoảng cách giữa các xe tăng khá gần nhau.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, đợi cho toàn bộ đội hình của địch lọt vào khu vực phục kích, hắn mới hét lớn: "Khai hỏa!"

Mikhail lập tức bắn, viên đạn xuyên giáp trúng ngay sườn chiếc Panzer IV đi cuối đoàn xe của địch.

Chiếc xe tăng lập tức mất động lực, dừng lại giữa đường.

Vương Trung tự tay điều khiển súng máy phòng không, bắn xối xả vào đội hình bộ binh của địch, đồng thời ra lệnh: "Nạp đạn nổ! Xe tăng của địch đã bị vô hiệu hóa!"

Tổng cộng có 8 chiếc Panzer IV trong khu vực phục kích, 10 chiếc BT-7 của Vương Trung đồng loạt khai hỏa đã vô hiệu hóa toàn bộ số Panzer IV đó.

Nhưng những người khác không có tầm nhìn như Vương Trung, không thể xác định mục tiêu rõ ràng, nên không thể phán đoán liệu những chiếc xe tăng đã dừng lại kia là bị phá hủy, hay chỉ là kíp lái bị choáng váng.

Trên chiến trường, việc một chiếc xe tăng bất động đột nhiên di chuyển là chuyện thường gặp - có thể kíp lái chỉ bị choáng, sau khi tỉnh lại sẽ tiếp tục điều khiển xe tăng.

Vì vậy, cả quân đội Liên Xô và Đức trên chiến trường Xô-Đức đều có thói quen bắn thêm vài phát vào xác xe tăng.

Nhưng Vương Trung không phải lo lắng điều đó, hắn lập tức ra lệnh chuyển sang đạn nổ, tiêu diệt càng nhiều bộ binh địch càng tốt.

Tuy nhiên, quân địch phản ứng rất nhanh, bộ binh của chúng đã xác định được vị trí khai hỏa và tìm chỗ ẩn nấp, hơn nữa còn tung bom khói!

Lại là bom khói!

Vương Trung: "Lùi xe ngay, rời khỏi đây! Chúng ta sẽ vòng qua và tiêu diệt thêm nhiều quân địch!"

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 không được bổ sung quân số, dù có dũng cảm thiện chiến đến đâu cũng không thể chống đỡ nổi đội quân đông đảo như vậy, hơn nữa, điều nguy hiểm chết người là trung đoàn này hầu như không có vũ khí chống tăng, nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt xe bọc thép của địch!

Khi BT-7 tăng tốc, Vương Trung mới biết lúc nãy khi di chuyển đến đây, người lái xe đã giữ lại chút sức.

Tốc độ của nó lúc này nhanh đến mức bánh xích gần như không chạm đất!

Vương Trung chỉ có thể nắm chặt súng máy phòng không, chỉ cần lơ là một chút là hắn sẽ bị hất văng ra ngoài.

Chiếc 422 vòng qua sườn quân địch với tốc độ chóng mặt.

Vương Trung: "Dừng lại! Viên đầu tiên là đạn nổ, viên thứ hai là đạn xuyên giáp!"

"Đạn nổ, rõ!" Lính nạp đạn hét lớn.

Dù sao thì pháo 45 mm sử dụng loại đạn tương đối nhẹ, nên tốc độ nạp đạn rất nhanh.

Vương Trung còn chưa kịp chỉ thị mục tiêu, Mikhail đã nổ súng, viên đạn trúng ngay chiếc xe bán xích đang chạy theo sau xe tăng.

Chiếc xe tăng phát hiện ra tình hình phía sau, bắt đầu xoay tháp pháo, đúng lúc này, lính nạp đạn hét lớn: "Đạn xuyên giáp, rõ!"

Vẫn không đợi Vương Trung chỉ thị mục tiêu, Mikhail đã bắn một phát trúng ngay chiếc Panzer IV đang xoay tháp pháo.

Vương Trung vừa dùng súng máy phòng không bắn xối xả vào quân địch trên đường, vừa giục giã: "Nhanh lên! Đừng dừng lại, dừng lại là bị bắn đấy!"

Chiếc 422 lại lao đi như bay.

Trước khi đến ngã tư tiếp theo, Vương Trung đã ra lệnh cho tháp pháo xoay sang hướng đó và nạp đạn nổ.

Chiếc xe bán xích của địch lại biến thành quả cầu lửa bốc cháy ngùn ngụt, đồng thời Vương Trung cũng dùng súng máy phòng không bắn trúng một toán lính phun lửa bên đường, nhiên liệu áp suất cao phun ra khiến những tên lính phun lửa ngã nhào xuống đất.

Vương Trung tưởng rằng điều đó sẽ gây ra một vụ nổ lớn, nhưng không ngờ thứ mà bình khí nén của quân địch chứa lại là nitơ áp suất cao! Thứ này không dễ nổ như vậy!

Vương Trung không kịp quan tâm nhiều như vậy, quân địch đã kịp phản ứng, bắt đầu chĩa họng súng về phía hắn. Xe tăng có thể không sợ súng máy hạng nhẹ của địch, nhưng Vương Trung đang đứng sau tháp pháo thì sợ.

"Nhanh lên! Đừng bao giờ ngừng di chuyển!"

Chiếc 422 lao đi như bay, Mikhail không nhịn được cười ha hả: "Ha ha ha ha! Tôi đã mong chờ ngày này từ lâu! Chịu đựng nhục nhã bấy lâu nay, chứng kiến đồng đội hy sinh! Cuối cùng cũng có thể trả thù lũ xâm lược!"

Mikhail cười lớn, lính nạp đạn và lái xe cũng cười theo.

————

Lúc này, ngoài quân địch, còn có rất nhiều người dân địa phương và binh lính Ant đang theo dõi những chiếc BT-7 di chuyển với tốc độ cao, tấn công quân địch trong thành phố.

Những người vì sợ hãi quân địch mà không dám đứng lên bảo vệ quê hương, giờ đây đang trốn trong những ngôi nhà đổ nát - hoặc sắp trở thành đống đổ nát - của mình, chứng kiến cảnh tượng những chiếc xe tăng lao đi như bay.

Một ý nghĩ dần nhen nhóm trong lòng tất cả mọi người: Có lẽ... có lẽ quân địch cũng không phải là không thể chiến thắng?

————

Loại phỏng đoán này khiến binh sĩ Hộ giáo quân hoàn toàn tin tưởng.

Rezenov vung cây súng trường cũ kỹ của mình, gầm lên: "Tiến bước theo tướng quân! Kẻ địch chẳng là gì cả! Nhân lúc chúng còn choáng váng, xung phong!".

Hộ giáo quân hô vang "Ura!", cố gắng bám theo những chiếc BT đang lao vun vút.

Vương Trung không biết trận chiến đã diễn ra bao lâu, anh chỉ biết mình đã thay băng đạn thứ ba cho khẩu súng máy phòng không với sự trợ giúp của Mikhail.

Trong tai nghe vang lên báo cáo của người nạp đạn: "Hết đạn pháo rồi!".

Lúc này, chiếc xe số 422 vừa vòng qua một bên sườn của một chiếc Panzer III.

Vương Trung theo thói quen báo vị trí của chiếc Panzer III, Mikhail lập tức ngắm bắn qua một dãy phố và bắn trúng. Đầu chiếc Panzer III bùng lên một cột lửa dài.

Đúng là "hỏa bốc ba trượng" theo nghĩa đen.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Trung bỗng phát hiện dưới chân tường bên trái con phố, một tên thượng sĩ Prosen đang cầm khẩu súng chống tăng PTRD-41 thu được.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tên thượng sĩ ném khẩu súng xuống đất, nhanh như chớp nằm rạp xuống, chĩa súng về phía Vương Trung!

Vương Trung lập tức điều khiển súng máy phòng không, muốn bắn tên lính kia thành tổ ong. Ai ngờ vừa bóp cò, súng máy đã kẹt đạn! Chắc chắn là lúc thay băng đạn anh đã quá vội vàng, không vuốt thẳng dây đạn!

Vương Trung hoàn toàn không biết cách xử lý sự cố súng máy, chỉ có thể hét lớn: "Xoay tháp pháo sang trái 15 độ! Gốc tường, súng chống tăng!".

BT-7 không có điện đài viên, nên cũng không lắp đặt súng máy đồng trục cho thân xe - vì lái xe không rảnh tay để bắn. Giờ chỉ có thể trông cậy vào khẩu súng máy trên tháp pháo!

Cùng lúc tháp pháo xoay, kẻ địch nổ súng!

Từ góc nhìn của Vương Trung, anh có thể nhìn xuyên qua cửa tháp pháo đang mở, thấy Mikhail khẽ run lên, rồi ngã sang một bên.

Mặt trước tháp pháo của chiếc BT-7 đã bị súng chống tăng bắn thủng!

Nhưng khoảng cách lúc này chỉ chưa đầy năm mươi mét, bị bắn thủng cũng là bình thường. Dù sao dòng xe tăng nhanh vốn nổi tiếng là "mỏng manh dễ vỡ".

Vương Trung vừa hét lớn "lùi xe" vừa rút súng lục bắn về phía kẻ địch. Kết quả là do chưa từng trải qua huấn luyện bắn súng lục, tất cả đều trượt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người nạp đạn đã thay thế vị trí pháo thủ, bóp cò.

Khẩu súng máy đồng trục ngay lập tức biến tên lính cầm súng chống tăng thành một cái rổ.

Vương Trung nhanh chóng quyết định, tháo tai nghe và micrô, mở nắp hầm bên người nạp đạn chui vào - anh không biết bắn pháo, nhưng nạp đạn thì vẫn làm được!

Như vậy, kíp xe tăng vẫn còn khả năng chiến đấu!

Anh chui vào trong xe tăng, người nạp đạn vẫn tiếp tục bắn, đảm bảo không ai có thể nhặt được khẩu súng chống tăng.

Người nạp đạn (giờ là pháo thủ) vừa bắn vừa hét: "Lùi xe nhanh! Rời khỏi chỗ chết tiệt này!".

Không hiểu sao lái xe vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, băng đạn của súng máy đồng trục đã hết.

Người nạp đạn luống cuống thay băng đạn, bỗng phát hiện hộp đạn trên sàn gần như đã trống rỗng.

Đúng vậy, hơn 2.000 viên đạn của súng máy đồng trục đã bắn hết!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Trung nghe thấy một tiếng "bịch", ngẩng đầu lên thì thấy người nạp đạn đã ngã gục lên thi thể Mikhail.

Trên tấm giáp phía trước có một lỗ nhỏ, ánh sáng lọt vào qua đó.

Vương Trung: "Lái xe! Đi mau!".

Nhưng không có ai trả lời.

Vương Trung vội vàng lay vai lái xe, rồi mới phát hiện anh ta đã chết.

Lúc này anh mới nhìn thấy trên cửa kính quan sát của lái xe có một lỗ thủng. Viên đạn đầu tiên của kẻ địch không phải nhắm vào tháp pháo, mà là bắn vào cửa kính quan sát của lái xe, xuyên qua tấm chắn, giết chết anh ta, sau đó mới găm vào người Mikhail.

Vương Trung bỗng nhận ra, nếu tiếp tục ở trong xe tăng, anh cũng sẽ chết. Anh đang định chui ra khỏi xe tăng từ cửa vừa vào, thì một loạt đạn tiểu liên bắn tới, buộc anh phải chui trở lại.

Bên ngoài vẫn có tiếng kẻ địch đang la hét gì đó, Vương Trung không hiểu, nhưng luôn cảm thấy có liên quan đến mình.

Có lẽ chúng muốn bắt sống mình!

Vương Trung luống cuống tay chân lên đạn cho khẩu súng lục đang trong tình trạng khóa an toàn.

Đúng lúc này, một tên lính Prosen xuất hiện bên ngoài cửa hầm, vừa nhìn thấy Vương Trung đã la hét om sòm.

Vương Trung bắn ba phát liên tiếp. Ở khoảng cách này, cho dù là lính mới chưa có kinh nghiệm cũng có thể đảm bảo tỷ lệ trúng đích nhất định.

Tên lính biến mất, máu bắn tung tóe vào mặt Vương Trung.

Mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi anh.

Vương Trung nghĩ phải chạy nhanh.

Anh nhớ trong nhiều bộ phim đã xem, dưới đáy xe tăng có một cửa hầm, là để lính xe tăng thoát hiểm trong những trường hợp như thế này.

Anh lập tức chui xuống gầm xe tăng.

Lúc này, dưới gầm xe đầy vỏ đạn rỗng, máu tươi chảy lênh láng trên sàn thép, máu từ những thi thể vẫn không ngừng nhỏ xuống.

Vương Trung không mất nhiều công sức đã tìm thấy cửa hầm - không biết dòng BT vốn có cửa hầm này, hay là do đặc thù của thế giới này.

Để chui vào cửa hầm, anh đã phải đập đầu rất nhiều lần, trên đầu sưng lên mấy cục u.

Đúng là đồ của Nga, thiết kế kém đến mức đứng im cũng có thể khiến người ta đập đầu.

Vương Trung mở cửa hầm, chui nửa người trên ra, tiếp đất bằng hai tay, rồi chống tay xuống đất, cố gắng kéo cả người ra ngoài -

Đúng lúc này, có tiếng vật nặng ném vào trong xe tăng.

Ngay sau đó, quả lựu đạn phát nổ bên trong xe tăng, luồng khí nóng phả ra từ cửa hầm.

Vương Trung nhìn xung quanh, thấy rất nhiều đôi giày quân đội kiểu Prosen.

Anh vội vàng kiểm tra súng lục, sau đó chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, muốn tìm kiếm một tia hy vọng sống sót.

Rồi anh tuyệt vọng nhận ra, ít nhất một trung đội lính Prosen đang bao vây xung quanh.

Thôi xong, vừa rồi còn đang tàn sát kẻ địch, vậy mà tình thế đảo ngược nhanh chóng mặt! Chiến trường là thế này sao?

Vương Trung không muốn đầu hàng, cũng không muốn từ bỏ, anh đang cố gắng hết sức tìm kiếm giải pháp - nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có tuyệt vọng.

Cũng lúc đó, những người lính Hộ giáo quân đã rất cố gắng bám theo xe số 422 cuối cùng cũng đến được vị trí có thể nhìn thấy nó.

Cách cả một con phố, họ có thể thấy rõ ràng chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 422 đang nằm tê liệt bên đường, xung quanh là rất nhiều lính Prosen.

Họ sững sờ, không thể chấp nhận sự thật là chiếc xe tăng số 422 vừa rồi còn chiến đấu như một vị thần, giờ đây đã bị tiêu diệt.

Đúng lúc này, Rezenov lên tiếng: "Tướng quân đã hy sinh! Ít nhất chúng ta phải cướp lại thi thể của ngài ấy, không để bị kẻ thù phỉ báng!".

Ông lão giơ cao khẩu súng trường cũ kỹ đã gắn lưỡi lê: "Ura!".

Những người khác cũng đồng thanh hô vang.

Có lẽ cái chết của vị tướng đã khơi dậy sự phẫn nộ trong họ.

Có lẽ là do mất đi vị tướng, cơn thịnh nộ đã thúc giục họ. Tóm lại, họ gầm lên.

Kozlov giơ cao lá cờ hai đầu đại bàng của Thánh Andrew, dẫn đầu đoàn quân xông lên.

Một tên trung sĩ quân địch quỳ một gối xuống đất, nổ súng về phía Kozlov. Viên đạn găm vào cổ họng người tráng hán, máu phun ra từ động mạch, nhuốm đỏ lá cờ.

Kozlov ngã quỵ xuống, nhưng lá cờ đã được Rezenov tiếp lấy.

Ông lão một tay cầm súng trường kiểu cũ, một tay giương cao lá cờ bằng tất cả sức lực.

Viên đạn của kẻ địch xuyên qua ngực ông lão, nhưng ông vẫn không dừng bước, chạy thêm vài bước nữa mới gục xuống.

Một bàn tay xa lạ tiếp lấy lá cờ từ tay ông lão.

Càng ngày càng nhiều người từ các con phố, ngõ hẻm xông ra, tay cầm đủ loại vật dụng có thể nhặt được, lao về phía kẻ thù trên đường.

Ghế dài, ô dù, thậm chí cả khung cửa!

Phụ nữ từ tầng hai, tầng ba ném xuống bình hoa, đá, hỗ trợ cho "cuộc tấn công" trên đường phố!

Những kẻ xâm lược hung hăng, ngạo mạn, giống như những chiếc thuyền con giữa đại dương mênh mông, trong chớp mắt đã bị nhấn chìm.

Vương Trung kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, thậm chí không để ý đến việc trên nhà ga xe lửa đã vắng vẻ hai ngày qua, một đoàn tàu đang tiến vào!

Sau khi tên lính Prosen cuối cùng bị đập vỡ đầu bằng búa tạ, Vương Trung bò ra khỏi gầm xe tăng.

Anh vừa bò được một nửa, đã có vô số bàn tay đưa ra, kéo anh lên.

"Tướng quân còn sống!".

"Tướng quân còn sống!".

Họ kéo anh ra khỏi gầm xe tăng, rồi dìu anh đứng dậy!

Vương Trung nhìn những khuôn mặt đầy phấn khích, miệng há hốc vì kinh ngạc.

- "Những người không bỏ rơi tôi đã nghiền nát kẻ thù được vũ trang đến tận răng, giải cứu tôi khỏi vực thẳm tuyệt vọng".

Sự xúc động mạnh mẽ khiến Vương Trung nhất thời không thể suy nghĩ đến những vấn đề như "kẻ thù thế nào rồi", "cuộc tấn công đã kết thúc chưa", anh chỉ nhìn những con người bình thường trước mặt đang bộc lộ sức mạnh to lớn, cảm nhận nguồn năng lượng ấy.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy một lá cờ.

Hình như đây là lá cờ mà Rezenov đã cầm.

Giờ đây, lá cờ đã nhuốm đỏ máu, trông thật bẩn thỉu và rách nát.

Nhưng trong mắt Vương Trung, lá cờ toát lên vẻ đẹp thiêng liêng.

Anh nhớ đến bài hát: "Trên lá cờ của nước cộng hòa, có cả máu của tôi" -

Và rồi, Vương Trung nhận lấy lá cờ.

Trong thâm tâm, anh đã quyết định, lá cờ này sẽ theo anh, cho đến ngày đánh tan hoàn toàn quân xâm lược.

Ánh hoàng hôn đỏ như máu, lá cờ đỏ rực tung bay.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía nhà ga.

Lời Cảm Ngôn

(Mình vừa mới cập nhật chương 25, các bạn đừng quên đọc nhé)

Chương trước mình drop ngang ở đây, còn cần lời cảm ngôn nào nữa sao?

Các bạn đều không muốn đọc tiếp, chứng tỏ mình vẫn chưa đủ trình, phải tiếp tục học hỏi, rèn luyện thêm.

00h10 tối nay mình sẽ cho ra mắt chương VIP đầu tiên.

1.000 phiếu đề cử thêm một chương, một đại gia thêm một chương. Nhưng mà mình không có bản thảo, phải viết ngay tại chỗ. À, cái này tính từ tháng ba trở đi nhé, hôm nay không tính đâu, mình đã cạn kiệt năng lượng rồi, tối nay còn phải viết chương VIP nữa.

Còn tại sao không có bản thảo, các bạn nhìn xem hôm qua và hôm nay mình đã đốt bao nhiêu tiền, để kịp tiến độ mình cũng vất vả lắm chứ bộ.

Các bạn được đọc đã rồi, trước khi lên kệ chương miễn phí đại hạ giá.

Tóm lại, hẹn gặp lại các bạn vào lúc 00h10

Đường cong đạn pháo Lời cảm ngôn đang trong quá trình hoàn thiện, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi

Sau khi nội dung được cập nhật, vui lòng refresh trang để nhận bản cập nhật mới nhất!

Chương 26: Chiếc Xe Tăng Dành Cho Giới Quý Tộc

Mọi người đều có chút căng thẳng khi nghe thấy tiếng động cơ.

Nhưng ngay lập tức có người hét lên: "Xe tăng của chúng ta!".

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra, hình như vừa rồi anh có nhìn thấy một đoàn tàu tiến vào nhà ga. Theo như Pavlov đã nói, đây hẳn là đoàn tàu tiếp tế mà Hoàng thái tử đã thu xếp, trên đó chất đầy những thứ mà ngài ấy có thể kiếm được.

Vương Trung đến giờ vẫn chưa biết rõ con người của vị Hoàng thái tử này ra sao, nhưng anh chắc chắn rằng ngài ấy là một Bộ trưởng Hậu cần rất có năng lực.

Chỉ là không biết thứ phát ra tiếng động cơ mạnh mẽ như vậy có phải là chiếc T-35 to lớn, đồ sộ kia hay không.

Nếu đúng là nó thì cũng chỉ có thể dùng tạm vậy.

Vương Trung vừa nghĩ vừa nhìn về phía nhà ga, và rồi anh nhìn thấy "chiếc xe trong mơ" mà anh đã vô số lần ao ước xuất hiện ở cuối con đường.

Kể từ khi xuyên không đến thế giới này, những chiếc xe tăng mà anh đã chỉ huy, chiếc T-28 thì mỏng manh, dễ vỡ, chỉ có pháo là tạm được.

KV-1 thì pháo và giáp đều đáng tin cậy, nhưng chạy chậm và hay hỏng hóc.

BT-7 thì chạy nhanh, độ tin cậy cao, pháo cũng tạm ổn, chỉ là giáp quá mỏng, khó mà sử dụng hiệu quả.

Vậy có loại xe tăng nào vừa chạy nhanh, độ bền cao, pháo mạnh, mà giáp cũng tương đối tốt hay không?

Có, đó chính là chiếc xe tăng T-34 huyền thoại.

Tốc độ cao được kế thừa từ dòng BT, hỏa lực mạnh mẽ từ khẩu pháo 76mm, cùng với trọng lượng 30 tấn và lớp giáp nghiêng mang lại khả năng phòng thủ tốt, đó chính là những ưu điểm khiến T-34 trở thành chiếc xe tăng có hiệu suất tổng thể tốt nhất trên chiến trường mặt trận phía Đông trong giai đoạn đầu của cuộc chiến!

Vương Trung luôn mong mỏi có được một chiếc T-34!

Nhưng sau khi trải qua trận chiến ác liệt vừa rồi, niềm đam mê của Vương Trung dành cho loại xe tăng này đã không còn nồng nhiệt như trước.

Bởi vì anh nhớ ra một điều: do kế thừa thiết kế từ dòng BT, T-34 cũng yêu cầu trưởng xe kiêm luôn nhiệm vụ của pháo thủ.

Ban đầu, các kỹ sư Liên Xô không nghĩ rằng cần phải có một vị trí trưởng xe "chẳng làm gì cả".

Otto Carius, một trong những quân bài xuất sắc nhất của quân đội Đức Quốc Xã, trong hồi ký của mình đã liên tục phàn nàn về việc các trưởng xe tăng Liên Xô không thích thò đầu ra ngoài quan sát, khiến cho khả năng nắm bắt tình hình chiến trường của T-34 rất kém, thường xuyên dẫn đến việc cả một trung đội bị một chiếc Tiger của Đức tiêu diệt mà không biết chiếc Tiger đó ở đâu.

Tuy nhiên, lý do các trưởng xe tăng Liên Xô trong giai đoạn đầu và giữa cuộc chiến không muốn thò đầu ra ngoài không phải là vì họ nhút nhát, mà là vì một khi thò đầu ra thì sẽ không có ai bắn pháo, họ chỉ có thể chui rúc trong xe tăng, sử dụng ống ngắm của pháo thủ để quan sát.

Ngược lại, xe tăng M4 Sherman do Hoa Kỳ cung cấp cho Liên Xô theo chương trình Lend-Lease có kíp lái 5 người, với một vị trí trưởng xe chuyên dụng, điều này khiến cho tỷ lệ thương vong của M4 khi tham gia cùng một trận chiến thấp hơn nhiều so với T-34.

Bản thân Liên Xô cũng nhận ra những vấn đề này, bởi vì họ cũng đã sử dụng M4, cũng đã chứng kiến những chiếc xe tăng của Đức hoạt động như thế nào.

Nhưng kết cấu của T-34 là như vậy, không thể thay đổi lớn, họ chỉ có thể tiếp tục sản xuất xe tăng mà không có trưởng xe, trước tiên là để ổn định chiến tuyến.

Đến năm 1943, khi phát triển phiên bản T-34-85 với kết cấu được đại tu, các kỹ sư mới bổ sung lại vị trí trưởng xe, thừa nhận rằng việc để trưởng xe kiêm nhiệm pháo thủ là một thiết kế ngu ngốc.

Tuy nhiên, lúc này Liên Xô đã phải trả giá đắt cho sai lầm trong thiết kế này.

Trước đây Vương Trung cũng biết điều này, nhưng chỉ là đọc được trong sách vở, chưa có trải nghiệm thực tế, nên đã bỏ qua.

Những gì anh trải qua trên chiếc BT-7 hôm nay đã khiến anh nhớ lại tất cả.

Tồi tệ hơn, việc trưởng xe bắt buộc phải kiêm nhiệm pháo thủ khiến Vương Trung không thể tái hiện lại chiến tích ở Cao điểm Peniye - anh thực sự chưa từng được huấn luyện bắn pháo, cho dù có thể nhìn thấy khoảng cách đến mục tiêu nhờ góc nhìn từ trên xuống, anh cũng không biết cách điều chỉnh ống ngắm.

Nhưng chiếc T-34 xuất hiện trước mắt Vương Trung có gì đó kỳ lạ.

Chiếc T-34 này có tháp pháo khá lớn, trông giống với T-34-85 phiên bản sau này hơn, nhưng pháo chính của nó lại khá ngắn, hoàn toàn không thon dài và đẹp mắt như pháo 85mm được trang bị trên T-34-85.

Khẩu pháo này trông giống như pháo 76mm trên KV-1.

Chiếc xe tăng kỳ quặc chạy thẳng về phía Vương Trung, lúc này anh mới nhận ra người đứng trên nắp động cơ phía sau xe tăng chính là trung sĩ Grigory.

Dưới sự hướng dẫn của Grigory, chiếc xe tăng dừng lại trước mặt Vương Trung.

Grigory nhảy xuống xe tăng, chào Vương Trung: "Thưa tướng quân, tôi đã mang quân tiếp viện đến!".

Vương Trung gật đầu: "Anh làm tốt lắm!".

Trong lúc nói chuyện, trưởng xe cũng nhảy xuống, là một Thiếu úy. Sau khi chào Vương Trung, Thiếu úy lớn tiếng nói: "Alexander Yefimovich xin được kính chào ngài, thưa tướng quân!".

Vương Trung đáp lễ một cách đơn giản, rồi hỏi: "Anh là trưởng xe của chiếc xe tăng này?".

"Vâng, thưa tướng quân!".

Vương Trung: "Kíp xe của các anh có bao nhiêu người?".

"Bốn người, lái xe, điện đài viên, nạp đạn và tôi!".

Vương Trung vẫn còn le lói hy vọng, dù sao thì ngoại hình của chiếc T-34 này có hơi kỳ lạ, nhưng kết quả là nó vẫn là kíp xe 4 người, nếu muốn tham gia, anh chỉ có thể thay thế vị trí của điện đài viên.

Mặc dù được gọi là điện đài viên, nhưng nhiệm vụ chính của người này là vận hành súng máy đồng trục trên thân xe, gọi là xạ thủ súng máy cũng không sai.

Aleksandr hơi nhíu mày: "Sao ngài có vẻ hơi thất vọng?".

Vương Trung: "Không có gì. Các anh có tổng cộng bao nhiêu chiếc T-34?".

Lúc này Vương Trung đang nghĩ, nếu bản thân không thể trực tiếp chỉ huy một chiếc xe tăng để tung hoành ngang dọc, vậy thì phải tìm cách tận dụng tối đa loại vũ khí hiện đại áp đảo này trên phương diện chiến thuật.

Aleksandr: "Chúng tôi có 25 chiếc, nhưng chiếc này khác với những chiếc xe tăng khác".

"Ồ?", Vương Trung tỏ vẻ thích thú: "Khác như thế nào?".

"Như ngài đã thấy, đây là một chiếc xe tăng dành cho giới quý tộc xem lễ, để cho bọn công tử bột - à không, là để cho những người ưu tú của Đế chế trải nghiệm cảm giác lái xe tăng".

Vương Trung ngẩn người: "Cái gì?".

Aleksandr nhún vai: "Muốn thiết kế xe tăng mới được phê duyệt, thì phải chế tạo loại xe tăng xem lễ này, để cho các vị tai to mặt lớn ngồi vào, thấy

thích, thì quy trình phê duyệt sẽ nhanh hơn".

Vương Trung kinh ngạc: "Thối nát đến mức đó sao?".

Aleksandr: "Tôi không nói gì đâu nhé! Là ngài nói đấy! Ngài yên tâm, nếu Tòa án dị giáo có hỏi, tôi tuyệt đối sẽ không khai ra ngài!".

Vương Trung: "Vậy chiếc xe tăng xem lễ này có gì khác so với xe tăng thông thường?".

"À, nhiều lắm, ví dụ như có lắp thêm bộ phận giới hạn tốc độ, để cho xe không chạy quá nhanh, không bị rung lắc mạnh...".

"Tháo nó ra cho tôi", Vương Trung kiên quyết nói, "ngay bây giờ, lập tức tháo ra".

Đùa à, không thể tăng tốc thì làm sao mà cướp vị trí đẹp để bắn tỉa?

Aleksandr: "Cái đó tháo ra rất đơn giản, chỉ là động vài chỗ trên hộp số, hạn chế việc vào số thôi. Belyakov, tướng quân muốn anh tháo bộ phận giới hạn tốc độ ra! Nhanh lên!".

Một trung sĩ cao gầy chui ra khỏi cửa quan sát đặc trưng của T-34, đi vòng qua tháp pháo, mở hộp dụng cụ được buộc phía sau tháp pháo.

Vương Trung: "Còn gì khác nữa?".

"Còn nữa ạ? Ngài cũng thấy đấy, tháp pháo của chúng tôi khá lớn, đó là vì có thêm một chỗ ngồi cho các vị tai to mặt lớn trải nghiệm, tầm nhìn rất tốt, có thể để cho các vị ấy tận hưởng cảm giác gió thổi qua tóc".

... Thì ra là vậy!

Vương Trung phải rất cố gắng mới kìm nén được niềm vui sướng, ban đầu anh nghĩ rằng sau này chỉ có thể chỉ huy những chiếc xe tăng hạng nặng có trưởng xe như KV, không ngờ ở thế giới này lại có thứ gọi là xe tăng xem lễ dành cho giới quý tộc!

Aleksandr tiếp tục: "Ngoài ra, bên cạnh chỗ ngồi còn có một hộp nhỏ, bên trong có rượu sâm panh".

Vương Trung đang vui như mở cờ trong bụng, nghe đến đây thì sững người: "Rượu sâm panh á?".

"Vâng, rượu sâm panh. Hay là ngài muốn đổi sang Vodka?".

Vương Trung lắc đầu: "Không, không cần".

Anh bỗng nhớ đến lúc nãy, khi phải đối mặt với kẻ thù chỉ với một khẩu súng lục nhỏ, bèn nói: "Có thể đổi thành hộp đựng đồ cá nhân được không? Tôi muốn để một số vật dụng cá nhân, ví dụ như lựu đạn hoặc súng tiểu liên".

"Được, được chứ", Aleksandr vỗ ngực, "chỉ cần ngài không muốn tháo dỡ chỗ ngồi, thì muốn sửa gì cũng được. Nhưng nếu ngài muốn sử dụng chỗ

ngồi đó, chúng tôi phải dọn dẹp đống đồ lặt vặt chất ở đó trước đã".

Cái đám người này, dám lấy chỗ trống trên tháp pháo làm kho chứa đồ!

Aleksandr thận trọng hỏi: "Vậy là ngài muốn sử dụng chỗ ngồi đó phải không?".

"Phải", Vương Trung gật đầu.

Aleksandr: "Ngài sẽ đích thân dẫn đầu chúng tôi xung phong lấp trận chứ?".

"Phải. Sao anh biết?".

Aleksandr quay lại nhìn Belyakov, người đang tháo bộ phận giới hạn tốc độ, rồi mới trả lời: "Hoàng thái tử có nói, có thể ngài sẽ muốn tự mình lái, nên mới đặc biệt cử chúng tôi đến điều khiển chiếc xe tăng xem lễ này".

Vương Trung: "Đặc biệt cử các anh đến? Vậy bình thường các anh không lái chiếc này?".

"Vâng, chúng tôi là huấn luyện viên của trường đào tạo lính tăng, được Hoàng thái tử đích thân lựa chọn, nói là phải chọn người tốt nhất cho người anh em tốt của ngài ấy", Aleksandr nhún vai, "Tất nhiên, cũng có thể là do những người trước đây phụ trách chiếc xe tăng này suốt ngày rượu chè bê tha, dù sao họ cũng chỉ là con ông cháu cha, chỉ cần lúc các vị tai to mặt lớn đến thị sát thì giữ quân phục chỉnh tề là được".

Nghe xong, Vương Trung nghiêm túc hỏi: "Hoàng thái tử... là nam hay nữ?".

Aleksandr ngẩn người: "Là nam chứ ạ, sao ngài lại hỏi vậy?".

Thực ra trong tiếng Ant, nam nữ phân biệt rất rõ ràng, không chỉ tên gọi có sự phân biệt nghiêm ngặt, mà ngay cả cách biến đổi của nhiều cái tên cũng khác nhau tùy theo giới tính.

Bản thân từ "Hoàng thái tử" không thể nào dùng để chỉ nữ giới, mặc dù trong lịch sử Đế chế Ant đã từng có Nữ hoàng rất tài giỏi, thủ đô hiện tại vẫn còn mang tên bà.

Tuy nhiên, những gì mà vị Hoàng thái tử này thể hiện cho đến nay lại quá ư hiền dịu, khiến cho Vương Trung, một người đã được hun đúc bởi văn hóa truyện tranh Nhật Bản nhiều năm, luôn có cảm giác như người anh em tốt của mình sắp sửa xé toạc lớp vải trên ngực, để lộ thân phận nữ nhi.

Vương Trung xua tay, quyết định tạm thời không bận tâm đến chuyện này nữa, dù sao sau này chắc chắn sẽ gặp được vị Hoàng thái tử này, đến lúc đó xác nhận cũng được.

Vương Trung: "Bao lâu nữa thì các anh tháo xong bộ phận giới hạn tốc độ? Bây giờ kẻ địch đang tấn công, chúng ta cần phải xuất kích ngay lập tức".

"Rất nhanh thôi", Aleksandr đáp.

Vương Trung gật đầu: "Tốt, vậy thì đánh số hiệu chiến thuật mới cho chiếc xe này đi. Đánh số 422, sau đó treo lá cờ này lên ăng-ten".

Nói rồi anh giơ lá cờ nhuốm máu lên.

(Hết chương)

Chương 27: Thảo nguyên ơi, thảo nguyên!

Trong lúc các thành viên xe tăng đang hối hả tháo bộ phận giới hạn tốc độ và sơn lại số hiệu, Vương Trung nói với Alexander: "Gọi tất cả chỉ huy các trung đội xe tăng đến đây cho tôi."

Không tính chiếc xe tăng tham quan này, tổng cộng có 24 chiếc T-34, tương đương với 6 trung đội. Dù sao thì trong quân đội Ant đang thiếu biên chế nghiêm trọng lúc này, cũng không thể gọi là một trung đoàn xe tăng được, mặc dù trên danh nghĩa thì đúng là cấp trung đoàn.

Rất nhanh, các sĩ quan của trung đoàn đã tập trung đông đủ bên cạnh chiếc xe tăng số 422 đang được sơn lại.

Trung tá Kopov, chỉ huy ban đầu của trung đoàn, vừa nhìn thấy Vương Trung, sau khi chào hỏi đã nói: "Tôi phải báo cáo với ngài, thưa Tướng quân, ngoại trừ mấy người được điều động từ trường huấn luyện thiết giáp đến, những người còn lại chúng tôi chỉ giỏi mỗi việc rửa xe tăng thôi."

Vương Trung nhíu mày, tưởng mình nghe nhầm: "Rửa xe tăng?"

"Có lẽ là sơn xe cũng rất giỏi. Ngài xem, xe tăng của chúng tôi đều là loại sơn để diễu binh, bánh xe còn có viền trắng nữa kìa."

Vương Trung cúi đầu nhìn bánh xe, quả nhiên có viền trắng hình tròn, hành quân diễu binh thì chắc là oai phong lắm.

Nhưng trên chiến trường, thứ này chỉ khiến cho máu của kẻ địch bắn lên càng thêm rõ ràng mà thôi - ơ, hình như cũng không phải là hoàn toàn vô dụng nhỉ.

Vương Trung: "Sơn đẹp đấy, lúc cán qua xác địch sẽ để lại vệt máu rõ ràng hơn, có thể khiến quân địch khiếp sợ."

"Ngài nói thật lòng đấy chứ?" Trung tá Kopov cau mày hỏi.

"Tôi nói thật đấy. Tình hình hiện tại là..."

Trung tá lại ngắt lời Vương Trung: "Thưa Tướng quân! Chúng tôi căn bản không thể bắn trúng kẻ địch, vì hầu hết mọi người sau khi rời khỏi trường học thì đều chưa từng hiệu chỉnh mật vị và thước ngắm của kính ngắm pháo.

"Chúng tôi thậm chí còn không chắc là có thể bắn trúng hay không, vì từ khi được trang bị cho chúng tôi, kính ngắm của những chiếc xe tăng này chưa từng được bảo dưỡng."

Vương Trung: "Vậy còn pháo thì sao?"

"Cái này thì được bảo dưỡng, vì đôi khi phải bắn đạn thật cho Hoàng đế xem, nên phải đảm bảo bắn được."

"Bắn đạn thật cho Hoàng đế xem mà không cần hiệu chỉnh kính ngắm sao?" Vương Trung càng thêm nghi ngờ.

Trung tá Kopov nhìn trời: "Đó là bởi vì, lúc biểu diễn đều bắn đạn giả, hiệu ứng trúng mục tiêu hoàn toàn dựa vào lượng thuốc nổ được cài đặt sẵn."

Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, dám qua mặt Hoàng đế như vậy, chẳng lẽ ở Đế chế Ant này không có tội khi quân sao?

Lúc này, Thiếu úy Alexander chen vào: "Thật ra chỉ cần áp sát đến khoảng cách 300 mét thì dù kính ngắm không được hiệu chỉnh cũng có thể bắn trúng, hơn nữa còn không cần hiệu chỉnh mật vị, chỉ cần đưa tâm ngắm vào là bắn thôi, đến con khỉ cũng làm được."

Vương Trung: "Cũng được."

Nói rồi, hắn nhặt một cành cây, vừa vẽ trên mặt đất vừa giải thích:

"Tình hình hiện tại là như thế này, quân địch đã đánh vào trong thành, đang giao tranh ác liệt với quân ta. Hiện tại, lực lượng dự bị của chúng vẫn án ngữ ở khu vực đồng bằng, chưa có ý định tham chiến.

"Tôi đoán chỉ huy của địch cho rằng tạm thời chưa cần tung lực lượng dự bị vào trận.

"Chúng ta sẽ xuất phát từ con đường phía Đông Nam, sau đó vòng ra phía sau sườn lực lượng địch đang tập kết trên đồng bằng."

Nói rồi, Vương Trung ngẩng đầu nhìn lá cờ đã được treo lên ăng-ten: "Nhớ kỹ lá cờ này, bám theo tôi di chuyển. Nhớ cho kỹ, mỗi khi thấy xe phía trước rẽ phải thì lập tức rẽ phải theo, đưa chính diện về phía địch.

"Làm được chứ?"

Thật ra, Vương Trung rất lo lắng bọn họ sẽ thực hiện sai động tác biến đổi đội hình, dẫn đến rối loạn.

Trong lịch sử, có rất nhiều ví dụ về việc binh lính thiếu kinh nghiệm đã bỏ mạng khi đang biến đổi đội hình.

Trung tá Kopov lên tiếng: "Nếu nói về biến đổi đội hình thì chúng tôi rất giỏi. Vì chúng tôi là đơn vị chuyên diễu binh mà. Chúng tôi thậm chí còn có thể biểu diễn đội hình chữ V cho quân địch xem."

"À, cái đó thì khỏi cần." Vương Trung vội vàng xua tay, "Biến đổi thành đội hình hàng ngang là được rồi. Sau khi hoàn thành biến đổi đội hình, cứ tiến

lên 50 mét thì dừng lại bắn từ một đến hai loạt đạn, cố gắng nhắm vào những tên địch nào ở gần các anh nhất mà bắn. Đừng sợ, giáp trước của chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối so với xe tăng địch! Hỏa lực của chúng ta cũng đủ để tiêu diệt bọn chúng."

Đúng vậy, so với xe tăng của Prosen lúc bấy giờ thì T-34 có ưu thế áp đảo.

Tuy không phải là áp đảo tuyệt đối như KV, nhưng với khẩu pháo 50mm trên Panzer III thì muốn bắn xuyên giáp trước của T-34 cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Vả lại, pháo 50mm trên Panzer III lúc này vẫn chưa phải là loại pháo nòng dài sau này, phiên bản đời đầu này thậm chí còn bị người chơi game đời sau đặt cho biệt danh là "máy bắn kẹo đậu", ám chỉ đạn xuyên giáp bắn ra chỉ giống như kẹo đậu, chỉ có thể để lại vết sơn trên xe tăng địch mà thôi.

Vương Trung nói tiếp: "Sau khi phát hiện không thể uy hiếp được giáp trước của chúng ta, với tinh thần chiến đấu ngoan cường của mình, chắc chắn bọn chúng sẽ liều mạng xông lên tấn công vào hai bên sườn xe tăng của chúng ta.

"Bọn chúng sẽ lao vào đánh giáp lá cà với chúng ta, dùng kinh nghiệm và kỹ thuật chiến đấu cao siêu để giành chiến thắng.

"Lúc này, các anh phải nhớ kỹ, Panzer IV của địch chỉ nặng có 18 tấn, Panzer III thậm chí còn chỉ có 15 tấn, còn chúng ta thì nặng tới 32 tấn. Đâm vào nhau thì chắc chắn là bọn chúng thiệt hại nặng hơn!"

Nói xong, Vương Trung nhìn các trung đội trưởng: "Còn câu hỏi nào nữa không?"

Sáu người đều lắc đầu.

Sắc mặt ai nấy đều tái mét.

Lúc này, Vương Trung nhớ đến lời nhận xét của pháo thủ Alexander về những người mà họ thay thế: Suốt ngày rượu chè bê tha.

Rõ ràng là hôm nay đám người này đều chưa uống rượu, nên có hơi nhát gan.

Nếu có những người lái xe tăng dày dạn kinh nghiệm thì hắn thật sự muốn thay hết đám người này. Đáng tiếc là Vương Trung không có.

Vì vậy, hắn phẩy tay: "Vậy thì mau trở về đội ngũ của mình đi, đảm bảo tất cả các kíp xe đều nắm được kế hoạch! 10 phút nữa xuất phát! Giải tán!"

Các trung đội trưởng xoay người, lo lắng chạy về phía đội ngũ của mình.

Alexander: "Tôi không đề nghị dẫn đám người này đánh giáp lá cà với quân địch trên đồng bằng."

"Tin tôi đi." Vương Trung nói, "Giao tranh trong thành phố còn phức tạp hơn nhiều, đám người này sẽ bị bộ binh Prosen dày dạn kinh nghiệm dùng

lựu đạn, bom xăng, thậm chí là lưỡi lê tiêu diệt - bọn chúng sẽ trèo lên xe tăng, mở nắp hầm rồi dùng lưỡi lê đâm một nhát."

Alexander nghiêm mặt: "Ý chí chiến đấu của người Prosen mạnh đến vậy sao? Tại sao trên báo chí ở thủ đô đều nói người Prosen chỉ giỏi dựa vào vũ khí trang bị, còn ý chí chiến đấu thì rất kém cỏi?"

Grigory, người vẫn luôn im lặng, bỗng lên tiếng: "Bởi vì những nhà báo viết bài đó chưa từng giáp lá cà với người Prosen trên chiến trường. Còn chúng tôi thì từng rồi, chúng tôi biết rõ thực lực của bọn chúng."

Alexander: "Ra là vậy."

Lúc này, lái xe Belyakov báo cáo: "Xong rồi, thưa Thiếu úy, thưa Tướng quân."

Alexander: "Mời ngài nghiệm thu."

Vương Trung gật đầu, tiến về phía chiếc "xe tăng tham quan" này.

Xe tăng được sơn màu sơn ngụy trang dành cho diễu binh, bánh xe có viền trắng, nhìn thì rất oai phong lẫm liệt, nhưng khả năng ngụy trang trên đồng bằng gần như bằng không.

Số hiệu chiến thuật bên hông tháp pháo đã được đổi thành 422, phía sau số 2 còn có thêm hình một con ngựa trắng.

Vương Trung: "Con ngựa trắng này là sao?"

"Vì ngài là Bạch Mã Tướng quân, do chính quân địch phong tặng, nên tôi vẽ thêm vào." Belyakov giải thích.

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn lá cờ đã bị nhuộm đỏ một nửa trên ăng-ten.

Những lỗ đạn và vết cháy xém do khói súng trên lá cờ khiến nó toát lên vẻ đẹp bi tráng đặc trưng của chiến trường.

Vương Trung ngắm nhìn "con ngựa chiến" mới của mình, tuy rằng phần tháp pháo to của T-34-85 kết hợp với khẩu pháo 76mm ngắn ngủn khiến hắn cảm thấy kỳ quái khó tả, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn rất thích "con ngựa chiến" mới này.

Trong mắt hắn, đây chính là Gundam, là Mazinger Z, là Iron Man của hắn.

Đột nhiên, Vương Trung nhớ đến ông lão Rezenov, người đã trao lá cờ này cho mình, bèn vội vàng hỏi các binh sĩ giáo phái đang tụ tập xung quanh: "Ông lão Rezenov đâu rồi?"

"Ông ấy hy sinh rồi." Một binh sĩ giáo phái đáp, "Ông ấy đã kêu gọi chúng tôi đi đoạt lại di hài của ngài. Trên lá cờ này chắc chắn có máu của ông ấy."

Vương Trung im lặng, vài giây sau nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi sẽ không để ông ấy phải hối hận vì đã dẫn người xông lên, tuyệt đối không."

Giờ khắc này, sinh mạng của hắn không còn thuộc về riêng hắn nữa rồi.

Vương Trung chưa bao giờ thấu hiểu sâu sắc ý nghĩa bài thơ "Xuất tái" của nhà thơ Vương Xương Linh thời Đường như lúc này, mặc dù hiện tại hắn đang ở một quốc gia khác trong một thời không khác.

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá Lâu Lan chung bất hoàn!

Vương Trung bước lên xe tăng, nói với Grigory: "Không cần bảo vệ tôi nữa, anh hãy đi giúp Cha xứ tổ chức các binh sĩ giáo phái! Sau khi chiến đấu kết thúc thì đến sở chỉ huy trung đoàn tập hợp!"

Grigory giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó xoay người rời đi.

Vương Trung đứng trên xe tăng, hét lớn với những người xung quanh vẫn chưa giải tán: "Bà con! Phụ nữ và trẻ em hãy lập tức đến nhà ga! Hiện tại có một chuyến tàu vừa mới đến ga! Họ sẽ đưa mọi người sơ tán về hậu phương!

"Những người phụ nữ nào không muốn sơ tán cũng không sao, xin hãy gia nhập đội ngũ công nhân, giúp đỡ sửa chữa công sự! Nhưng trẻ em thì nhất định phải đi!

"Các cụ hãy đi theo các Cha xứ! Những cựu binh có kinh nghiệm chiến đấu xin hãy tự mình đứng ra làm chỉ huy! Hôm nay, chúng ta sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

"Ura!"

"Ura!" Tiếng hò reo vang dội như sấm dậy đất trời đáp lại lời kêu gọi của Vương Trung.

Sau đó, hắn chui vào trong xe tăng, giục Alexander: "Nhanh! Vào vị trí chiến đấu!"

Alexander trèo lên xe tăng, chui vào trong tháp pháo từ cửa hầm bên phải Vương Trung. Nạp đạn viên và lái xe cũng đã vào vị trí.

Lúc lái xe chui vào buồng lái, Vương Trung thấy anh ta cầm theo một cây búa, bèn tò mò hỏi: "Anh cầm búa làm gì vậy?"

"Để rẽ phải đấy ạ. Không có búa thì không gạt cần điều khiển bên trái được. Lô T-34 này bị lỗi kỹ thuật này rất nhiều." Lái xe đáp.

Hình như trong rất nhiều hồi ký cũng từng nhắc đến chuyện này!

Vừa thầm phàn nàn, Vương Trung vừa đeo tai nghe, đeo micrô: "Nghe rõ chưa?"

Bốn người ở các vị trí khác trên xe tăng đồng thanh đáp: "Rõ!"

"Tiến lên!"

Nương theo tiếng "xoẹt" thanh thúy, động cơ xe tăng gầm rú, chậm rãi tăng tốc.

Không chỉ vào cua phải gõ, sang số cũng phải gõ sao?

Xe tăng dần tăng tốc, người phía trước vội vàng nhường đường, chẳng mấy chốc toàn bộ mặt đường đã thông thoáng.

Lúc này, Vương Trung buột miệng một câu chế nhạo học được từ bộ phim "Lưu Lạc Địa Cầu 2": "Belyakov, anh đang đạp xe à? Chậm như vậy!"

Ngay sau đó, động cơ gầm lên giận dữ, chiếc tăng như con quái thú bị chọc giận, lao vút về phía trước. Cảm giác bị đẩy về sau suýt chút nữa hất văng Vương Trung khỏi tháp pháo.

Cỗ máy 32 tấn gào thét lao qua đường phố, tạo nên cơn gió cuốn tung khăn trùm đầu của những cô gái ven đường.

Mọi người đều hò reo: "Xông lên, Tướng quân!"

"Đánh bại chúng!"

Vương Trung đứng thẳng trên "khán đài", đúng như lời Alexandr Yefimovich giới thiệu trước đó, anh có thể cảm nhận rõ ràng từng cơn gió lùa qua tóc.

Giây phút này, tâm trạng con người như được nâng lên một cách tự nhiên.

Tiếng ồn ào trong tai nghe bỗng trở thành giai điệu hào hùng của bài "Thảo nguyên ơi, thảo nguyên".

24 chiếc T34 còn lại bám sát phía sau chiếc số 422.

Cả đội hình xe tăng lao vun vút, bụi bay mù mịt, tựa như một đội kỵ binh đang xung phong.

Nhưng thay vì tiếng vó ngựa là âm thanh nghiền nát kim loại của bánh xích.

Đội hình cứ thế lao ra khỏi Loktev, vòng về phía sườn đội hình echelon (đội hình chữ V ngược) thứ hai của quân địch.

————

Thiếu tướng Randolph phát hiện một lượng lớn khói bụi bốc lên từ trong thành: "Cái gì thế? Quân Ant đang mở cuộc tấn công bằng kỵ binh sao?"

Ông ta điều chỉnh độ phóng đại của ống nhòm, nhìn về phía đám khói bụi.

Tuy nhiên, ông ta chỉ nhìn thấy một chiếc xe tăng treo cờ đỏ dẫn đầu, phía sau bị khói bụi che khuất hoàn toàn.

Khác với những kíp lái xe tăng Ant khác mà Thiếu tướng Randolph từng thấy, kíp lái chiếc xe tăng này không hề rụt rè co rúm trong tháp pháo - đúng vậy, vị Thiếu tướng này, cũng như hầu hết các binh sĩ thiết giáp khác, đều cho rằng lính Ant không thò đầu ra là vì nhát gan.

Trên tháp pháo của chiếc tăng mang số hiệu chiến thuật 422, người sĩ quan thò đầu ra, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, như thể đang duyệt binh.

Hả?

Thiếu tướng Randolph cẩn thận kiểm tra số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng này.

422?

Lại còn có cả biểu tượng Bạch Mã?

Randolph hét lên: "Là Bạch Mã tướng quân! Hắn ta đang lái xe tăng hạng nhẹ ra khỏi thành! Nhanh, bắn hạ hắn ta!"

Vị Thiếu tướng đương nhiên cho rằng chiếc xe tăng này cũng giống như hàng trăm chiếc xe tăng hạng nhẹ đã bị sư đoàn 15 của ông ta nghiền nát trên đường hành quân.

"Echelon 2, chuyển hướng hỏa lực! Tiêu diệt xe tăng hạng nhẹ của địch, bắn hạ hoặc bắt sống Bạch Mã tướng quân!"

————

Vương Trung quan sát từ trên cao, phán đoán vị trí của quân địch. Chúng đã phát hiện ra và bắt đầu chuyển hướng, hiện tại mới chỉ là từng xe một. Phải nhanh chóng kết thúc trước khi chúng điều chỉnh xong đội hình.

Xét cho cùng, anh chỉ có 24 chiếc T34, và trình độ huấn luyện còn rất thấp.

Vương Trung hạ lệnh: "Quẹo phải 90 độ!"

"Rầm!"

Tiếng búa đập vào cần điều khiển thật giòn giã.

Chiếc tăng lập tức đổi hướng, xoay một góc 90 độ.

Sau đó là một tiếng "rầm" nữa, xe dừng lại.

Những chiếc xe đi theo phía sau chiếc 422 cũng nhanh chóng đổi hướng.

Kopov không hề nói quá, đám lính chuyên nghiệp này quả thực rất bài bản trong việc biến đổi đội hình. Chỉ trong chớp mắt, đội hình hàng dọc đã chuyển thành hàng ngang.

Vương Trung: "Tiến lên 30 mét, thoát khỏi đám bụi mù."

Khói bụi khi lao ra sẽ ảnh hưởng đến tầm bắn, tiến lên phía trước sẽ thoát khỏi nó.

30 mét chẳng mấy chốc đã đến, Belyakov phanh xe lại trước cả khi Vương Trung kịp ra lệnh.

Nhân lúc nòng pháo vẫn còn rung, Vương Trung hét lớn: "Xoay tháp pháo sang trái 5 độ, bắn vào chiếc xe tăng số hiệu 112! Trên đó có ăng ten, là xe

chỉ huy!"

Hành động ngắm bắn gần như được thực hiện ngay lập tức. Khẩu pháo 76mm khai hỏa, thổi bay đám cỏ lau xung quanh.

Viên đạn găm thẳng vào chiếc xe tăng số 112, vốn vừa mới hoàn thành việc chuyển hướng.

Chiếc xe tăng không phát nổ, cũng không bốc cháy, nhưng viên đại úy xe trưởng chui ra khỏi tháp pháo, chạy như bay về phía bụi cỏ bên đường.

Đương nhiên, Vương Trung nhìn thấy rất rõ ràng từ trên cao. Viên đạn đã xuyên thẳng qua cửa quan sát, trừ viên đại úy xe trưởng, toàn bộ kíp lái bên trong đều đã bỏ mạng.

Sau khi chiếc 422 khai hỏa, những chiếc xe tăng khác cũng đồng loạt nổ súng.

Vương Trung nhìn những viên đạn bay vun vút trên thảo nguyên, cứ như thể họ không phải đang sử dụng pháo nòng rãnh hiện đại của thế kỷ 20, mà là những khẩu thần công cổ lỗ sĩ thời kỳ đội hình hàng ngang.

Dù vậy, vẫn có hai phát bắn trúng mục tiêu.

Đội hình xe tăng của địch không tốt, che khuất tầm bắn lẫn nhau, chỉ có những chiếc xe tăng ở rìa phía bắc đội hình là có tầm nhìn thông thoáng.

Chúng khai hỏa.

Gần như tất cả các viên đạn xuyên giáp đều nhắm vào Vương Trung!

Chỉ trong chớp mắt, tấm chắn phía trước tháp pháo của chiếc 422 đã chi chít vết đạn.

Một viên xuyên giáp găm thẳng vào thân xe, bật lên tia lửa sáng chói.

Nhiều viên khác rơi xuống xung quanh, hất tung đất đá vào mặt Vương Trung.

May mà là T34, nếu không thì tiêu rồi.

Vương Trung: "Có ai bị thương không?"

"Báo cáo, không!" Cả bốn người đồng thanh đáp.

"Đạn xuyên giáp, tốt!"

Chẳng cần Vương Trung ra lệnh, khẩu pháo lại nhả đạn. Chiếc xe tăng chỉ huy của địch bốc cháy dữ dội, tháp pháo văng tứ tung.

Những chiếc xe tăng khác cũng đồng loạt khai hỏa. Lần này, độ chính xác đã được cải thiện đáng kể. Rõ ràng là đám lính chuyên nghiệp này không đến nỗi ngu ngốc.

Lại có thêm bốn chiếc xe tăng địch bốc cháy.

Quân địch bắt đầu di chuyển, điều chỉnh đội hình trên diện rộng. Có vẻ như chúng định dùng số lượng áp đảo 25 chiếc "xe tăng hạng nhẹ" của anh.

Vương Trung: "Di chuyển nào, đừng để chúng điều chỉnh đội hình. Tiến đến khoảng cách 300 mét, đảm bảo chúng ta có thể bắn chính xác hơn! Giáp của chúng ta dày hơn!"

"Rầm!" Chiếc 422 lại lao vun vút.

————

Dmitri hét lớn: "Nhìn kìa! Lực lượng xe tăng của chúng ta xuất kích rồi!"

Lúc này, phòng tuyến đã dạt đến sát sở chỉ huy. Yegorov tự tay điều khiển một khẩu súng máy, bắn xối xả về phía quân địch.

Nghe tiếng Dmitri, Yegorov vội vàng chộp lấy chiếc ống nhòm đã bỏ không cả tiếng đồng hồ, nhìn về phía xa.

"Là Tướng quân! Nhìn chiếc 422 kia là biết ngay! Còn có cả biểu tượng Bạch Mã nữa!" Yegorov phấn khích hét lên, "Xông lên! Đó là xe tăng T34 mới nhất của chúng ta! Cho lũ khốn kiếp đó nếm mùi đau khổ!"

————

Thiếu tướng Randolph kinh ngạc nhìn những chiếc "xe tăng hạng nhẹ" kia.

Chúng như được bao bọc bởi một lớp giáp bất khả xâm phạm. Loại đạn xuyên giáp chuyên dụng mà Đế quốc Prosen trang bị cho xe tăng hạng nặng số 3, bắn trúng cũng chỉ để lại vài vết xước!

Lúc này, viên sĩ quan phụ trách thông tin tình báo đã xem xong cuốn sổ tay nhận dạng xe bọc thép của địch do Bộ Tổng tư lệnh cung cấp, lớn tiếng báo cáo: "Là xe tăng T-34 mới nhất của địch!"

Thiếu tướng Randolph: "Đừng có nói kiểu loại nữa! Làm thế nào để đối phó với chúng?"

"Trong sổ tay có ghi, khoang động cơ ở phía đuôi xe là điểm yếu, bên hông, phía trên bánh xe cũng vậy."

"Nhanh, thông báo cho các đơn vị!"

Tuy nhiên, lúc này, trong vô tuyến chỉ toàn là tiếng la hét hoảng loạn của các xe tăng thuộc echelon 2.

"Không thể nào bắn thủng!"

"Nó sắp đâm vào tôi rồi!"

"Thử dùng đạn nổ phá mảnh xem! Dùng đạn nổ phá mảnh!"

"Aaaaa!"

Trong tình huống hỗn loạn như vậy, dù cho viên sĩ quan phụ trách thông tin có gào khản cổ họng, cũng chẳng ai nghe thấy anh ta nói gì.

————

Chiếc 422 là chiếc đầu tiên vượt qua đội hình xe tăng của địch. Vương Trung tin chắc là trong lúc di chuyển, Alexandr đã bắn hạ thêm được hai chiếc nữa.

Quan sát từ trên cao, anh thấy những chiếc T-34 khác vẫn đang vất vả chiến đấu.

Quân địch đã hoàn toàn rối loạn, một số tên gần như phát điên. Trong khi đó, nhận thấy xe tăng địch không thể nào bắn thủng giáp của mình, tinh thần binh sĩ của Vương Trung lên cao, chiến đấu càng hăng hơn.

Trên thảo nguyên, ít nhất 20 chiếc xe tăng địch đang bốc cháy dữ dội, khoảng 30 chiếc khác bất động, mất tín hiệu trên bản đồ chiến đấu của Vương Trung.

Đúng lúc này, Vương Trung bỗng phát hiện ra một nhóm xe bọc thép đang đỗ cách đó không xa, một trong số đó có rất nhiều ăng-ten.

Nhìn kỹ hơn, anh thấy một người đàn ông mặc quân phục chỉnh tề đang đứng cạnh chiếc xe có nhiều ăng-ten nhất. Nhìn màu sắc cầu vai - có vẻ như là một vị tướng.

Một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu Vương Trung: Khoảng cách chưa đến 2 km, đây chính là cơ hội để "trảm tướng đoạt cờ"!

Vương Trung: "Quẹo trái 45 độ!"

"Rầm!"

Chiếc tăng đổi hướng.

Alexandr nhìn thấy mục tiêu qua ống ngắm: "Trông giống như xe chỉ huy của địch."

"Chính xác! Xông lên! Trảm tướng đoạt cờ!"

————

Randolph hạ ống nhòm xuống, lùi lại một bước.

Viên sĩ quan phụ tá nhanh nhảu: "Địch tấn công! Xe tăng bảo vệ!"

Theo quy định, Sư đoàn Thiết giáp Prosen sẽ được trang bị 4 chiếc xe tăng (một trung đội) làm nhiệm vụ bảo vệ, ngoài ra còn có cả một đại đội cảnh vệ.

Trung đội xe tăng bảo vệ lập tức lao lên, dàn đội hình hàng ngang phía trước xe chỉ huy, cách khoảng 100 mét.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Cả trung đội đồng loạt khai hỏa!

Chỉ có duy nhất một phát bắn trúng, để lại một vệt xước trên lớp giáp dày của đối phương.

Chiếc xe tăng địch đột ngột dừng lại. Rõ ràng là chúng muốn lợi dụng thời gian quân Prosen nạp đạn.

Một tiếng nổ vang lên, chiếc xe tăng dẫn đầu trung đội bảo vệ trúng đạn. Kíp lái hoảng hốt chui ra khỏi xe, la hét: "Sanitäter! (Y tá)"

Trung đội xe tăng bảo vệ bắn loạt đạn thứ hai, buộc những người lính trên xe tăng địch phải chui đầu vào trong.

Tuy nhiên, đạn của đối phương cũng khiến chiếc xe tăng thứ hai bốc cháy.

Có vẻ như chúng đang định tiêu diệt toàn bộ trung đội xe tăng bảo vệ, từ trái sang phải!

Hai chiếc xe tăng còn lại lao lên, một trái một phải, định vòng sang hai bên sườn đối phương.

Tuy nhiên, tiếng súng lại vang lên, chiếc xe tăng bên phải bỗng khựng lại, động cơ bốc khói đen kịt.

Chiếc xe tăng cuối cùng từ bỏ ý định vòng sườn, lao thẳng về phía đối phương. Và rồi, nó phải nhận một viên đạn xuyên giáp ngay trước mặt.

————

"Xong rồi! Đạn nổ phá mảnh! Nhanh!" Vương Trung hét lớn, "Mục tiêu, tên tướng địch! Khai hỏa!"

(Hết chương)

Chương 28: Trảm tướng đoạt cờ (Minh chủ Gia Cát)

Ngay khi pháo 76mm khai hỏa, lính bộ binh của địch ném ra một loạt lựu đạn khói.

Tất nhiên, khói mù không thể cản được viên đạn đã bắn ra.

Vương Trung quan sát từ trên cao, nhìn thấy viên đạn rơi xuống ngay sát chân tên tướng địch.

Tuy nhiên, viên sĩ quan phụ tá đã nhanh chóng đẩy ngã hắn ta xuống đất.

Phải nói là tốc độ của đạn nổ phá mảnh khá chậm, hơn nữa khoảng cách từ chiếc 422 đến mục tiêu cũng khá xa.

Viên sĩ quan phụ tá chết ngay lập tức, nhưng tên tướng bị đè bên dưới lại sống sót một cách thần kỳ!

Vương Trung: "Phát thứ hai!"

Alexandr: "Khói mù che khuất tầm nhìn!"

Vương Trung: "Bắn vào vị trí cũ!"

Lúc này, một chiếc xe bán xích của địch lao tới với tốc độ tối đa, cố gắng dùng thân xe để che chắn cho tên tướng. Khẩu súng máy trên xe cũng bắt đầu nhả đạn về phía chiếc 422, dù cho khoảng cách khá xa.

Vương Trung vội vàng chui xuống gầm nắp tháp pháo - loại nắp này được thiết kế để bảo vệ những vị tướng quý tộc khi thò đầu ra ngoài.

Vương Trung có thể quan sát phía trước qua khe hở trên nắp tháp pháo.

Khe hở này rất nhỏ, nhưng nhờ có "hack" hỗ trợ, chỉ cần có thể quan sát, dù chỉ là một khe hở nhỏ, Vương Trung cũng có được góc nhìn bao quát.

Lính địch được huấn luyện rất bài bản. Ở khoảng cách xa như vậy, bắn từ một chiếc xe đang di chuyển, nhưng độ chính xác của khẩu súng máy vẫn rất cao. Đạn găm liên tục vào nắp tháp pháo, tạo nên những tiếng "ting ting" chói tai.

Xạ thủ cũng đang dùng súng máy đồng trục bắn trả quyết liệt. Cả hai bên đều sử dụng loại đạn có tia lửa để truy tìm mục tiêu.

"Sẵn sàng!" Người nạp đạn hét lên.

Alexandr bóp cò! Viên đạn bay sượt qua chiếc xe bán xích đang chắn tầm nhìn, rơi xuống vị trí gần như tương tự!

Lính địch cố gắng kéo tên tướng đi, nhưng có vẻ hơi chậm, hơn nữa chân hắn ta đã bị thương.

Viên đạn phát nổ, xé toạc những tên lính mang quân hiệu sĩ quan đang cố gắng di chuyển tên tướng. Tên tướng vẫn giữ nguyên tư thế đứng, ngẩng đầu nhìn trời, rồi từ từ quỳ sụp xuống.

Tư thế của hắn ta khiến Vương Trung nhớ đến một cảnh tượng nổi tiếng trong bộ phim "Chiến tranh và Hòa bình" của Liên Xô.

Ngã xuống như vậy, trông cũng lãng mạn đấy chứ!

Vương Trung: "Xong rồi!"

Nói xong anh mới sực nhớ ra, lúc này, đáng lẽ anh không thể nhìn thấy gì mới đúng, bởi vì khói mù đã che khuất tầm nhìn. Câu nói vừa rồi có vẻ như đã để lộ sơ hở.

Nhưng rồi Vương Trung lại nghĩ, tầm nhìn của pháo thủ T-34 rất hạn chế, Alexandr chắc chắn sẽ nghĩ là anh có thể nhìn thấy.

Tầm nhìn của lái xe có thể tốt hơn một chút, nhưng vị trí của anh ta rất thấp, có lẽ cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nghĩ vậy, Vương Trung bèn nói lớn: "Tướng địch đã chết! Rút lui!"

Dù sao thì ở đây, quân địch cũng có cả một tiểu đoàn. Vài tên lính Prosen liều lĩnh đã lái moto lao thẳng về phía xe tăng.

T-34 tuy mạnh, nhưng cũng phải e ngại nếu bộ binh tiếp cận trong phạm vi 5 mét. Thời đại này, quân Prosen có lẽ chưa có súng phóng lựu chống tăng Panzerfaust hay mìn từ tính, nhưng chỉ cần một quả lựu đạn ném trúng bộ phận tản nhiệt của động cơ cũng đủ khiến chiếc xe tăng gặp rắc rối. Thậm chí, nó có thể bị hỏng động cơ hoàn toàn.

Vương Trung lại nghe thấy tiếng "rầm" quen thuộc. Chiếc tăng khởi động, chuyển hướng. Anh vội vàng chui vào trong tháp pháo.

Nắp tháp pháo chỉ có thể che chắn phía trước, giống như những bộ váy dạ hội hở hang, phía trước thì kín mít, nhưng phía sau lại phơi bày toàn bộ tấm lưng trần.

Nếu không chui vào trong tháp pháo, Vương Trung sẽ trở thành mục tiêu dễ dàng cho những họng súng của quân địch. Như vậy thì Bạch Mã tướng quân cũng tiêu đời.

Sau khi đóng nắp tháp pháo, bên trong tối om.

Alexandr ngoái đầu nhìn: "Ngài nên đội mũ vào."

Vương Trung chưa kịp trả lời, chiếc xe tăng đột ngột xóc nảy. Đầu anh đập vào chốt khóa của cửa tháp pháo.

Hôm nay, ngay từ khi chui ra khỏi chiếc BT-7, anh đã đập đầu không biết bao nhiêu lần. Giờ thì lại thêm một lần nữa.

"Ở trong tủ đồ của ngài!" Alexander chỉ chỉ bên cạnh vị trí xem lễ.

Vương Trung lấy mũ mềm xe tăng ra đội lên, kết quả vừa đeo xong lại đụng phải cúc cài, đau điếng.

"Mẹ kiếp, cái mũ này sao vô dụng vậy!"

Alexander: "Đeo lên còn như vậy, ngài thử nghĩ xem không đeo thì sẽ như thế nào?"

— Cũng đúng!

Mặc dù bị thiết kế công thái học tồi tệ hành hạ, Vương Trung vẫn dán mắt lên cửa sổ quan sát.

Sau khi tự mình trải nghiệm, Vương Trung mới biết tầm nhìn bên trong T34 kém đến mức nào, đây đã là xe xem lễ được thiết kế riêng cho các vị tai to mặt lớn, tương đương với tháp quan sát của xe chỉ huy, là "xe đặc biệt" của thế giới này, những chiếc T34 không có cấu hình này thì bên trong chẳng khác gì mù.

Ngay sau đó Vương Trung phát hiện, tầm nhìn tệ hại này còn ảnh hưởng đến cả hack của hắn, hack của hắn vốn có thể chiếu ra một vòng xung quanh, thậm chí có thể nhìn thấy phạm vi mười mấy mét phía sau gáy.

Sau khi chui vào trong xe tăng, chỉ còn lại tầm nhìn hình quạt phía trước.

Dù sao có còn hơn không, hơn nữa đây là tầm nhìn của chính Vương Trung, có thể làm nổi bật đơn vị quân địch trong phạm vi, cho dù là "Voldemort" nấp trong bụi cỏ cũng hiện hình hết.

"Số 422 gọi các trung đội!" Xung quanh quả thật không có kẻ địch nào, Vương Trung bắt đầu nghịch radio, "Báo cáo số xe còn sống sót!"

Trong nháy mắt các trung đội trưởng trả lời, Vương Trung sẽ tạm thời có được tầm nhìn của họ, như vậy có thể quan sát tình hình chiến đấu phía sau.

Sau đó Vương Trung phát hiện, tầm nhìn của những chiếc xe chỉ huy này cũng tệ hại không kém! Về cơ bản chỉ có thể nhìn thấy một vùng nhỏ phía trước!

Chẳng trách rất nhiều hồi ký của quân Đức đều nhắc đến T34 bị mù.

Quả thực là rất mù.

Vương Trung chỉ có thể dựa vào tầm nhìn của chính mình.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một chiếc Panzer III mang số hiệu chiến thuật 233, thoát ly chiến trường đang di chuyển về bên sườn.

Tên xe chỉ huy của số 233 cả gan thò đầu ra, có vẻ như chắc chắn rằng mình sẽ không bị T34 tấn công.

Đột nhiên, số 233 phanh gấp, một phát bắn vào giữa tháp pháo và thân xe của một chiếc T34, kẹt tháp pháo lại.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến người ta phải kinh ngạc đã xảy ra! Toàn bộ thành viên kíp lái của chiếc T34 kia đã bỏ xe chạy!

Bọn chúng phát bệnh à?

Chiếc Panzer IV sử dụng súng máy đồng trục bắn giết các thành viên T34 đang bỏ chạy, nhưng lập tức dừng lại.

Chẳng lẽ là sợ đạn lửa để lộ vị trí?

————

Isen Thượng úy mắng lớn xạ thủ súng máy: "Đừng bắn! Kẻ địch dù có ngu như lợn, cũng có thể dựa vào vệt đạn dò ra vị trí của chúng ta! Lũ lính xe tăng đó đều bị mù, chúng ta nhất định sẽ thắng!"

Pháo thủ: "Chúng ta không bắn xuyên được giáp của chúng!"

"Vậy thì hãy khóa pháo tháp của chúng, bắn đứt xích của chúng! Ở Carolin, khi chúng ta đối mặt với xe tăng B1 cũng làm vậy! Chỉ cần khiến chúng tê liệt, bộ binh có thể giải quyết chúng!"

Isen Thượng úy dừng lại một chút, nói: "Hơn nữa lũ lính tăng này, chẳng có chút kinh nghiệm nào, vòng xoay bị khóa là bỏ xe chạy! Chắc chắn là tân binh lần đầu ra trận! Chúng ta nhất định sẽ thắng!"

————

Vương Trung: "Phanh gấp! Tháp pháo xoay trái 15 độ! Nhìn thấy chiếc xe tăng số hiệu 233 kia không?"

Alexander: "Thấy rồi, đạn xuyên giáp! Nhanh lên!"

Lính nạp đạn: "Đạn xuyên giáp, rõ!"

Vương Trung cũng đã chui vào trong xe, vì vậy có thể nhìn rõ ràng quá trình lính nạp đạn nhét đạn xuyên giáp vào nòng pháo, sau đó khóa nòng tự động.

Alexander giẫm mạnh lên bàn đạp.

Bên trong tháp pháo không nhìn thấy tia lửa và khói thuốc súng khi khai hỏa, chỉ có thể cảm nhận được nòng pháo trượt về phía sau, nhả ra vỏ đạn còn đang bốc khói.

Vỏ đạn rơi thẳng xuống sàn, chẳng ai thèm quan tâm.

Vương Trung đột nhiên nhớ ra, mình còn phải xác nhận chiến quả, không phải ở đây xem họ thao tác pháo.

Chuyển đổi góc nhìn, Vương Trung nhìn thấy kíp lái của xe số 233 đang bò ra khỏi xe.

Vương Trung: "Bắn! Súng máy bắn! Xóa sổ bọn chúng! Nạp đạn nổ mạnh! Đoán chừng đây là kíp xe kỳ cựu của bọn chúng, giết sạch!"

Súng máy hạng nặng và súng máy đồng trục của số 422 đồng thời khai hỏa.

Đáng tiếc, cho dù là pháo thủ Alexander hay là thợ máy điện đều không nhìn thấy lính xe tăng của đối phương đang nằm trên mặt đất, hiệu quả của súng máy rất kém.

Lính nạp đạn: "Đạn nổ mạnh, rõ!"

Alexander lập tức khai hỏa, đạn nổ mạnh bắn trúng bên cạnh xe số 233 bị bỏ lại, lập tức nổ chết một lính xe tăng, làm bị thương một người, nhưng xe chỉ huy của đối phương lại không hề hấn gì!

Vương Trung: "Nạp đạn!"

Ngày xưa, trên một số trang web đăng bài viết về quân sự, thường xuyên có thể bắt gặp những tình tiết kiểu ca ngợi tài năng quân sự của đối phương, sau đó dùng lễ nghi để đối đãi, nhưng bây giờ Vương Trung chẳng muốn đối xử tử tế với bọn chúng.

Nghĩ đến việc những tên lính tinh nhuệ này sau khi được chữa khỏi vết thương, sẽ tiếp tục gây thương vong cho quân mình, hắn chỉ muốn giết sạch bọn chúng.

Quả đạn nổ mạnh thứ hai bắn ra, cuối cùng kíp xe đó cũng chỉ còn lại một mình thợ máy điện.

Vương Trung suy nghĩ một chút, vì tên thợ máy điện này mà lãng phí thêm một quả đạn nổ mạnh thì không đáng, hiệu quả quá thấp, vì vậy hắn ra lệnh mới: "Tiến lên, tập hợp với các xe tăng khác của chúng ta."

Đúng lúc này, Vương Trung phát hiện, quân địch bắt đầu rút lui khỏi thành phố, vì vậy hắn quyết đoán thay đổi mệnh lệnh: "Xoay trái 30 độ, tiến lên sườn dốc nhỏ bên trái!"

Mệnh lệnh lập tức được chấp hành.

Lên đến đỉnh dốc, Vương Trung mở nắp hầm, thò đầu ra quan sát phía sau, xác nhận không còn bị súng máy bắn từ phía sau nữa, lúc này mới dám chui ra ngoài.

"Tháp pháo xoay trái 5 độ, nhìn thấy chiếc Panzer IV đang rút lui kia không? Khoảng cách 750 mét! Đạn xuyên giáp!"

Hắn vừa dứt lời, pháo đã khai hỏa, viên đạn bắn trúng động cơ của chiếc Panzer IV, khiến nó bốc cháy.

"Súng máy cũng đừng có mà nhàn rỗi, bắn yểm trợ!"

Trong khi số 422 đang dốc toàn lực khai hỏa, những chiếc T34 khác cũng phát hiện ra nó, lần lượt tiến về phía này.

Vương Trung đếm thử, ôi chao, mất 8 chiếc!

Kẻ địch thậm chí còn không bắn xuyên được giáp T34, vậy mà vẫn mất đến 8 chiếc?

Hắn quan sát chiến trường hỗn loạn, phát hiện tất cả những chiếc T34 bị bỏ lại đều không hề phát nổ hay bốc cháy, quan sát kỹ hơn, có chiếc bị đứt xích, có chiếc bị khóa vòng xoay tháp pháo, có chiếc bị hỏng xích và bánh dẫn động sau khi va chạm với xe tăng địch.

Vương Trung thực sự không thể hiểu nổi, tại sao vòng xoay bị khóa mà cũng bỏ xe, rõ ràng có thể lái về thành phố, để thợ sửa chữa ở xưởng sửa xe mà!

Xem ra sau khi chiến đấu kết thúc nhất định phải tổ chức rút kinh nghiệm, phải nghiêm khắc phê bình những kíp xe bỏ xe chạy đó.

Trong lúc Vương Trung đang nghĩ ngợi, đội hình T34 đã tập hợp chỉnh tề, đang dốc toàn lực, tàn sát quân địch đang tháo chạy khỏi thành phố.

Làn sóng tấn công này của quân địch cứ như vậy bị đánh tan.

Vương Trung thậm chí còn lấy được cả mạng sống của viên tướng địch! Đoán chừng hôm nay quân Prosen không thể nào tổ chức tấn công được nữa.

Hắn vuốt cằm suy tính, đợi đến khi màn đêm buông xuống, nên tổ chức lực lượng ra khỏi thành, kéo những chiếc T34 bị bỏ lại về, sửa chữa xong rồi tiếp tục sử dụng.

Đây chính là những vũ khí quý giá mà bọn họ phải rất vất vả mới có được.

Minh chủ Tiểu Ưng Quân tặng thêm

(Hết chương)

Chương 29: Thắng thảm

Hoa nở hai đóa, mỗi bên một cành.

Bên phía Sư đoàn Panzer số 15, tổn thất không chỉ có Sư đoàn trưởng Randolph Thiếu tướng, mà một vài sĩ quan tham mưu cấp cao cũng vì cứu viện vị tướng quân này mà chết theo.

May mà Tham mưu trưởng nhanh trí lựa chọn rút lui theo hướng ngược lại, nếu không tình hình có thể còn tồi tệ hơn.

Khi tiếng động cơ xe tăng của quân địch đã đi xa, Tham mưu trưởng mới bò dậy từ dưới đất, hét lớn: "Tướng quân! Tướng quân!"

Một vài sĩ quan tham mưu còn sống sót cũng bò dậy, kiểm tra hơi thở và nhịp tim của vị tướng quân, sau đó lắc đầu với Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng hít hà một hơi, nhìn về phía Loktev, lúc này do đám khói do lính canh vừa ném ra, ông ta hoàn toàn không nhìn thấy thành phố, cũng không thấy được tình hình chiến đấu trên vùng đất trống giữa sở chỉ huy và thành phố.

Đương nhiên, lúc này chỉ cần Tham mưu trưởng chịu khó đi thêm vài chục mét, ra khỏi màn khói, là có thể nhìn thấy chiến trường một cách bình thường.

Tuy nhiên, ấn tượng mà chiếc T-34 vừa tập kích để lại quá sâu sắc, khiến cho lý trí mách bảo ông ta rằng quân địch đã rút đi rồi, nhưng ông ta vẫn không muốn rời khỏi sự che chắn của màn khói.

"Đó chính là Bạch Mã tướng quân sao..." Tham mưu trưởng lẩm bẩm, nhưng ông ta lập tức ý thức được bây giờ mình là chỉ huy tạm thời của quân đội, không nên có biểu hiện kiểu như "nâng bi" kẻ địch như vậy.

Vì vậy, ông ta hắng giọng một cái, cố gắng thể hiện vẻ mặt nghiêm nghị mà từ sau khi đeo băng tay Tham mưu trưởng đến giờ chưa từng xuất hiện: "Lập tức chỉnh đốn đội ngũ, quân tiên phong chắc chắn đã tan tác rồi, phái liên lạc binh đi tập hợp lại.

"Toàn quân rút về Kalinovka, thiết lập trận địa pháo chống tăng. Còn nữa, pháo binh cũng rút lui theo, đề phòng quân địch đánh lén vào ban đêm."

Khả năng cơ động của loại xe tăng T-34 này quá mạnh, Tham mưu trưởng tuyệt đối không dám để pháo binh Sư đoàn đóng quân ở nơi không có phòng bị qua đêm.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh xong, Tham mưu trưởng lại hỏi: "Trung đoàn pháo phòng không 513 hiện đang ở đâu? Bây giờ cần pháo 88 của bọn họ!"

Sĩ quan tham mưu phụ trách vẽ bản đồ may mắn còn sống sót lập tức báo cáo: "Theo bản đồ được cập nhật vào trưa nay, Trung đoàn 513 đã vượt qua khu vực ngoại vi Bogdanovka, hiện đang hành quân cấp tốc."

Tham mưu trưởng: "Bảo bọn họ tăng tốc! Ngày mai nhất định phải đến nơi!"

————

Khi xe số 422 tiến vào Loktev, hai bên đường đã chật cứng người dân.

Xe tăng còn chưa vào thành phố, đã có người reo hò "Tới rồi, tới rồi", sau đó là tiếng "Ura" vang dội như sấm dậy đất.

Đám đông hân hoan như phát điên, như thể họ đã giành chiến thắng trong cả cuộc chiến tranh.

Vương Trung đứng trên xe tăng hét lớn: "Mọi người đừng tụ tập! Lỡ như quân địch bắn pháo thì sao? Quân địch có trọng pháo 150mm đấy! Đừng tụ tập! Tản ra! Về nhà đi!"

Hắn không biết rằng cuộc đột kích của mình đã khiến toàn bộ pháo binh của quân địch sợ hãi bỏ chạy.

Hét đến lần thứ năm, đám đông mới miễn cưỡng giải tán.

Ngay sau đó, một Thiếu úy mặc quân phục dính đầy bụi đất xuất hiện, chạy theo xe tăng.

"Dừng lại." Vương Trung vỗ vào lớp giáp thép của tháp pháo, sau đó hắn lại nghe thấy tiếng búa gõ vào cần điều khiển - hắn gần như đã quen với âm thanh này rồi, nếu không chú ý thậm chí còn không nghe thấy nữa.

Vương Trung ghé người trên tháp pháo nhìn xuống vị Thiếu úy: "Anh là người của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5?"

"Vâng, thưa tướng quân."

"Trung đoàn trưởng của các anh đâu?"

"Hy sinh rồi ạ, bây giờ tôi là Trung đoàn trưởng. Xin hãy ra lệnh, thưa tướng quân."

Niềm vui chiến thắng vừa rồi lập tức tan biến.

Vương Trung mím môi: "Tôi biết rồi, anh tên gì?"

"Pavel Alekseyevich, thưa tướng quân."

Vương Trung: "Trung đoàn của các anh còn bao nhiêu người?"

"Còn 81 người khỏe mạnh, những người khác dù có còn sống cũng đã được đưa đến bệnh viện rồi."

Vương Trung: "Mọi người vất vả rồi, tôi sẽ để quân đội Vệ giáo tiếp quản khu vực phòng thủ của các anh, mọi người đến nhà ga, chuẩn bị lên chuyến tàu tiếp theo rút lui."

Vị Thiếu úy nghe xong, sững sờ: "Ngài không cần chúng tôi nữa sao? Chúng tôi vẫn có thể chiến đấu."

Vương Trung nhất thời nghẹn lời, rõ ràng là hắn muốn cho họ rút lui để nghỉ ngơi và bổ sung quân số, nhưng Pavel vừa nói ra, lại giống như thể hắn bỏ rơi họ vậy.

Vương Trung: "Không phải vậy. Tôi chỉ là..."

Thiếu úy: "Chúng tôi có thể bảo vệ nhà ga, chúng tôi còn hai khẩu súng máy, còn thu được rất nhiều trang bị, trang bị kỹ thuật của chúng tôi chưa bao giờ đầy đủ như bây giờ! Chúng tôi vẫn có thể chiến đấu, thưa tướng quân!"

Vương Trung im lặng vài giây, đáp: "Tôi muốn các anh thu gọn thành một đại đội, mang theo đạn khói thu được của quân địch - các anh có đạn khói chứ?"

"Có, rất nhiều ạ."

"Tốt, mang theo đạn khói, tìm một chỗ ăn uống no nê, ngủ ba tiếng, đợi trời tối, tôi muốn các anh ra khỏi thành yểm trợ cho công nhân sửa chữa xe tăng."

"Rõ!"

Kỳ thực nhiệm vụ này không quá nguy hiểm, quân địch hiện tại chắc chắn đang hỗn loạn, đêm nay không thể nào hành động được.

Vương Trung chỉ là không muốn để những người lính này cảm thấy bị bỏ rơi.

Quân địch tuy đã bị đẩy lùi, nhưng đêm nay vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Vương Trung nói với lái xe: "Quay về sở chỉ huy Lữ đoàn, à mà, anh biết đường đến đó chứ?"

"Không biết." Belyakov đáp gọn lỏn, "Lúc nãy là vị sĩ quan tham mưu kia chỉ đường cho chúng tôi."

Vương Trung: "Để tôi chỉ đường, đi thẳng về phía trước, đến ngã tư phía trước thì rẽ trái."

————

Vương Trung bước vào sở chỉ huy cụm tác chiến - thực chất là sở chỉ huy Lữ đoàn, Pavlov liền ngẩng đầu lên: "Mới cách ba dặm đã nghe thấy tiếng reo hò rồi, Bạch Mã tướng quân."

Vương Trung: "Tôi cần điều động công nhân từ xưởng sửa chữa ô tô, tối nay ra khỏi thành sửa chữa xe tăng. Có tám chiếc chỉ bị hỏng hóc nhỏ, có thể sửa được."

"Được, còn ba tiếng nữa mới tối, chắc là đủ thời gian chuẩn bị." Pavlov quay đầu lại, "Sufang, cô đến xưởng sửa chữa ô tô điều động người, nói với họ là ba tiếng nữa cần một đội công nhân lành nghề."

Sufang gật đầu, sau đó chạy về phía cửa, lúc đi ngang qua Vương Trung, cô dừng lại, mỉm cười với hắn.

Vương Trung: ?

"Anh hùng chiến tranh luôn được các cô gái yêu mến, từ xưa đến nay vẫn vậy." Pavlov nói, "Còn việc gì cần tôi làm nữa không?"

Vương Trung: "Tôi muốn bổ sung đạn dược và nhiên liệu. Ngoài ra, tôi cần rất nhiều lưới ngụy trang phòng không và cành cây để ngụy trang cho xe tăng. Ngày mai quân địch chắc chắn sẽ oanh tạc, Stuka là mối đe dọa rất lớn đối với xe tăng."

Pavlov: "Reshenko! Ra lệnh cho quân đội Vệ giáo đi ngụy trang xe tăng!"

Vương Trung: "Quân đội Vệ giáo?"

"Nhà thờ đã giao năm tiểu đoàn Vệ giáo cho chúng ta, đều là những người địa phương được huấn luyện bài bản, tuy trang bị kém, nhưng đạn dược thì đầy đủ. Rất thích hợp để làm những công việc lặt vặt này. Về phần đạn pháo, tôi xác nhận lại một chút, pháo trên xe tăng, có phải là cùng loại với pháo chống tăng 76mm của chúng ta không?"

Vương Trung im lặng, vấn đề này đã vượt quá phạm vi kiến thức của hắn.

Hắn đúng là một người mê quân sự, nhưng chưa đến mức có thể phân biệt được từng loại pháo sử dụng loại đạn nào.

Mặc dù cỡ nòng của pháo L11 trên T-34 đúng là 76.2mm, giống với pháo chống tăng ZiS-3, nhưng hai khẩu pháo này có sử dụng chung đạn dược hay không thì hắn thực sự không biết.

Pavlov đợi vài giây, thở dài: "Chỉ có những lúc như thế này, tôi mới nhớ đến những lời đồn đại về cậu trước đây. Tướng quân."

Vương Trung: "Pháo thủ của tôi là huấn luyện viên của trường huấn luyện thiết giáp, anh ta chắc chắn biết, để anh ta đến kho đạn của quân đội ta nhận đạn là được!"

"Cũng đúng, vậy giao cho anh ta đi."

Vương Trung: "Thương vong của quân ta thế nào rồi?"

Lúc hỏi câu này, hắn nhớ đến vị Thiếu úy của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5.

Pavlov im lặng, tháo kính ra, lấy khăn lau lau, không trả lời.

Vương Trung: "Nói cho tôi biết đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi."

"Số người bị thương vẫn đang được thống kê, còn số người sống sót đã kiểm kê xong rồi, dù sao chỉ cần tập hợp lại điểm danh là biết ngay. Hiện tại, Trung đoàn Cận vệ 31 còn sống sót, có thể ra điểm danh là 611 người. Một phần ba trong số đó bị thương.

"Tôi đoán trong số những người chết có thể còn khoảng hơn trăm người bị thương, nhưng có thể cứu chữa được bao nhiêu người thì khó mà nói."

Vương Trung mím môi: "Thương vong lớn như vậy sao?"

Pavlov nói tiếp: "Tin tốt là, quân địch còn thiệt hại nặng nề hơn, trước đây cho dù là bên tấn công, thương vong của chúng cũng thấp hơn chúng ta, lần này bọn chúng đã nếm mùi đau khổ rồi."

Vương Trung gật đầu: "Đây có lẽ là điều an ủi duy nhất."

"Nhưng mà, thương vong của quân địch tuy lớn, nhưng phần lớn là do lực lượng xe tăng do cậu trực tiếp chỉ huy gây ra. Bao gồm cả BT-7 và T-34. Còn thương vong của quân ta ở mặt trận chính diện vẫn cao hơn."

Vương Trung: "Quân địch được huấn luyện rất bài bản, điều này tôi đã được lĩnh giáo rồi."

"Ngoài ra, còn một tin tốt nữa, tuy trận địa A bị pháo binh của quân địch áp chế, nhưng thần kỳ là vẫn còn sót lại một khẩu pháo 203mm. Hiện tại chúng ta có năm khẩu pháo 203mm, ngày mai có thể cho quân địch một đòn ra trò."

Vương Trung nhíu mày: "Chúng ta có thể yêu cầu trinh sát trên không, tìm kiếm vị trí pháo binh của quân địch không? Đã bảy ngày rồi chúng ta không nhìn thấy không quân của chúng ta, lẽ nào không quân phía sau vẫn chưa bổ sung?"

Pavlov: "Cậu hỏi một Tham mưu trưởng Lữ đoàn câu hỏi này? Cậu nên hỏi Tham mưu trưởng Tập đoàn quân, ông ta mới quản được không quân. Tôi..."

Ông ta còn chưa nói hết, một sĩ quan mang theo một bức điện báo bước vào: "Mệnh lệnh mới nhất từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân."

Vương Trung ngẩn người, sau đó mới nhớ ra điện báo của hắn do một nhóm sĩ quan phụ trách. Hắn vươn tay: "Đưa đây tôi."

Sau khi nhận lấy bức điện, hắn đọc to: "Dự kiến Quân đoàn 63 sẽ đến Loktev vào chiều mai, nhiệm vụ của các anh là chặn địch, theo thông tin chúng tôi có được, đối phương có thể có một sư đoàn thiết giáp đầy đủ quân số, cộng thêm một bộ phận của sư đoàn súng trường cơ giới.

"Chúng tôi tin rằng cụm thiết giáp của địch hiện đang vượt qua Bogdanovka, dự kiến ngày mai các anh sẽ phải hứng chịu một cuộc tấn công dữ dội bằng xe tăng."

Vương Trung ngẩng đầu nhìn về phía Pavlov: "Bọn họ (Tập đoàn quân) nói như vậy."

Pavlov hừ một tiếng: "Thật sự là thông báo "kịp thời", Tập đoàn quân có biết hay không, nếu không phải hoàng thái tử đưa tới T34, nơi này đã thất thủ? Tôi đoán là không."

Vương Trung: "Vậy chúng ta báo cho bọn họ biết!"

Hắn quay đầu nói với thẩm phán: "Gọi lại như sau, hãy ghi nhớ kỹ!"

Thẩm phán quan lập tức lấy sổ tay và bút chì ra, chuẩn bị ghi chép.

Vương Trung: "Bộ đội của tôi hôm nay tổn thất nặng nề, nếu như không phải là bộ đội T34 mới gia nhập cùng với tàn quân quân đoàn xe tăng số 23 chiến đấu tốt, Loktev đã thất thủ. Bộ đội của tôi cần gấp bổ sung đạn dược và quân số, nhất là lực lượng thiết giáp và vũ khí chống tăng, mặt khác, chúng tôi cần không quân yểm trợ. Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

Thẩm phán quan múa bút thành văn, viết xong chữ cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn Vương Trung.

Vương Trung luôn cảm thấy hình như thiếu cái gì đó, hắn suy nghĩ một chút, nói: "Hãy nhắc lại một lần!"

(Hết chương)

Chương 30: Dư Ba

Đợi thẩm phán nhắc lại xong, Vương Trung hài lòng gật đầu để anh ta đi.

Pavlov: "Mỗi lần thẩm phán đi vào tôi đều giật mình. Thật sự phải có một tham mưu thông tin chính quy."

"Tôi lại cảm thấy đám thẩm phán quan này rất tốt." Vương Trung nhún vai.

"Nếu tôi và hoàng thái tử thân thiết đến mức cậu ấy tặng vũ khí hạng nặng liên tục, tôi cũng sẽ cảm thấy bọn họ rất tốt." Pavlov giống như thức tỉnh tài năng tấu hài tiềm ẩn, trình độ đã được một phần mười so với các danh hài chuyên nghiệp rồi.

Vừa dứt lời, lại một thẩm phán quan tiến vào!

Pavlov theo bản năng giơ hai tay lên: "Tôi không nói gì cả!"

Thẩm phán quan dùng ánh mắt sắc bén nhìn ông ta một cái, sau đó nói với Vương Trung: "Tập đoàn quân chặn được thông tin của kẻ địch, sư đoàn trưởng Randolph của Sư đoàn Thiết giáp số 15 của quân địch đã chết, hỏi

chúng ta có biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Vương Trung: "Tôi làm. Tôi tự mình chỉ huy xe tăng số 422 tiến đến vị trí cách bộ chỉ huy địch 850 mét, đồng thời sử dụng đạn nổ mạnh và súng máy tấn công. Toàn bộ thành viên của xe tăng có thể làm chứng, cứ như vậy mà báo cáo lại tập đoàn quân."

Thẩm phán quan gật gật đầu xoay người muốn đi, đột nhiên lại quay lại, đứng nghiêm chào Vương Trung: "Kính chào ngài, tướng quân!"

Vương Trung gật gật đầu.

Thẩm phán quan xoay người rời đi,

Vương Trung chỉ vào bóng lưng của anh ta, nói với Pavlov: "Cậu xem, bọn họ rất tốt đúng không!"

Lần này Pavlov không biết nói gì, chỉ có thể chớp chớp mắt, cố gắng chuyển chủ đề: "Hiện tại tôi đang tập hợp lại quân đội, tối nay ước chừng có thể tái tổ chức xong. Tôi cũng không dám trông cậy vào việc ngài có thể giúp đỡ, nhưng ngài có thể gọi Popov trở về hay không?"

"Được." Vương Trung chắc chắn nói.

Pavlov tiếp tục nói: "Phiền ngài tuần tra trận địa một chút, thương vong lớn như vậy, cần phải khích lệ tinh thần binh sĩ, nếu không đợi đến tối, khi họ nhớ tới những người đã khuất, chúng ta sẽ không thể duy trì được kỷ luật."

Vương Trung: "Tôi cảm thấy bọn họ không có vấn đề gì. Tôi tin tưởng họ."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung nhớ tới Cao điểm Peniye, lúc đó hắn vì sốt cao mà ngã xuống khỏi xe tăng, là vô số bàn tay của các binh sĩ đã đỡ lấy hắn, sau đó hắn lại nhớ tới vừa rồi, cũng chính những bàn tay ấy đã kéo hắn từ vực sâu của tuyệt vọng, giúp hắn đứng lên.

Quân đội như vậy, nhân dân như vậy, làm sao có thể bị đánh bại.

Pavlov như đoán được hắn đang suy nghĩ gì, nói: "Đây là trách nhiệm của ngài, tướng quân. Thậm chí nó còn quan trọng hơn cả việc tự mình chỉ huy chiến đấu! Dù sao chỉ huy chiến đấu có thể giao cho những sĩ quan có năng lực, còn việc này chỉ có thể do chính ngài làm."

Vương Trung: "Cậu nói đúng."

Pavlov: "Tốt nhất ngài nên cưỡi... à, con "đừng có nhét bốn" ấy."

"Bucephalus, nó vẫn ổn chứ?"

"Chuồng ngựa bị pháo kích của quân địch phá hủy, chúng tôi đều nghĩ rằng những con ngựa đã xong đời rồi, kết quả là nó tự mình chạy ra thao trường gặm cỏ, không hề hấn gì. Tôi đã yêu cầu đội hộ giáo được phân cho chúng ta chăm sóc nó."

Vương Trung gật gật đầu, không muốn làm phiền vị tham mưu trưởng đang "vật lộn" với đống tài liệu nữa, xoay người rời khỏi sở chỉ huy.

Vừa ra tới cửa, hắn đã thấy Grigory dắt Bucephalus và một con ngựa màu nâu đỏ khác tới.

Trông Grigory có vẻ tiều tụy hơn so với sáng nay, quần áo nhăn nhúm, rách vài chỗ, bẩn đến mức có thể biến nước thành mực.

Tuy nhiên, có vẻ như anh ta không bị thương, trên người thậm chí còn rất ít vết máu.

Vương Trung: "Túi đạn của anh đâu?"

"Bị rơi mất trong lúc chiến đấu, ngài yên tâm, tôi đã lấy cái mới." Grigory vừa nói vừa kéo từ phía sau ra một cái túi vải bạt, bên trong có bốn hộp tiếp đạn.

Vương Trung để ý thấy khẩu súng tiểu liên của viên trung sĩ đã được lau chùi, sáng bóng, rõ ràng là anh ta đã bảo dưỡng vũ khí trước khi đến tìm mình.

"Là Pavlov ra lệnh cho anh dắt ngựa tới?"

"Không, tôi cảm thấy hiện tại muốn di chuyển trong thành thì cưỡi ngựa sẽ thuận tiện hơn xe Jeep. Hiện tại trong thành phố... khắp nơi đều là đống đổ nát và hố bom do pháo binh địch gây ra, xe không dễ đi."

Vương Trung gật đầu, đang định trả lời thì hai chiếc BT-7 lao như bay vào khu vực đóng quân của chiến đoàn.

Chiếc BT-7 dẫn đầu là xe của tiểu đoàn trưởng, có gắn anten radio.

Vị tiểu đoàn trưởng thậm chí còn không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống, sải bước chạy tới trước mặt Vương Trung: "Báo cáo tướng quân!"

Vương Trung: "Chỉ còn lại hai chiếc xe tăng sao?"

"Vẫn còn vài chiếc bị hỏng, quân địch dùng súng phóng lựu bắn hỏng chúng. Chúng tôi đến nhận nhiệm vụ chiến đấu, thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Tối nay hẳn là sẽ không có chiến đấu. Mọi người nghỉ ngơi cho khỏe."

Lúc này, các thành viên của kíp xe BT-7 đều chui ra khỏi xe tăng, tụ tập xung quanh chiếc T34 kiểu xe chỉ huy của Vương Trung, ồn ào như thể đang xem một con gia súc lớn vừa được mua về làng.

Một người lái xe hỏi Belyakov đang kiểm tra động cơ xe tăng: "Xe này bọc thép dày bao nhiêu vậy?"

Belyakov liền đọc vanh vách thông số giáp của xe.

"Trời đất!"

"So với chiếc xe này, chúng ta chẳng khác nào trần truồng ra chiến trường!"

"Mấy tên nguyên soái chết tiệt, sao không trang bị cho chúng ta loại xe này chứ! Như vậy sẽ bớt chết biết bao nhiêu người!"

Vương Trung nghe vậy, liền nói: "Có tám chiếc T34 bị hỏng, hiện đang nằm trên đồng bằng ngoại ô, buổi tối chúng ta sẽ ra ngoài đó sửa chữa. Kíp lái của những chiếc xe đó chắc chắn cũng có tổn thất, sau khi tập hợp lại kíp lái, nếu còn xe dư, sẽ giao cho các cậu sử dụng."

Đám lính tăng nghe xong đều kinh ngạc: "Cái gì?"

"Thật sao?"

Vương Trung: "Thật."

Lúc này, tiểu đoàn trưởng hỏi: "Xe bọc thép dày như vậy mà vẫn bị bắn hỏng tới tám chiếc?"

Vương Trung: "Quân địch rất có kinh nghiệm, phỏng đoán là rút ra từ những lần giao chiến với xe tăng hạng nặng của Caroling, bọn chúng nhắm bắn vào bánh xích và vòng đỡ tháp pháo, mà những kíp lái T34 này đều là lính diễu binh, tháp pháo bị kẹt là bỏ xe."

Thực ra Vương Trung cũng không chắc chắn là người Prosen học được kinh nghiệm đối phó với xe tăng hạng nặng từ đâu, bởi vì hắn còn không biết là bên Caroling có xe tăng hạng nặng B1 hay không.

Nhưng trong lịch sử Trái đất, sư đoàn thiết giáp đầu tiên của Đức khi chạm trán T34 cũng nhanh chóng tìm ra cách đối phó: bắn vào bánh xích và vòng đỡ tháp pháo, sau đó để bộ binh xử lý.

T-34 đời đầu là loại xe tăng mù, một khi mất khả năng cơ động, bị bộ binh áp sát là coi như xong đời.

Ngược lại, KV-1 cho dù bị bắn gãy bánh xích, vẫn có thể tiêu diệt số lượng lớn bộ binh, chiến đấu đến viên đạn cuối cùng.

Những người lính tăng của Quân đoàn xe tăng 23 nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không như vậy!"

Sau đó, những "lính diễu binh" lên tiếng: "Này, nói hay nhỉ! Để cho các cậu lái T34, chúng ta so tài một trận xem sao!"

"Hừ, đắc ý cái gì! Nhìn thấy biểu tượng xe tăng trên xe của tôi không? Đó là chiến công của tôi đấy! Tôi lái BT-7 còn lập được nhiều chiến công như vậy! Mặc dù đều là vừa mới lập được trong ngày hôm nay."

Hôm nay, những người lính xe tăng còn lại của Quân đoàn 23 do Vương Trung chỉ huy đã lập được chiến công hiển hách.

Vương Trung ho khan một tiếng, cắt ngang cuộc tranh luận của các lính tăng.

Chờ sau khi mọi người đều tập trung nhìn mình, hắn nói: "Hôm nay mọi người đều thể hiện rất tốt! Trước đây, người Prosen luôn coi thường lực lượng thiết giáp của chúng ta, từ hôm nay trở đi, bọn chúng phải coi trọng chúng ta!

"Ngày mai, chúng ta còn những trận chiến đấu ác liệt hơn đang chờ đợi, toàn bộ lực lượng thiết giáp của địch đã vượt qua Bogdanovka, sẽ có ngày càng nhiều xe tăng xuất hiện trước mặt chúng ta.

"Mọi người không cần lo lắng không giành được chiến công. Chúng ta sẽ ở đây, cho quân địch nếm mùi lợi hại!"

Các chiến sĩ xe tăng đều lộ vẻ mặt kiên nghị, sau khi Vương Trung nói xong, đồng thanh hô to "Ura!"

————

Vasili cầm khẩu súng ngắn Tokarev của mình, dùng họng súng chọc chọc vào người lính Prosen đang nằm trên đất.

Đây là tên địch hắn vừa mới bắn chết trong lúc quân địch rút lui. Đây cũng là kẻ địch duy nhất mà hắn có thể xác định là do mình bắn chết.

Trước đó, tình hình chiến đấu quá ác liệt, Vasili chỉ lo tập trung hỏa lực từ cửa sổ, căn bản không có thời gian để ý xem viên đạn có bắn trúng người hay không.

Hắn dùng súng nâng mũ sắt của tên lính địch lên, nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi, vô hồn.

Lúc này, phía sau có người hét lên: "Đứng im, giơ tay lên!"

Vasili quay đầu lại, nhận ra đó là Philippov.

Philippov cũng giật mình, vừa hạ súng xuống vừa hỏi: "Sao cậu lại đeo ba lô của lính Prosen?"

Vasili: "Đây là chiếc radio do tướng quân tự tay thu được! Vừa rồi, quân địch đã đánh tới tận sở chỉ huy, tôi cũng phải tham gia chiến đấu, cho nên mới đeo theo thứ này.

"Nếu cậu lỡ tay bắn hỏng nó, tướng quân sẽ phạt cậu đi gánh phân đấy!"

Philippov cười nói: "Nói như thể chúng ta chưa từng bị phạt gánh phân vậy."

Nói xong, anh ta dựa vào tường, từ từ ngồi xuống, lấy thuốc lá ra.

"Cậu cũng hút thuốc sao?" Vasili tiến lại gần, trêu chọc.

Philippov: "Tôi đột nhiên phát hiện ra rằng, trước đây vì sức khỏe mà không hút thuốc lá dường như chẳng có ý nghĩa gì. Cậu xem, biết đâu chúng ta đã chết trước khi kịp lo lắng cho sức khỏe."

Vasili gật đầu, nói: "Cho tôi một điếu, thử xem sao."

Một lát sau, hai người chưa từng hút thuốc đều ho sặc sụa.

Dập tắt tàn thuốc, hai người bạn cũ ngồi dựa lưng vào tường.

"Nikolai chết rồi." Philippov nói, "Barfinowicz cũng vậy."

Vasili im lặng vài giây, nói: "Dmitri vẫn còn sống, rất khỏe mạnh."

"Chẳng phải đó là chuyện tốt sao?"

"Ừ, tôi cũng định kể là ai ai đã chết, nhưng tôi lúc nào cũng ở sở chỉ huy, còn những người như Yegorov đều là lính kỳ cựu, rất ranh ma, muốn chết cũng khó. Ít nhất tôi đã nhìn thấy ông ta ném trả lại ba quả lựu đạn của quân Prosen! Ba quả đấy!"

Philippov cười nói: "Giỏi vậy sao? Tôi với Nikolai chỉ mới cùng nhau phá hủy ba chiếc xe tăng của quân địch. Đơn giản đến mức khó tin, Nikolai ném bom xăng, tôi dùng khẩu súng tiểu liên nhặt được canh chừng bên cạnh, hễ có tên lính Prosen nào chui ra khỏi xe tăng là tôi xả súng.

"Sau đó, lúc Nikolai ném chai cháy thì bị trúng đạn, viên đạn găm vào cánh tay, chai cháy rơi xuống đất, bốc cháy ngay dưới chân cậu ấy.

"Cậu ấy vừa lăn lộn vừa cầu xin tôi: 'Hãy kết liễu tôi đi! Xin cậu đấy, Philippov!'"

Vasili: "Cậu có kết liễu cậu ấy không?"

"Tôi không nghe thấy, quân địch ập lên, tôi phải bắn hết hai băng đạn mới đẩy lui được chúng. Khi tôi quay lại thì Nikolai đã tự kết liễu."

Vasili: "Cậu không nghe thấy, vậy sao cậu biết cậu ấy nói gì?"

Philippov cười nói: "Mẹ kiếp, Vasili, cậu đúng là đồ khốn. Mẹ kiếp."

Vasili: "Có lẽ cậu nói đúng. Cậu biết không, tôi đã gặp mẹ của Nikolai, bà ấy làm việc ở trạm nông cụ, là người thuyết giáo bán thời gian của hội phụ nữ giáo xứ. Sau này khi chúng ta đến thăm bà ấy, cậu không được kể chuyện này.

"Cậu phải nói rằng, Nikolai đã chiến đấu với bảy, tám tên ác quỷ Prosen, sau khi giết chết một tên thì bị chúng hèn hạ bắn lén."

Philippov im lặng vài giây, gật đầu: "Cậu nói đúng! Nikolai đã dùng súng tiểu liên tiêu diệt cả một tiểu đội địch! Sau đó, khi đang thay đạn thì anh dũng hy sinh!"

"Đúng, chính xác là như vậy! Cậu ấy là một người lính dũng cảm! Chính là như vậy!" Vasili liên tục nói.

Hôm nay cũng coi như là viết xong chương mới rồi. Chương thêm đang trong quá trình sáng tác.

(Hết chương)

Chương 31: Hoàng Hôn Yên Tĩnh (Cảm ơn 1000 phiếu đề cử)

Vương Trung cưỡi bạch mã, khi đi đến con đường dẫn đến nhà máy phân bón hóa học thì hơi sững sờ.

Bởi vì trong ký ức của hắn, đây là một con hẻm nhỏ chỉ đủ cho một chiếc xe đi qua, nếu có hai xe đi ngược chiều thì sẽ bị tắc nghẽn.

Hiện tại, con đường này rất rộng rãi, bởi vì tường bao hai bên đường đều đã bị đánh sập, những ngôi nhà phía sau bức tường cũng bị sập một nửa, đổ nát tan hoang.

Vương Trung quay đầu lại nhìn Grigory đang vác cờ cho mình: "Đây có phải là đường đến nhà máy phân bón không?"

Grigory: "Vâng, đi thẳng là tới."

Vương Trung thúc ngựa đi về phía trước vài bước, rẽ qua một góc cua, liền nhìn thấy những chiếc xe tăng Prosen bị cháy đen, một binh sĩ đội hộ giáo đang thu gom vũ khí và đạn dược của những tên lính Prosen chết bên cạnh xe tăng.

Bên cạnh người lính có một chiếc xe la, trên xe chất đầy đạn dược và vũ khí.

Giữa một đống súng Karabiner 98k của quân Prosen, Vương Trung nhìn thấy vài khẩu súng bán tự động Tokarev.

Bucephalus như có linh tính, trực tiếp đi tới trước chiếc xe la, để Vương Trung có thể dễ dàng cầm lấy khẩu súng.

Máu trên súng đã đông lại, Vương Trung kéo chốt súng, nhận ra bên trong gần như kẹt cứng vì máu, khẩu súng này nếu không được làm sạch kỹ lưỡng thì bắn một phát là sẽ kẹt đạn.

Lưỡi lê của súng rất sạch sẽ, có lẽ người chủ của nó còn chưa kịp sử dụng đã hy sinh.

Lúc này, người lính đội hộ giáo đang thu gom trang bị nói: "Báo cáo tướng quân, cậu thanh niên cầm khẩu súng này đã được đưa đi rồi, những người anh em của chúng tôi đều đã được đưa đi rồi."

Vương Trung: "Đưa đi đâu?"

"Đưa đến nhà kho bên kia, vốn là nơi trữ phân bón để vận chuyển, bây giờ đã biến thành nhà xác khổng lồ, nhà xác cực kỳ rộng lớn!" Người lính đội hộ giáo có lẽ không được học hành nhiều, chỉ biết lặp đi lặp lại từ "khổng lồ".

Vương Trung đặt khẩu súng lên xe la, nói với Grigory: "Đi, chúng ta qua đó xem sao."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng thúc vào bụng Bucephalus.

Con ngựa bước những bước nhẹ nhàng, như thể không muốn phá vỡ sự yên tĩnh bao trùm chiến trường.

Khu vực nhà kho cách đó không xa, đi qua xác của bảy chiếc xe tăng Prosen là tới.

Nói là nhà kho, thực chất chỉ là một bãi đất trống, trên mặt đất còn mọc đầy cỏ dại, gọi là đồng cỏ có lẽ chính xác hơn, nó vẫn như mọi khi, to lộ rõ tính cách cẩu thả của người Ant.

Lúc này, trên bãi cỏ nằm la liệt những thi thể mặc quân phục màu Kaki.

Vài bà lão đẩy một chiếc xe cút kít, đang đắp vải liệm màu đen cho những người lính trẻ tuổi.

Dẫn đầu là một bà lão, tay cầm một chiếc chuông nhỏ, vừa lắc vừa ngâm nga bài hát tiễn đưa người chết.

Những người lính còn sống sót của Trung đoàn Cận vệ 31 đang tập trung bên cạnh nhà kho, lặng lẽ nhìn bà lão tiễn biệt đồng đội của họ. Có lẽ vì trời nóng nực, họ đang đứng trốn trong bóng râm của nhà máy hóa chất cao lớn bên cạnh.

Ánh hoàng hôn xuyên qua tòa nhà đổ nát, chiếu xuống bãi đất trống, nhuộm lên tất cả mọi thứ một màu đỏ rực.

Đường ranh giới của bóng tối như thể là ranh giới giữa hai thế giới, người sống đang nhìn về phía người chết.

Chỉ có tiếng hát tiễn biệt, vang vọng trong khung cảnh hoang tàn, tịch mịch.

Vương Trung nhắm mắt lại, nhớ về những gương mặt trẻ trung, kẻ thù ập đến quá nhanh, hắn thậm chí còn chưa kịp nhớ hết tên tuổi và khuôn mặt của tất cả mọi người.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản hắn tiễn đưa họ lần cuối cùng.

Vương Trung xuống ngựa, liếc nhìn lá cờ mà Grigory đang giương cao, sau đó lấy sổ tay và bút chì ra, bước vào vùng ánh sáng hoàng hôn, bước vào thế giới của người chết.

Hắn đi tới trước thi thể đầu tiên ở góc phải của nhà kho, lớn tiếng đọc tên của người thanh niên, sau đó dùng bút chì ghi vào sổ tay.

Hắn cứ như vậy, chậm rãi đi qua từng người, đọc tên từng người, ghi nhớ từng cái tên vào sổ tay.

Những người lính của Trung đoàn 31 đứng sang một bên, im lặng nhìn hắn.

Vương Trung không biết mình đã đọc bao nhiêu cái tên, hắn chỉ biết là cây bút chì đã bị mòn đi mấy lần, hắn phải dừng lại, dùng con dao nhỏ mang

theo người gọt giũa rồi mới tiếp tục viết.

Bà lão thấy hành động của hắn, liền lặng lẽ ra hiệu cho những người phụ nữ khác tạm dừng công việc đắp vải liệm, bài hát tiễn biệt cũng tạm dừng.

Giọng nói của người sống vang vọng trong không gian chết chóc này.

Vương Trung đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào thi thể trước mặt, với tâm trạng nặng nề, hắn đọc to tên anh: "Aleksei Barfinowicz. Mong anh được đoàn tụ với những cô gái trên thiên đường."

Bà lão vẽ một hình chữ thập trước ngực, khẽ nói: "Amen."

Vương Trung tiếp tục ghi chép tên tuổi, cho đến khi bóng tối của nhà máy phân bón hoàn toàn bao phủ bãi đất trống.

Hắn đứng ở rìa bóng tối, quay đầu lại nhìn về phía ánh hoàng hôn đỏ rực như máu.

Không biết từ lúc nào, tất cả những người lính còn sống sót của Trung đoàn 31 đều đã đứng ở rìa bãi đất, nhìn Vương Trung, vị tướng của họ.

Grigory cầm cờ, đứng giữa những người lính.

Vương Trung bước về phía các chiến sĩ.

Có thể là do cảnh tượng này quá nghiêm túc, không có ai dùng khẩu lệnh phá vỡ sự yên tĩnh.

Vương Trung đi thẳng tới trước mặt mọi người: "Tôi đã đồng ý sẽ nhớ kỹ tên của tất cả mọi người. Nhưng tôi còn chưa kịp làm được."

Các binh sĩ trẻ tuổi mím môi nhìn Vương Trung.

Vương Trung giơ lên quyển sổ trong tay: "Trong quyển sổ này, tôi đã ghi chép lại tất cả những người hy sinh hôm nay. Tương lai chắc hẳn sẽ còn có rất nhiều người được ghi tên vào quyển sổ này.

"Tương lai có một ngày, khi tôi trở thành chỉ huy viên tập đoàn quân thậm chí là nguyên soái Tập đoàn quân, con số tử vong chắc chắn sẽ lớn đến mức dùng quyển sổ cũng rất khó ghi lại hết.

"Nhưng tôi cam đoan, tôi sẽ ghi nhớ từng giọt máu đã đổ xuống vì chiến thắng. Mọi người nhìn lá cờ này!"

Vương Trung ra hiệu với Grigory.

Quân sĩ trưởng tiến lên năm bước, đi đến vị trí mà mọi người đều có thể nhìn thấy lá cờ trong tay hắn.

Vương Trung: "Lá cờ này là do một lão binh tên là Rezenov lấy ra. Ông ấy đã hy sinh khi đang tìm cách cứu tôi thoát khỏi vòng vây. Vì cứu tôi, rất nhiều người đã hy sinh, máu của họ đã nhuộm đỏ lá cờ này.

"Tôi cầm lá cờ này chính là để ghi nhớ những người dân đã hy sinh để cứu tôi.

"Bây giờ, tôi quyết định sẽ dùng thuốc nhuộm nhuộm đỏ lá cờ này. Nó sẽ đại diện cho tất cả các chiến sĩ đã hy sinh hôm nay.

"Nó sẽ đại diện cho tất cả những người con dũng cảm đã hy sinh để bảo vệ Tổ quốc kể từ khi chiến tranh bắt đầu!

"Mỗi người chúng ta, khi nhìn thấy lá cờ đỏ này, sẽ nhớ đến sự hy sinh của đồng đội, nhớ đến cái giá mà chúng ta phải trả cho chiến thắng!

"Tôi biết trong cuộc chiến tranh to lớn, khốc liệt này, trong sự hỗn loạn khi mới khai chiến, rất nhiều người đã ngã xuống khi chưa kịp để lại danh tính.

"Lá cờ đỏ này sẽ đại diện cho họ! Chúng ta tuyệt đối không bao giờ quên!"

Vương Trung dừng lại, nhìn những khuôn mặt trẻ tuổi hệt như những người đã khuất.

Không biết ai bắt đầu hô vang: "Chúng tôi xin ghi nhớ!"

Những người khác cũng đồng thanh hô theo: "Chúng tôi xin ghi nhớ!"

"Chúng tôi xin ghi nhớ!"

"Chúng tôi xin ghi nhớ!"

Sau khi tiếng hô đồng thanh kết thúc, Vương Trung tiếp tục nói: "Nếu có một ngày, tôi cũng ngã xuống, tôi muốn lá cờ này cũng sẽ được nhuộm đỏ bằng máu của mình. Grigory! Hãy đi nhuộm lá cờ, nhuộm toàn bộ thành màu đỏ!"

Grigory chạy lên, xoay người lên ngựa, phi như bay đi mất.

Sau khi nhìn theo lá cờ cho đến khi khuất bóng, Vương Trung lại nhìn về phía đám đông: "Vasili! Vasili đâu rồi? Cậu ấy bị thương à?"

Vasili: "Có tôi! Bộ đàm của ngài vẫn do tôi giữ, nó không bị hỏng! Xin đừng phạt tôi!"

Vương Trung: "Tôi không phạt cậu, hay là cậu thích đi gánh phân?"

"Không, tôi không muốn chút nào!"

Vương Trung: "Tôi nghe nói bố cậu là giáo sư âm nhạc?"

"Vâng." Vasili có vẻ hơi khó chịu, dường như giữa cậu và bố có khoảng cách khá lớn.

Vương Trung: "Vậy cậu hát một bài hát phù hợp với hoàn cảnh hiện tại đi!"

"Cái này... Thưa ngài, trong hoàn cảnh này sao?"

Vương Trung: "Có chuyện gì sao? Không thể hát trong hoàn cảnh này à?"

"Nhưng mà, tình cảnh bi thương như thế này..."

"Đúng vậy, tình cảnh vô cùng bi thương. Nhưng những người đã khuất có muốn chúng ta ủy mị, bi thương không? Không, họ muốn chúng ta hãy dũng cảm, tiếp nối ý chí của họ tiêu diệt kẻ thù! Họ muốn chúng ta phải báo thù cho họ, nợ máu phải trả bằng máu!

"Hát đi! Một bài hát thật hào hùng!"

Vasili cau mày: "Nhưng..."

"Chẳng lẽ bố cậu chưa từng dạy cậu âm nhạc sao?" Vương Trung nghi ngờ hỏi.

Philippov ở bên cạnh hô: "Báo cáo!"

Vương Trung: "Nói đi!"

"Báo cáo ngài, ông ấy đã dạy! Âm nhạc của ông ấy rất hay! Ông ấy còn có thể thổi kèn trumpet nữa!"

Vasili hung hăng lườm người bạn vừa nói xấu mình.

Vương Trung: "Vậy ra là một người được giáo dục âm nhạc bài bản lại nói rằng không có bài hát nào phù hợp với hoàn cảnh này?"

"Ít nhất là tôi chưa được học."

Vương Trung thầm nghĩ thật trùng hợp, tôi lại biết một bài hát rất phù hợp, nhưng đáng tiếc là tôi không biết dịch sang tiếng Ant như thế nào, nếu hát bằng tiếng Trung e rằng sẽ khiến mọi người khó hiểu.

Nhưng trong hoàn cảnh này, Vương Trung rất muốn hát bài hát đó, bởi vì nó quá phù hợp.

Thế là Vương Trung nhỏ giọng hát thử một câu, nhưng quả nhiên là không có phụ đề dịch, vẫn là tiếng Trung.

Mặc dù giọng hát rất nhỏ, nhưng Vasili vẫn nghe thấy - có lẽ vì cậu ta có bố là nhạc sĩ nên tai cậu rất thính.

"Bài hát gì vậy? Tôi chưa từng nghe bao giờ! Lời bài hát tôi cũng không hiểu, nhưng giai điệu kết hợp dường như tôi có thể cảm nhận được ý nghĩa!" Vasili tò mò hỏi: "Rốt cuộc là bài hát gì vậy?"

Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Vương Trung hỏi: "Cậu đã bao giờ thử tự sáng tác nhạc chưa?"

"Ừm... Tôi chưa thử bao giờ, nhưng bố tôi lúc nào cũng bắt tôi học nhạc lý, chắc là tôi có thể thử."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên thông suốt: Không dịch lời bài hát khi hát, nhưng tôi có thể đọc diễn cảm, sau khi tôi đọc diễn cảm xong thì nó đã được dịch rồi, sau đó để Vasili lo phần phổ nhạc.

Vì vậy, Vương Trung nói: "Vậy cậu thử xem, phổ nhạc cho bài này, viết thành một bài hát hoàn chỉnh!"

Nói xong, Vương Trung quay đầu nhìn về phía chồng thi thể chất cao như núi, bắt đầu đọc:

"Khói lửa mịt mù hát anh hùng
Bốn bề núi xanh nghiêng tai nghe, nghiêng tai nghe
Trời quang sấm sét gõ trống vàng
Biển rộng sóng êm âm vang
Chiến sĩ nhân dân đuổi hổ báo
Xả thân quên mình giữ thái hòa
Vì sao cờ đỏ đẹp như hoa?
Máu anh hùng nhuộm đỏ chan hòa
Vì sao đất nước muôn hoa nở?
Máu anh hùng tô thắm đời hoa!"

Philippov há hốc mồm kinh ngạc: "Ngài còn là nhà thơ nữa sao?"

Vasili vừa ghi chép lời bài hát vào sổ vừa đọc thầm lại một lần nữa, sau đó nhận xét: "Vần thơ hơi lạ, phải sửa lại. Nhưng bài thơ toát lên một tinh thần bi tráng, hào hùng!"

Nói nhảm, đây chính là một trong những báu vật âm nhạc bất hủ của Tổ quốc tôi ở một thế giới khác!

Vương Trung vỗ vai Vasili: "Tôi yêu cầu cho cậu, hãy sống sót trở về và hoàn thiện bài hát này. Sau đó phổ nhạc cho nó."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức." Vasili vừa nhìn lời bài hát trong sổ tay vừa nói: "Trong lời bài hát có câu 'máu anh hùng nhuộm đỏ chan hòa'... đây là câu ngài vừa nghĩ ra sau khi nhìn thấy lá cờ sao?"

Đáng tiếc là không phải.

Vương Trung đang định trả lời thì trên bầu trời truyền đến tiếng động cơ.

Vương Trung vội vàng chuyển sang góc nhìn từ trên cao, phát hiện máy bay trinh sát của địch đang bay trên không.

Lần này, Vương Trung cẩn thận xác nhận, đây chắc chắn không phải là máy bay ném bom mang theo bom dẫn đường bằng radio Fritz X.

Vasili cũng nhìn lên bầu trời: "Lũ khốn kiếp, không quân của chúng ta đâu rồi?"

Vừa dứt lời, trên bầu trời xuất hiện một vật thể phản chiếu ánh hoàng hôn.

Biên đội hai chiếc MiG-3 xuất hiện!

Máy bay trinh sát của địch lập tức khai hỏa ngăn chặn, nhưng hai chiếc MiG-3 vẫn linh hoạt áp sát phía sau nó.

Sau một loạt đạn ngắn, động cơ bên trái của chiếc máy bay trinh sát Do 215 bốc cháy, kéo theo một cột khói đen lao xuống đất.

Hai chiếc MiG-3 như muốn đảm bảo tiêu diệt hoàn toàn chiếc máy bay địch, chúng bám theo cho đến khi nó rơi xuống đất và nổ tung.

Sau đó, hai chiếc máy bay lượn vòng một vòng, gầm rú bay qua bãi đất chất đầy thi thể.

Phi công lái máy bay vừa mới bắn hạ máy bay địch từ độ cao hàng nghìn mét, nhưng lại không đóng nắp buồng lái.

Trong ấn tượng của Vương Trung, chỉ có phi công Ý mới thích mở nắp buồng lái như vậy, lý do là "để cảm nhận hơi thở của gió".

Sau khi nhìn rõ những gì bên dưới, phi công giơ tay phải lên chào.

Một chiến sĩ kinh ngạc thốt lên: "Anh ta có sáu ngôi sao trên máy bay! Là át chủ bài của không quân!"

"Ura!"

Mọi người reo hò!

Chỉ có Vasili vẫn cúi đầu nhìn bài thơ mà Vương Trung vừa mới đọc.

(Hết chương)

Chương 32: Tình hình đêm 7/7 (Minh Chủ thêm chương)

Cùng lúc Rokossovsky tổ chức lễ tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh.

Cách Bogdanovka 25 km về phía đông, tại thị trấn Glezno, trang viên của gia tộc Boye - gia tộc lớn nhất thị trấn đã bị quân Prosen chiếm đóng và biến thành sở chỉ huy của Tập đoàn quân thiết giáp số 1.

7 giờ tối, Thống chế Ewald von Kleist trong sự hộ tống của một đám tùy tùng và tham mưu, bước vào đại sảnh của tòa biệt thự.

Kleist ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm lộng lẫy trên trần nhà, nói: "Thứ này sẽ rơi xuống gây thương tích khi bị pháo kích, dỡ nó xuống."

Nhân viên hậu cần của sở chỉ huy lập tức hành động, tìm thang để tháo dỡ đèn chùm.

Sĩ quan phụ tá của Kleist làm động tác mời: "Thưa ngài, phòng bản đồ được bố trí bên này."

"Đưa tôi đi xem phòng ngủ trước, dù sao thì các anh chắc chắn cũng chưa cập nhật xong thông tin bản đồ." Kleist phẩy tay.

Sĩ quan phụ tá lập tức đổi hướng: "Mời ngài đi lối này, lên cầu thang ạ."

Vài phút sau, Kleist bước vào phòng ngủ, nhìn thấy chiếc giường nhung lớn liền cau mày: "Cái thứ gì đây! Heydrich, anh phải biết là tôi không thích những thứ này! Vứt nó đi, đốt nó đi, lấy giường dã chiến của tôi đến đây!"

Sĩ quan phụ tá Heydrich vội vàng ra lệnh cho lính hậu cần, vài phút sau, chiếc giường nhung đã bị dỡ rời và ném ra ngoài cửa sổ.

Chiếc giường dã chiến của Kleist được đặt vào vị trí cũ.

Kleist giám sát cho đến khi mọi việc hoàn tất, ông ta mới hài lòng gật đầu: "Heydrich, là một người lính, phải luôn cảnh giác. Giường nhung không phù hợp với quân nhân."

Lúc này, một tham mưu thông tin cầm một bức điện báo chạy vào: "Báo cáo ngài, điện khẩn từ Sư đoàn thiết giáp số 15."

"Đọc lên."

Tham mưu thông tin lập tức đọc: "Gửi Sở chỉ huy Tập đoàn quân thiết giáp, sư đoàn chúng tôi bị chặn lại trong cuộc tấn công vào Loktev, quân địch đã tung ra loại xe tăng T-34 mới mà Bộ Tổng tư lệnh đã đề cập trước đó. Loại xe tăng này có lợi thế vượt trội so với xe tăng của chúng ta.

"Hiện tại, sư đoàn chúng tôi chỉ còn 53 chiếc Panzer III và 4 chiếc Panzer IV ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Do chiến trường đang bị địch kiểm soát, chúng tôi không thể thu hồi và sửa chữa những chiếc xe tăng bị hỏng.

"Quân địch đã lợi dụng khả năng cơ động, bất ngờ tập kích sở chỉ huy của chúng tôi, Thiếu tướng Randolph đã anh dũng hy sinh! Bộ Tư lệnh Sư đoàn thiết giáp 15, 17h30 ngày 7 tháng 7."

Kleist quay đầu nhìn chằm chằm vào tham mưu thông tin, cau mày. Ông ta tiến lên hai bước, giật lấy bức điện báo, đọc kỹ nội dung vài lần, rồi mới thốt lên: "Thiếu tướng Randolph đã chết?"

Tham mưu trưởng: "Đây có thể là sĩ quan cấp cao nhất hy sinh kể từ khi chúng ta phát động cuộc tấn công."

"Tôi biết." Kleist đặt tay ra sau lưng, bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, "Xe tăng kiểu mới! Bộ Tổng tư lệnh nói rằng loại xe tăng này chỉ có tối đa 100 chiếc! Sư đoàn thiết giáp 15 có báo cáo là họ đã gặp bao nhiêu chiếc xe tăng mới không?"

"Không, họ chỉ gửi về bản báo cáo mà ngài đang cầm trên tay." Tham mưu thông tin trả lời.

Tham mưu trưởng: "Tôi nhớ hôm qua - tức là ngày 6, Sư đoàn thiết giáp 15 báo cáo rằng sau khi cuộc tấn công thăm dò của họ thất bại, họ vẫn còn 91 chiếc Panzer III và 27 chiếc Panzer IV ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

"Tổn thất lớn như vậy chỉ trong một thời gian ngắn, e rằng quân địch đã huy động ít nhất 50 chiếc xe tăng mới."

Kleist vừa đi đi lại lại vừa càu nhàu: "Ban tình báo của Tập đoàn quân Nam báo cáo rằng Loktev chỉ có hai lữ đoàn bộ binh, kết quả là bên đó có cả quân đoàn pháo hạng nặng, lại còn có cả một đơn vị xe tăng kiểu mới được

trang bị bài bản. Lũ địch này từ dưới đất chui lên hay sao?"

Vừa dứt lời, một người lính thông tin khác cầm một bức điện báo bước vào phòng, đưa cho tham mưu thông tin: "Vừa giải mã xong ạ."

Kleist lập tức tiến tới giật lấy bức điện báo: "Điện của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Nam: Theo thông tin trinh sát đường không, một tập đoàn quân bộ binh của địch đang tiến về Loktev, dự kiến sẽ đến vào tối mai.

"Tập đoàn quân thiết giáp số 1 cần phải cố gắng chiếm Loktev trước khi tập đoàn quân của địch đến nơi."

Sau khi đọc xong, Kleist chuyển bức điện báo cho Tham mưu trưởng: "Một tập đoàn quân bộ binh, nhưng lại không hề đề cập đến xe tăng."

Tham mưu trưởng: "Có lẽ ngày mai chúng ta có thể để Sư đoàn thiết giáp 15 thử lại?"

"Không, không." Kleist lắc đầu: "Hơn mười ngày tấn công liên tục đã chứng minh một điều, đó là lực lượng bộ binh của các sư đoàn thiết giáp của chúng ta quá ít. Nếu quân địch có pháo hạng nặng và 50 chiếc xe tăng mới, thì họ có thể có 7 đến 8 tiểu đoàn bộ binh. Sư đoàn thiết giáp của chúng ta chỉ có 4 tiểu đoàn súng trường thiết giáp, trong đó có 1 tiểu đoàn là tiểu đoàn trinh sát cơ giới!"

Nói xong, Kleist lại đi đi lại lại một vòng, rồi nhấn mạnh: "Cần phải tăng cường lực lượng súng trường thiết giáp! Bộ binh thông thường không thể theo kịp tốc độ của các đơn vị thiết giáp, họ luôn bị bỏ lại phía sau trong các cuộc tấn công.

"Người Ant lúc đầu hỗn loạn, vì vậy các đơn vị thiết giáp của chúng ta có thể đánh đâu thắng đó, nhưng gần đây chúng bắt đầu kháng cự quyết liệt! Chúng ta cần bộ binh để tấn công vào các thị trấn được phòng thủ kiên cố!"

Tham mưu trưởng thăm dò hỏi: "Vậy... chúng ta sẽ không tấn công nữa sao?"

"Phải tấn công! Chờ đến khi tập đoàn quân bộ binh của địch đến nơi thì việc chiếm Loktev sẽ càng khó khăn hơn. Cho Sư đoàn súng trường thiết giáp số 24 tham gia tấn công. Vì Thiếu tướng Randolph đã anh dũng hy sinh, vậy nên giao quyền chỉ huy cuộc tấn công cho Thiếu tướng Franz - Sư đoàn trưởng Sư đoàn súng trường thiết giáp số 24."

Tham mưu trưởng gật đầu: "Để một sĩ quan bộ binh chỉ huy chiến dịch tấn công một thành phố là hoàn toàn hợp lý."

Kleist gật đầu, sau đó nói tiếp: "Còn nữa! Ra lệnh cho không quân dội bom dữ dội vào trận địa của địch! Đặc biệt là phải tiêu diệt hết số xe tăng đó! Vì xe tăng mới của địch rất khó đối phó, hãy để không quân lo liệu chúng!

"50 chiếc xe tăng không phải là một con số nhỏ, không thể che giấu dễ dàng như vậy được!"

Kleist nói xong phẩy tay.

Tham mưu thông tin nhận lệnh đang định rời đi, thì Kleist lại hỏi: "Ai là người chỉ huy quân địch ở Loktev?"

"Báo cáo ngài, nghe nói là Thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

Kleist cau mày: "Tên của bọn Ant thật rắc rối, rút cuộc là ai?"

"Là Tướng quân Bạch Mã." Tham mưu trưởng nói.

Kleist cau mày: "Tướng quân Bạch Mã? Là tên sĩ quan trẻ được Sa hoàng tin tưởng, được giao cho những nhiệm vụ để trốn tránh trách nhiệm ấy à?"

Tham mưu trưởng: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì đúng là người đó."

Kleist cau mày: "Randolph bị hắn ta giết? Tham mưu thông tin, gửi điện cho Sư đoàn thiết giáp số 15, yêu cầu họ báo cáo chi tiết về cái chết của Thiếu tướng Randolph!"

————

Kalinovka, 19h40 ngày 7 tháng 7

"Tôi đã tận mắt nhìn thấy!"

Lão binh Hans nói với những người lính đang vây quanh đống lửa: "Chiếc xe tăng mới đó được sơn màu trắng toát! Nó xông thẳng qua chiến trường, tiêu diệt 7 chiếc xe tăng của chúng ta, rồi mới lao đến trước sở chỉ huy!

"Trung đội xe tăng bảo vệ sở chỉ huy lập tức xông lên, kết quả, ầm ầm ầm, chiếc xe tăng trắng tinh đó đã thổi bay tất cả!

"Bóng dáng màu trắng đó, giống hệt như ác quỷ giáng trần! Đó là con quỷ màu trắng mà quân đội Ant đã triệu hồi!"

Lập tức có người bên cạnh đống lửa phản đối: "Cậu nói bậy! Tôi rõ ràng nghe nói nó có màu đỏ! Giống hệt như Hồng Nam tước!"

"Cậu nói cái gì vậy hả!" Lão binh Hans bực tức nói: "Người ta gọi là Tướng quân Bạch Mã! Sao có thể là màu đỏ được? Tôi đã tận mắt nhìn thấy nó màu trắng!"

"Mặc kệ là trắng hay đỏ! Sau khi nó lao đến thì sao?" Có người chỉ quan tâm đến kết quả.

"Thì sao nữa? Một phát súng 'oành' từ chiếc xe tăng đó! Thiếu tướng đã chết! Còn có mấy vị tham mưu nữa cũng chết!"

Lão binh đang miêu tả một cách hào hứng thì bị một người lính khác cắt ngang: "Hans! Cà phê cậu pha dở quá! Cái quái gì thế này?"

"Biết thế là tốt rồi đấy!" Hans không chút do dự đáp trả.

Lúc này, một người lính khác thì thầm: "Tướng quân Bạch Mã ấy, có một tin đồn. Là do một người bạn làm công binh cùng làng với tôi kể! Nghe nói là trong ngôi làng này, Tướng quân Bạch Mã đã chôn 20 quả mìn, đội công binh của chúng ta chỉ gỡ được 4 quả, còn bị nổ mất 1 người.

"15 quả mìn còn lại không ai biết nó được chôn ở đâu!"

Lời nói của người lính này khiến tất cả mọi người xung quanh đống lửa đều căng thẳng.

Tên lính vừa tung tin đắc ý nói: "Cho nên mọi người cẩn thận đấy, tránh xa những thứ khả nghi ra, nếu không mất mạng như chơi đấy!"

Binh lính Prosen nhìn nhau sợ hãi.

Tướng quân Bạch Mã có thể một mình lái xe tăng tiêu diệt 12 chiếc xe tăng của họ, sau đó còn giết chết cả Thiếu tướng Randolph, vậy thì việc hắn ta chôn 15 quả mìn là chuyện nhỏ.

Hai điều này không có mối liên hệ logic, nhưng đám lính trơn chẳng bận tâm, dù sao họ vẫn tin tưởng Bạch Mã tướng quân làm được.

Tất cả đều âm thầm thề, lát nữa đi ngủ nhất định phải ngủ ngoài phòng, giường chiếu gì đó không dám ngủ nữa.

————

10 giờ 50 phút đêm, Vương Trung cưỡi bạch mã ra khỏi thành, tìm công nhân xưởng sửa chữa ô tô đang hối hả cứu chữa xe tăng để tìm hiểu tình hình.

"Tướng quân các hạ," Vẫn là lão công nhân lắp ráp pháo kia, "Ngài bảo chúng tôi sửa xe tăng, nhưng chúng tôi chuyên sửa ô tô, xe tăng thật sự không rành. Cho nên chúng tôi đã tìm tới những công nhân sửa chữa của trạm máy kéo, ít nhất họ có thể lắp bánh xích trở lại."

Nói xong, lão công nhân giới thiệu với Vương Trung những người bên cạnh: "Đây là đội trưởng đội sửa chữa của trạm máy kéo, để ông ấy báo cáo tình hình."

Vương Trung gật đầu: "Mời ông."

"Tướng quân các hạ! Chúng tôi đã kiểm tra qua mấy chiếc xe tăng bị bỏ lại, trong đó ba chiếc chỉ cần lắp bánh xích là có thể chạy được, tháp pháo cũng bình thường.

"Trong số năm chiếc còn lại, có một chiếc bánh dẫn động bị hỏng, cần thay thế phụ tùng. Bốn chiếc còn lại đều là tháp pháo bị đạn xuyên giáp của địch bắn kẹt.

"Chúng tôi chuẩn bị dùng kìm rút những viên đạn xuyên giáp cắm giữa tháp pháo và thân xe ra.

"Về những hỏng hóc khác, chúng tôi không rành về pháo, cho nên không thể kiểm tra tình trạng pháo. Súng máy chỉ có vài người trong lực lượng dự bị từng nhìn thấy lúc tập huấn, cũng không thể đảm bảo sửa chữa được."

Vương Trung: "Ông ước chừng có thể cứu được mấy chiếc?"

"Nếu có thời gian, tất cả đều sửa được. Nhưng ngài có cho chúng tôi thời gian không?"

Vương Trung: "Thời gian là đêm nay, tôi hi vọng trước 6, 7 giờ sáng mai có thể để cho số xe tăng này khôi phục khả năng chiến đấu."

"Vậy thì hơi khó, "Đội trưởng đội sửa chữa của trạm máy kéo nói, "Chúng tôi không có thiết bị sửa chữa chuyên dụng, cũng không phải thợ máy hậu cần chuyên nghiệp, đến thời gian ngài quy định tôi nghĩ chỉ có thể sửa được năm chiếc."

Vương Trung thầm lắc đầu, xem ra chuyện này không thể cưỡng cầu, thế là hắn đổi câu hỏi: "Những chiếc xe tăng của Proson kia thì sao?"

Đội trưởng lắc đầu: "Kết cấu của những chiếc xe tăng đó khác biệt rất lớn so với xe tăng của chúng ta, chiều rộng bánh xích cũng không giống, lắp bánh xích không có dụng cụ chuyên dụng.

"Hơn nữa có thể thấy công nghệ chế tạo rất cao, cực kỳ tinh xảo. Loại này ngược lại khó sửa.

"Nhưng mà..."

Vương Trung: "Nhưng mà?"

"Nhưng chúng tôi phát hiện, có một số xe tăng của địch, kỳ thật không có vấn đề gì, chỉ là sau khi bị bắn xuyên, tổ lái bị thương vong nghiêm trọng, cho nên bị bỏ lại.

"Chúng tôi đã kiểm tra những chiếc xe tăng này, ít nhất ba chiếc vẫn có thể hoạt động, thậm chí có thể bắn pháo."

Vương Trung: "Chỉ có ba chiếc..."

5+3, không nói những cái khác, vậy mà thật sự khôi phục được 8 chiếc xe tăng - không cần biết có phải T-34 hay không.

Thế nhưng số lượng xe tăng ít ỏi như vậy, căn bản không đủ!

Ngày mai còn chưa biết phải đối mặt với bao nhiêu xe tăng địch đây!

Minh chủ một chuỗi con số, tối gặp lại.

(Hết chương)

Chương 33: Pháo kích

Rạng sáng ngày 8 tháng 7 năm 1914, Vương Trung tỉnh giấc trong đống gạch vụn.

"Ký túc xá sĩ quan cấp cao" cạnh sở chỉ huy trước đó đã bị bom đánh sập một nửa mái, nhưng thật thần kỳ là không đè trúng ba chiếc giường.

Vương Trung vừa mở mắt ngồi dậy đã thấy Yegorov đang lau súng.

"Không đánh giày nữa à?" Hắn thắc mắc hỏi.

Yegorov cầm đôi giày da lên, cho hắn xem một vết rách to tướng ở mũi giày: "Bị lựu đạn nổ, sáng nay mới phát hiện ra, cho nên tôi bảo Vasili đi nhận giày mới cho tôi."

Vương Trung: "Coi Vasili thành lính hầu của ông rồi?"

"Sao, không được à? Chẳng lẽ tin đồn là thật?"

Vương Trung: "Tin đồn gì?"

"Chính là mấy ông lớn có..." Yegorov như đang tìm từ ngữ thích hợp, tay múa may trên không trung, "Sói tốt với cừu!"

Vương Trung suy nghĩ một giây, mới hiểu ra Yegorov muốn nói “Long dương chi hảo”, nhưng lại nói nhầm.

Vương Trung: "Làm gì có! Chẳng lẽ ông không biết danh tiếng của tôi à? Tôi chính là xe ủi đất của St. Yekaterinburg, khắc tinh trinh tiết của tiểu thư quý tộc!"

Yegorov: "Thế thì chẳng mâu thuẫn gì! Mà này, tôi nói đúng chưa?"

Vương Trung: "Chưa đúng."

"Tôi biết mà!" Yegorov chửi một câu, "Tụi bay toàn bày đặt mấy từ thường ngày có dùng đâu!"

Vương Trung chuyển chủ đề sang chiếc giường trống: "Tối qua Popov không về à?"

"Làm sao anh ta về được, sau trận đánh lớn tối qua, công việc chắc chắn chất thành núi. Bình thường bộ chỉ huy của một lữ đoàn phải có hơn trăm người làm tham mưu, hậu cần và văn thư, chúng ta có bao nhiêu người? Pavlov kiệt sức ngã xuống lúc nào cũng không lạ."

Vương Trung: "Bộ tham mưu của một lữ đoàn cần nhiều người như vậy sao?"

"Chưa tính lính thông tin với lính gác đâu, lữ đoàn đầy đủ quân số, tiếp tế đầy đủ thì lính hậu cần, dân phu gì đó cộng lại phải đến mấy nghìn người."

Vương Trung gãi đầu, thảo nào người ta nói chiến thắng của chiến dịch Hoài Hải là do xe cút kít tạo nên.

Trước kia chỉ có kiến thức trên lý thuyết, bây giờ Vương Trung mới thực sự hiểu thế nào là chiến tranh hiện đại - chiến tranh hậu cần.

Cũng nhân tiện hiểu ra vì sao ngày nào Pavlov cũng mang đôi mắt gấu trúc, hi vọng Popov có thể chia sẻ bớt áp lực cho anh ta.

Vương Trung rất mong chờ điều đó.

Lúc này Yegorov lại nói: "Nghe nói hôm qua cậu muốn cho đám công nhân đào hầm che chắn xe tăng?"

Vương Trung: "Vâng, một loại công sự che chắn xe tăng do tôi tự nghĩ ra."

Đương nhiên không phải hắn tự nghĩ ra, mà là ăn cắp từ giáo trình huấn luyện phòng ngự thiết giáp của quân đội Liên Xô ở một thế giới khác.

Đâu có quy định đạo văn chỉ được đạo thơ ca, từ phú?

Vương Trung nhặt một viên gạch, dọn dẹp một khoảng đất trống, vẽ sơ đồ cho Yegorov xem.

(Ảnh lấy từ chủ kênh Youtube “Chocolate Chó Má”)

Vương Trung vừa vẽ vừa giải thích: "Anh xem, bức tường bằng phẳng bên này là phía trước, hướng về phía địch, có độ dốc là phía sau. Phía sau chia thành hai bậc thang, xe tăng có thể dựa vào động cơ di chuyển lên xuống giữa hai bậc thang.

"Nếu xe tăng lui xuống chân hầm, phía trước sẽ che khuất hoàn toàn, địch không phát hiện được, cũng không thể bắn thẳng vào.

"Xe tăng chỉ cần tiến lên một chút, để lộ tháp pháo là có thể khai hỏa. Lúc này khoảng trống phía trước có thể che khuất xe tăng khi bắn, khiến địch rất khó phát hiện vị trí xe tăng."

Yegorov chống cằm: "Tuy tôi là lính bộ binh, nhưng cũng có thể nhìn ra cách này rất hay! Giống như lúc đánh trận ở quê nhà, chúng tôi đào chiến hào, hai bên cao thấp khác nhau, như vậy sau khi địch tiến vào chiến hào sẽ rất khó bắn ngược ra sau, chúng tôi phản công cũng dễ dàng giành lại chiến hào hơn!"

Vương Trung ngập ngừng: "Ừm, tôi nghĩ hai cái này khác nhau."

"Tóm lại đều là lợi dụng chênh lệch độ cao để làm khó địch, vậy cuối cùng có đào hầm che chắn xe tăng không?"

Vương Trung lắc đầu: "Không ạ, trại lao công nói đào hầm cần khối lượng công việc quá lớn, với số người của họ thì đào đến tối mai - à không, tối nay cũng chưa xong. Cho nên chỉ có thể để họ làm những việc có thể thấy kết quả ngay được.

"Ví dụ như chôn mìn."

Yegorov kinh ngạc ngẩng đầu: "Có mìn rồi sao?"

"Tối qua vừa chuyển tới. Thuận tiện tôi cũng có một số ý tưởng mới về bãi mìn. Anh xem, địch sẽ dùng pháo bắn phá bãi mìn, kích nổ hết số mìn đó

đúng không?

"Chúng ta phải suy nghĩ ngược lại, cho nên tôi đã yêu cầu công binh hướng dẫn công nhân chôn mìn ở cách thành phố 5km, như vậy hỏa lực chuẩn bị của địch sẽ không vươn tới bãi mìn.

"Nhưng chúng tôi lại dựng một số biển báo bằng tiếng Proson ở gần thành phố, cộng thêm một số nắp hộp dưa chuột muối.

"Bên trong nắp hộp là mìn thật, bên dưới mìn thật chôn mìn tự chế làm từ lựu đạn, lúc công binh gỡ mìn, nếu không chú ý tới quả mìn tự chế bên dưới, ẦM!"

Yegorov trợn mắt há hốc mồm: "Cậu nghĩ ra á?"

Không, trong phim “Chiến tranh mìn” có diễn, thời đó phim chiến tranh đều có cố vấn quân sự từng trải qua chiến trận, hẳn là đáng tin cậy.

Nhưng Vương Trung vẫn vỗ ngực tự tin: "tôi nghĩ ra đấy ạ!"

Yegorov giơ ngón tay cái: "Thảo nào cậu lại coi trọng cái tên gai góc Vasili kia, hai người đều là người thích nghĩ ra mấy trò quỷ quái."

Vương Trung cười ha ha, hắn giữ nguyên nụ cười, đứng dậy, đi đến chỗ vốn là cửa sổ - bây giờ chỉ còn lại một bức tường chắn ngang, nếu không phải lọ hoa trên bệ cửa sổ vẫn còn, chắc chẳng ai biết nơi này từng là cửa sổ!

Nhìn cánh đồng bên ngoài, nụ cười của Vương Trung biến mất.

Ban đêm chưa cảm nhận được, lúc này cánh đồng vốn xanh mướt đã chuyển sang màu xám xịt.

Giống như Dmitri đã nói, mảnh đất này gần như đã nhuộm đầy màu sắt.

Nhưng Vương Trung phát hiện, một khóm cỏ xanh vẫn kiên cường vươn mình dưới ánh mặt trời.

Yegorov vừa lau súng vừa hỏi: "Cậu nghĩ hôm nay địch sẽ giở trò gì trước?"

"tôi nghĩ là oanh tạc." Vương Trung trả lời, "Bọn chúng luôn phải ném bom một đợt, nếu không không quân Proson khó mà báo cáo với lục quân."

"Có lý."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại bên cạnh vang lên.

Lát sau, Dmitri bước vào báo cáo: "Tu sĩ Peter nghe thấy tiếng máy bay địch đang áp sát."

Vương Trung: "Tốt, tôi biết rồi, báo động phòng không."

Vừa dứt lời, còi báo động phòng không vang lên, hiển nhiên tu sĩ Peter đã gọi cho bộ đội phòng không trước.

Yegorov: "Hôm qua rất nhiều người nhìn thấy không quân bắn rơi máy bay trinh sát trên không của địch?"

"Tôi thấy rồi, sau khi bắn hạ, họ còn bay qua bầu trời thành phố, chào những người trẻ tuổi đã hy sinh." Vương Trung nói: "Tuy tôi rất cảm kích hành động động viên tinh thần của họ, nhưng vẫn hi vọng không quân có thể góp thêm chút sức lực thiết thực."

Tiếng gầm rú vang lên từ phía chân trời, Vương Trung làm động tác nằm rạp xuống đất.

Hai mươi phút sau, tiếng máy bay địch đã xa dần, Vương Trung đứng dậy, phủi bụi trên người.

Lúc này, Vasili xông vào phòng: "Đoàn trưởng, giày của ông đây!"

Vương Trung: "Trên đường bị bom oanh tạc có sao không?"

"Không sao, có một bà cụ tốt bụng kéo tôi xuống hầm trú ẩn, giờ người tôi toàn mùi dưa muối chua, mọi người ngửi thấy không?"

Vương Trung và Yegorov cùng lắc đầu.

Vasili đưa giày cho Yegorov, sau đó hỏi Vương Trung với vẻ hào hứng: "Hôm nay chúng ta đánh như thế nào đây?"

"Kế hoạch rất đơn giản, tuy hôm qua chưa đào được hầm che chắn xe tăng hoàn chỉnh, nhưng tôi đã cho công nhân chất bao cát che chắn tạm thời, mặt trước và tháp pháo của xe tăng cũng chất thêm bao cát.

"Chúng ta sẽ dựa vào những tàn tích ở rìa thành phố để bắn nhau với địch."

Vương Trung nhìn Yegorov, tiếp tục nói: "Tầm nhìn của xe tăng T-34 rất kém, hôm qua tôi đã tự mình xác nhận điều này. Xe trưởng của họ kiêm luôn nhiệm vụ pháo thủ, phần lớn thời gian chỉ có thể nhìn chằm chằm vào ống ngắm.

"Cho nên chúng ta sẽ bố trí xe tăng ở rìa thành phố, xen kẽ vị trí, cùng hướng về phía địch, có thể giảm thiểu điểm mù."

Yegorov: "Cậu muốn biến xe tăng thành pháo đài cố định à?"

"Đây là kết quả rút ra từ trận đánh hôm qua, đám lính gác cổng kia, bảo họ đứng im một chỗ bắn pháo thì được, muốn họ xông lên đánh giáp lá cà với xe tăng địch, e là hơi quá sức.

"Chờ bộ binh địch áp sát đến mức đủ uy hiếp xe tăng, chúng ta sẽ cho xe tăng lùi lại, để súng máy bố trí ở hai bên sườn yểm trợ."

Vương Trung thao thao bất tuyệt, như thể hắn là một chỉ huy xe tăng dày dạn kinh nghiệm - nhưng nếu xét đến tỉ lệ tổn thất cao đến mức thảm hại của lực lượng thiết giáp Ant hiện nay, biết đâu Vương Trung thật sự là chuyên gia xe tăng số một của Ant.

Yegorov gật đầu: "Chuyện xe tăng tôi không quản được, tôi chỉ là lính bộ binh thô kệch, hôm nay tôi sẽ tiếp tục giữ vững trận địa. Thực ra so với

hôm qua, tình hình đã tốt hơn nhiều, ít nhất chúng ta đã có thêm người."

Sau trận chiến anh dũng ngày hôm qua của Vương Trung, số lượng quân tình nguyện gia nhập lực lượng Cận vệ quân tăng vọt, nhét thêm cho Rokossovsky năm tiểu đoàn.

Nhưng những người này hầu như chưa trải qua huấn luyện quân sự bài bản, vũ khí cũng chỉ có loại lạc hậu trong kho.

Dùng ngôn ngữ của game thủ Paradox mà nói, đây chính là “lính gánh đầu người”. Nhưng có “lính gánh đầu người” vẫn tốt hơn là để mặc lực lượng tinh nhuệ đơn độc chiến đấu.

Yegorov: "Tướng quân thì sao? Vẫn lái xe tăng chứ?"

"Vâng, tôi là lực lượng cơ động, sẽ xuất hiện ở nơi cần đến tôi."

- Đây là sự tự tin mà góc nhìn toàn cảnh mang lại.

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng pháo gầm rú.

Pháo binh địch bắt đầu bắn chuẩn bị.

Tất cả mọi người trong phòng đồng loạt nằm rạp xuống, giữ nguyên tư thế tránh đạn pháo.

Lúc đạn pháo rơi xuống, Yegorov cười nói: "Hôm nay xem chừng lại rất náo nhiệt đây!"

(Hết chương)

Chương 34: Linh hoạt ứng biến của Pavlov

8 giờ sáng ngày 8 tháng 7, Vương Trung chỉ huy xe tăng số 422 tiến vào trận địa phục kích.

Những chiếc xe tăng khác đã vào vị trí, ngụy trang kỹ càng bằng lưới ngụy trang phủ lá cây.

Hai tổ xe BT-7 sống sót sau trận chiến hôm qua được chia vào bổ sung cho hai tổ xe T-34 bị thiếu người.

Chiếc Panzer III thu được giao cho pháo thủ của Trung đoàn Cận vệ 31 phụ trách, sử dụng như pháo đài cố định.

Trong số học viên được bổ sung vào Trung đoàn Cận vệ 31 có cả một trung đội pháo binh, đám thanh niên này tiếp thu rất nhanh, đã nhanh chóng học được cách vận hành tháp pháo của Panzer III.

Dù sao Panzer III cũng có giáp bảo vệ, tỉ lệ sống sót của đám học viên này chắc chắn cao hơn so với việc trực tiếp sử dụng pháo chống tăng 45 mm.

Trong Chiến tranh thế giới thứ hai ở thế giới của hắn, tỉ lệ thương vong của pháo chống tăng trên chiến trường mặt trận phía Đông rất cao, về sau quân Đức dứt khoát dùng pháo tự hành Sturmgeschütz III để làm hỏa lực chống tăng cho sư đoàn bộ binh, giảm bớt sự lệ thuộc vào pháo chống tăng.

Vương Trung vừa ngồi trên tháp pháo, vừa suy nghĩ vẩn vơ: Sau này khi có thể can thiệp vào việc sản xuất vũ khí, nhất định phải sản xuất một số pháo tự hành như Sturmgeschütz III trang bị cho sư đoàn bộ binh làm hỏa lực chống tăng.

Pháo tự hành của Liên Xô đúng là chỉ để dùng như pháo tự hành, tuy SU-76 và SU-85 có thể hạ nòng bắn thẳng, nhưng phần lớn thời gian vẫn được sử dụng như pháo bắn gián tiếp.

Trong các bộ phim được quay sau chiến tranh cũng thể hiện rõ điều này, họ đặt “pháo chống tăng tự hành” chung với pháo binh, nâng nòng bắn gián tiếp.

Thật ra phiên bản đầu của Sturmgeschütz III được trang bị pháo lựu pháo nòng ngắn cũng được sử dụng để bắn đạn nổ, nhưng do áp lực chống tăng quá lớn, về sau tất cả đều được thay bằng pháo nòng dài chuyên dùng để bắn xe tăng.

Trong một khoảng thời gian dài của Chiến tranh thế giới thứ hai, tỉ lệ trao đổi xe tăng của quân đội Liên Xô và quân đội Đức đều nghiêng về phía Đức, thậm chí có những đơn vị sau ba ngày chiến đấu, số xe tăng chỉ giảm 10 chiếc, nhưng báo cáo lại tiêu diệt được hơn 200 xe tăng Liên Xô.

Tuy nhiên, số lượng sư đoàn thiết giáp của quân đội Đức cũng chỉ có hạn, điều này đồng nghĩa với việc bộ binh phải đối đầu trực diện với biển xe tăng T-34.

Mà pháo tự hành Sturmgeschütz III đã giảm thiểu đáng kể thương vong cho các sư đoàn bộ binh.

Loại vũ khí tốt như vậy, phải kiếm cho bằng được! Phải nghĩ cách gây ảnh hưởng đến việc sản xuất vũ khí, không biết thái tử có thể phát huy tác dụng gì trong chuyện này không.

Lúc Vương Trung còn đang miên man suy nghĩ về tương lai, trong bộ đàm vang lên giọng nói của Vasili: "Chó Săn gọi Cáo Trắng, Chó Săn gọi Cáo Trắng!"

Chó Săn là danh hiệu vô tuyến điện mà Vương Trung đặt cho bộ chỉ huy Trung đoàn 31 - cũng chính là sở chỉ huy - vào sáng nay.

Vương Trung: "Cáo Trắng nghe đây, mời nói."

"Vừa rồi chúng tôi nghe lén được thông tin liên lạc của địch, tuy không rõ những danh xưng đó là của đơn vị nào, nhưng có thể khẳng định, bọn chúng đã trúng mìn, buộc phải dừng lại rà phá."

Sau khi phát hiện thông tin giả tung ra không thể đánh lừa được quân Ant, quân địch đã thay đổi mật mã và tần số vô tuyến điện, nhưng nghe lén vẫn có giá trị của nó, ví dụ như lúc này.

Vương Trung: "Cậu chắc chắn là bọn chúng trúng mìn?"

"Chắc chắn, chỉ huy tiền tuyến của địch còn báo cáo, cuộc tấn công có thể sẽ bị trì hoãn từ hai đến ba tiếng."

Vương Trung vỗ đùi: "Tốt!"

Chỉ một ít mìn đã trì hoãn được địch ba tiếng đồng hồ, không tổn thất một binh nhất tốt nào mà trì hoãn được ba tiếng! Mìn đúng là thứ tốt! Thảo nào trong chiến tranh hiện đại, hai bên đều ra sức gài mìn.

Vương Trung có thể dự đoán được, sau này nhất định hắn sẽ phải đánh rất nhiều trận phòng ngự, mìn sẽ là trợ thủ đắc lực trong sự nghiệp quân ngũ của hắn.

Vương Trung vừa dứt lời, còn chưa kịp bỏ tai nghe xuống thì đã nghe thấy tiếng gọi mới: "Nữ Tu sĩ gọi Cáo Trắng, Nữ Tu sĩ gọi Cáo Trắng!"

Vương Trung: "Nữ Tu sĩ nào? Thằng khốn nào cầm bộ đàm nói bậy bạ thế?"

"Là tôi, Sufang đây! Tôi không phải Nữ Tu sĩ thì là gì! Tôi nhận được thánh ca từ ca đoàn St. Yekaterinburg, yêu cầu chúng ta dốc toàn lực tấn công, giành lại toàn bộ đất nước trong vòng một đến hai tuần."

Vương Trung: "Câm miệng cho tôi! Cô đang dùng mật mã rõ, địch nghe thấy hết rồi! Tôi đến sở chỉ huy ngay! Cô chờ đấy!"

Nói xong, hắn đập mạnh lên nóc xe tăng: "Đến sở chỉ huy."

Belyakov: "Chúng ta vừa mới đến vị trí phục kích mà?"

Vương Trung: "Ít nhất hai tiếng nữa địch mới tới. Chúng ta đến sở chỉ huy xem đám chỉ huy cấp trên đang nổi cơn điên gì."

Vương Trung vừa vào bộ chỉ huy đã nhìn thấy Sufang.

Cô gái vừa thấy hắn liền không kìm được nở nụ cười: "Anh tới rồi!"

Vương Trung: "Lần sau đừng nói nội dung thơ ca trong vô tuyến điện!"

Lúc này Pavlov ngẩng đầu: "Thật ra không có gì to tát, nội dung thơ ca đều không có tính bảo mật, người có năng lực nghe lén đều có thể nghe được, cho nên gián điệp của kẻ địch khẳng định cũng biết."

Ồ? Là như vậy sao?

Vương Trung: "Vậy bài thơ ca tụng này có tác dụng gì không?"

Sufang bĩu môi: "Trên Cao điểm Peniye là em gọi xe số 67 tới!"

Giọng nói của cô gái đột nhiên nhỏ xuống.

"Tuy để cho họ hy sinh ở nơi đó... nhưng em ít nhất đã để cho chúng ta sống sót."

Hình như là có chuyện như vậy.

Vương Trung: "Được rồi, cô vẫn hữu dụng. Vậy các vị đứng đầu ở thủ đô nói gì?"

"Để cho toàn quân tổng tấn công, trong vòng hai đến ba tuần phải thu phục lại vùng đất đã mất." Sufang nghiêm túc đáp.

Vương Trung đánh giá: "Não của Hoàng đế có vấn đề rồi?"

Người lính đưa điện báo tới vừa lúc nghe thấy giật mình, dùng ánh mắt đề phòng tìm kiếm người nói chuyện, phát hiện là Vương Trung bèn quyết định coi như không nghe thấy.

Anh hùng chiến tranh, anh em của Thái tử, Bạch Mã tướng quân đánh giá Hoàng đế một câu thì đã sao? Nói không chừng là chuyện trong nhà, con riêng trách móc cha ruột thì có làm sao? Lo chuyện bao đồng rước họa vào thân thì phải làm thế nào?

Người lính giả vờ như không nghe thấy, sải bước đi đến trước mặt Vương Trung, "Bốp" một tiếng, khom lưng chào theo kiểu nhà binh: "Bộ tư lệnh Tập đoàn quân gửi điện khẩn!"

Vương Trung cầm điện báo lên xem, trên đó viết: "Quân của anh cần phải nhanh chóng phát động..."

Hắn không thèm nhìn nữa, vo tròn tờ điện báo ném vào thùng rác, khả năng phối hợp của cơ thể này tốt thật đấy, chỉ ném bâng quơ một cái mà lại trúng vào thùng rác. Tên công tử bột này rèn luyện thân thể tốt như vậy, sao trên chiến trường lại sa sút thế?

Pavlov vội vàng đi tới nhặt điện báo lên, mở ra xem: "Thực sự là muốn chúng ta tấn công. Có phải hôm qua báo cáo số lượng xe tăng quân địch bị tiêu diệt nên báo ít đi một chút hay không?"

Vương Trung: "Anh báo bao nhiêu?"

"Hai trăm." Pavlov vẻ mặt vô tội, "Chỉ báo thêm có bốn mươi bốn phần trăm thôi mà!"

"Chỉ?" Vương Trung nhíu mày, đây là cái kiểu báo cáo cái gì vậy, anh đang làm "báo cáo chiến tích" hay sao?

Sau đó hắn chú ý tới vấn đề: "Chờ chút! Tại sao thực tế chỉ tiêu diệt được hơn một trăm chiếc, lúc kẻ địch tấn công, tiến vào thành phố có 80 chiếc, bên ngoài có 100 chiếc, chúng ta đánh cho chúng tháo chạy hết, vậy số còn lại đâu?"

"Bọn chúng chạy về phía bắc thành phố." Pavlov nói, "Thuận tiện bọn chúng cũng biết thành bắc không hề có phòng thủ. Bởi vậy tôi mới yêu cầu Giáo hội điều quân đội Thánh chiến mới thành lập tới trấn giữ. Trận chiến

hôm nay cũng phải cẩn thận hướng bắc thành phố."

Vương Trung bĩu môi, lại quay về số lượng Pavlov phóng đại: "200 chiếc! Anh cũng dám nói ra miệng! Cho dù chúng ta tiêu diệt toàn bộ số xe tăng tấn công của quân địch, vẫn còn thiếu 20 chiếc! Tôi đi đâu tìm ra 20 chiếc đây?"

"Có thể nói lúc anh tập kích bộ chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp của địch đã tiêu diệt 20 chiếc." Pavlov nói.

Vương Trung há hốc mồm, đột nhiên, hắn "A" lên một tiếng: "Tôi hiểu tại sao chúng ta phải phản công rồi, hóa ra là do các anh báo cáo láo, cấp trên tưởng rằng quân địch đã suy yếu lắm rồi phải không?"

Pavlov đen mặt: "Anh nghĩ chúng tôi biến thành như thế này là tại sao?"

Pavlov này, trong lời nói có ẩn ý đấy!

Vị thẩm phán đang chờ đợi hồi âm quay đầu nhìn mạng nhện trên trần nhà.

Vương Trung: "Thôi vậy, thẩm phán! Chưa gửi điện trả lời chứ?"

"Chưa ạ." Thẩm phán đáp.

"Vậy thì không cần trả lời, đập nát cái đài phát đi, nói là bị pháo kích phá hủy." Vương Trung phất tay, "Cứ quyết định như vậy đi."

Pavlov: "Chờ chút đã!"

Hắn nói với thẩm phán: "Gọi phiên dịch viên và người giữ mã giải mật tới đây."

Thẩm phán lập tức đi ra ngoài, Pavlov thì cúi người viết lia lịa lên giấy note trên bàn.

Vị thẩm phán vừa rồi dẫn theo phiên dịch viên và người giữ mã giải mật quay trở lại.

Pavlov: "Các anh cầm lấy cái này, đến bệnh viện, làm ba giấy chứng nhận bị thương phải nhập viện. Nhớ kỹ phải ghi chép cẩn thận, nói các anh là tổ thông tin của Chiến đoàn!"

Vị thẩm phán vừa rồi nghi ngờ hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Ở lì trong đó, chờ đến khi chiến đấu kết thúc, chúng ta và Tập đoàn quân 63 đổi phòng thủ, thì nói là các anh đã khỏe, lưu lại hồ sơ xuất viện."

Vương Trung: "Chỉ vài tiếng đồng hồ, chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao?"

"Sợ cái gì, chiến đấu bắt đầu chắc chắn sẽ có rất nhiều thương binh được đưa vào bệnh viện, giữa nhập viện và xuất viện cách nhau nhiều giấy tờ như vậy, sẽ không ai phát hiện ra đâu. Cho dù có phát hiện ra thì cũng có thể nói là bị đạn pháo chấn động, choáng váng, bị đội cáng cứu thương nhầm tưởng là thương binh khiêng vào."

Vương Trung đánh giá Pavlov một lần nữa: "Đây là cách xử lý của một sĩ quan quý tộc sao?"

"Anh cũng là sĩ quan quý tộc đấy thôi, trong số sĩ quan quý tộc của cả đế quốc, chỉ có anh không có tư cách nói tôi như vậy. Nếu muốn nói cho cùng, tôi cũng là học từ anh đấy thôi!" Pavlov nói, sau đó phất phất tay với mấy vị thẩm phán, "Đi nhanh đi."

Các thẩm phán rời đi.

Vương Trung: "Vậy... đài phát có cần đập nát không?"

"Không cần nữa, sau khi chiến đấu kết thúc chúng ta vẫn cần phải liên lạc với Tập đoàn quân. Anh xem, phiên dịch viên của chúng ta đều bị thương phải nhập viện hết rồi, nhận được điện báo mà không hiểu cũng là chuyện bình thường!"

Lúc này Sufang lên tiếng: "Vậy em phải làm sao? Em có nên trả lời nói đã nhận được bài thơ hay không?"

Vương Trung: "Hay là cô cũng đến bệnh viện nằm một lát?"

Sufang suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu: "Em có thể đến bệnh viện giúp đỡ, vừa vặn em cũng là tu sĩ, có thể nghe những người lính cầu nguyện trước khi chết."

Vương Trung: "Rất tốt."

Sufang lập tức xoay người bỏ chạy.

Pavlov cầm tờ giấy note vừa mới xé xuống: "Này! Giấy note! Chậc, chạy nhanh thật."

Vương Trung: "Tôi đột nhiên cảm thấy việc đế quốc Ant vẫn chưa bị đánh bại quả là một kỳ tích."

Lúc này, Popov vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: "Hừ, Giáo hội sớm đã bất mãn rồi, năm đó lúc nội chiến chỉ lo càn quét phái Sùng Thánh, bỏ qua trong số những quý tộc lớn ủng hộ phái thế tục cũng có cặn bã."

Vương Trung nghe Popov nói vậy, bỗng nhiên nảy ra một ý: "Cặn bã mà anh nói bao gồm cả tôi đúng không?"

"Từng bao gồm anh." Popov gật gật đầu, "Từng."

(Hết chương)

Chương 35: Kế hoạch tác chiến của Sư đoàn 24 Thiết giáp ném lựu đạn (Cảm ơn 2000 phiếu đề cử)

Phía quân địch.

Thiếu tướng Franz, Sư đoàn 24 Thiết giáp ném lựu đạn, sáng sớm đã đến Kalinovka, nhìn thấy thi thể của Thiếu tướng Randolph đã được đặt trong linh đường đơn sơ mà mục sư dựng lên, sau một ngày đã hơi sưng phù.

"Đáng thương cho Randolph." Sau khi kết thúc lễ mặc niệm, Franz hơi ngẩng đầu, nhìn mặt Randolph, "Tôi biết cậu ấy muốn học theo chàng trai trẻ tuổi Erwin, người luôn xông pha ở tuyến đầu trong trận chiến Carolin, cho nên đã đẩy bộ chỉ huy đến một nơi rất gần tiền tuyến."

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 15 Thiết giáp nói: "Xin chia buồn cùng ngài, tôi nghe nói ngài và sư trưởng là bạn học cùng khóa ở trường quân đội."

"Tôi hơn cậu ấy ba khóa." Franz chỉ nói vậy, không tiếp tục nói về chuyện cũ nữa, mà chuyển chủ đề sang trận chiến hôm nay, "Tôi nhận được báo cáo, quân ta hiện đang bị địa lôi cản trở?"

Tham mưu trưởng của Sư đoàn 15 Thiết giáp: "Đúng vậy, không ngờ rằng ở nơi cách thành phố 5 km lại đột nhiên xuất hiện bãi mìn, có lẽ là được gài vào đêm qua."

Thiếu tướng Franz: "Anh đã không để lại quân lính theo dõi quân địch, cho nên mới xảy ra loại vấn đề này. Sao vậy, bị xe tăng kiểu mới của quân địch dọa sợ rồi à?"

Vẻ mặt Tham mưu trưởng lập tức trở nên lúng túng: "Cái này..."

Thiếu tướng Franz: "Nghe nói là một chiếc xe tăng T-34 được sơn màu trắng?"

"Không, tôi nhớ không phải, màu sắc hình như là màu sơn ngụy trang thông thường của quân đội Ant." Tham mưu trưởng giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ vẽ một vòng tròn trên không trung, vừa nhớ lại vừa nói, "Số hiệu chiến thuật là 422, bên cạnh số hiệu còn có hình một con ngựa trắng. Ngoài ra, trên ăng ten vô tuyến điện còn có một lá cờ vừa bẩn vừa rách."

"Cờ vừa bẩn vừa rách?" Thiếu tướng Franz lặp lại, "Đó là một hình ảnh cụ thể, hay là có ý nghĩa đặc biệt?"

Tham mưu trưởng: "Là hình ảnh cụ thể, chính là quốc kỳ của đế quốc Ant trông rất bẩn thỉu, dính rất nhiều vết máu."

Thiếu tướng Franz vừa dùng roi ngựa gõ nhẹ vào lòng bàn tay - rất nhiều sĩ quan quý tộc phế thải cho dù không cưỡi ngựa, cũng sẽ mang theo roi ngựa bên mình, để thay thế gậy ba-toong.

Người ta nói, quý tộc phế thải dùng cách này để phân biệt mình với tầng lớp quý tộc công nghiệp mới nổi.

Thiếu tướng Franz vừa gõ nhẹ vào lòng bàn tay, vừa lẩm bẩm: "Vết máu, cờ bẩn thỉu, cờ trên xe tăng bị bẩn và rách cũng dễ hiểu, nhưng vết máu ở đâu ra? Chẳng lẽ xe tăng cũng chảy máu sao?"

Tham mưu trưởng chỉ có thể lắc đầu.

Thiếu tướng Franz suy nghĩ một lúc, quyết định không để ý đến những thứ này nữa: "Anh đã bị xe tăng của bọn chúng dọa sợ, vội vàng rút lui về Kalinovka, thậm chí không bố trí quân lính theo dõi quân địch, khiến cho bọn chúng có cơ hội gài mìn lần nữa. Sau này tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của anh."

Nói xong, Franz ra hiệu, viên sĩ quan phụ tá lập tức đưa cho ông một đóa hoa trắng.

Franz ném đóa hoa trắng vào trong quan tài của Randolph, xoay người đi ra ngoài.

Bên phải linh đường chính là sở chỉ huy của Sư đoàn 15 Thiết giáp, có một cánh cửa nhỏ nối liền hai nơi.

Franz đi vào cánh cửa nhỏ, đi đến trước bản đồ, dùng roi ngựa chỉ vào bản đồ: "Loktev! Hiện tại đang do tên Bạch Mã tướng quân nổi tiếng của quân địch trấn thủ.

"Tên Bạch Mã tướng quân này, trước đây chưa từng xuất hiện trong bất kỳ hoạt động giao lưu nào giữa chúng ta và quân đội Ant, vậy mà lại nhiều lần đánh bại quân ta!

"Cơ quan tình báo không tìm thấy tên cậu ta trong danh sách sinh viên tốt nghiệp các trường đại học, trong số những học viên tốt nghiệp Học viện Quân sự Suvorov trong vòng 15 năm trở lại đây, 100 người đứng đầu đều không có ai tên như vậy! Chẳng lẽ quân đoàn ưu tú của chúng ta lại bị một tên học sinh kém đánh bại sao?

"Thật nực cười! Cũng buồn cười như việc một tên hạ sĩ có thể chỉ huy toàn bộ đế quốc Prosen vậy!"

Nói xong, Thiếu tướng Franz lại dùng roi ngựa gõ nhẹ vào bản đồ vài cái.

Các tham mưu trong phòng bản đồ, bất kể là của Sư đoàn 15 hay Sư đoàn 24, đều im lặng, biểu cảm nghiêm túc.

Thiếu tướng Franz thở dài: "Tiếp theo, nhiệm vụ của chúng ta chính là tiêu diệt cái gọi là Bạch Mã tướng quân, đánh nát ý chí chống cự của đế quốc Ant! Cũng giống như việc chúng ta muốn... nhanh chóng chiếm đóng thủ đô St. Yekaterinburg của bọn chúng vậy!"

"Đế quốc muôn năm!" Viên sĩ quan phụ tá của Thiếu tướng Franz hô lớn.

"Muôn năm!" Những người khác vội vàng hô theo.

"Tốt lắm!" Thiếu tướng giơ roi ngựa trong tay lên, "Hiện tại tiến độ rà phá bom mìn thế nào rồi?"

"Bãi mìn của quân địch không có hỏa lực yểm trợ, công binh cho rằng đến 10:30 có thể mở ra một con đường an toàn để tiến quân."

Franz: "Tốt, trước đó, tiếp tục pháo kích vào Loktev. Đạn dược của pháo binh bị tắc nghẽn trên đường lâu như vậy rồi, cũng nên tiêu hao bớt đi!"

Trước đó, do chuẩn bị chưa chu đáo về tình hình giao thông của đế quốc Ant, quân đội Prosen đã bị kẹt xe, pháo và đạn pháo không thể theo kịp đội quân xung kích, cho nên lực lượng thiết giáp vẫn luôn phải dựa vào pháo tự hành để tấn công.

Nhưng chiến tranh đã nổ ra được 16 ngày rồi, quân Prosen đã chiếm được một số đầu mối giao thông đường sắt quan trọng, dựa vào vận chuyển đường sắt, tình trạng tắc nghẽn đã được giải quyết.

Hiện tại Prosen có rất nhiều đạn pháo.

Thiếu tướng Franz vừa ra lệnh, lập tức có tham mưu đi gọi điện thoại cho pháo binh.

Thiếu tướng tiếp tục quan sát bản đồ, sau đó đột nhiên dùng roi ngựa chỉ vào biểu tượng của Trung đoàn pháo phòng không 513: "Hiện tại pháo phòng không đang ở trạng thái lắp đặt sẵn sàng chiến đấu sao?"

"Đúng vậy." Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 Thiết giáp đáp: "Hôm qua tôi đã yêu cầu bọn họ lựa chọn vị trí thuận lợi để triển khai rồi."

"Quá xa, cách tiền tuyến quá xa. Yêu cầu bọn họ di chuyển đến gần tiền tuyến hơn, tôi sẽ đích thân đến tiền tuyến trinh sát, sau đó sẽ chỉ định vị trí cho bọn họ."

Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 Thiết giáp kinh ngạc: "Ngài cũng muốn đích thân đến tiền tuyến sao?"

"Một vị chỉ huy giỏi phải nắm rõ, nắm rõ địa hình của chiến trường! Nếu như tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân, tôi có thể giao nhiệm vụ nắm bắt địa hình cho các sư trưởng bên dưới. Nhưng hiện tại tôi là sư trưởng, tôi phải chịu trách nhiệm cho binh lính của mình!"

Thiếu tướng nói xong dừng lại một chút, bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, tôi sẽ không nóng vội và liều lĩnh như Randolph, tôi sẽ đi cùng với đội quân dự bị của Sư đoàn. Về phần các anh, các chàng trai lực lượng thiết giáp!"

Mấy sĩ quan thiết giáp trong phòng đồng loạt đứng nghiêm, ngẩng cao đầu.

Quân phục của lực lượng thiết giáp của đế quốc Prosen đen hơn so với quân phục của các binh chủng khác, quân hàm cũng được thay thế bằng biểu tượng đầu lâu.

Thiếu tướng: "Nhiệm vụ hôm nay của các anh, chính là sau khi đội rà phá bom mìn mở đường, đơn độc tiến công."

"Không phải để cho lực lượng thiết giáp ném lựu đạn tiến vào thành phố sao?" Một Thiếu tá thiết giáp nghi ngờ hỏi.

Thiếu tướng: "Không, không, sau khi bị địa lôi cản trở, chúng ta khó có thể chiếm được thành phố vào buổi sáng, nhưng chúng ta có thể thử tiêu diệt tên Bạch Mã tướng quân kia!

"Hôm qua cậu ta đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng của chúng ta như vậy, lũ dân tộc hạ đẳng rất dễ đắc ý vênh váo! Bây giờ cậu ta nhất định cho rằng mình là vô địch thiên hạ!

"Nhiệm vụ của các anh chính là, sau khi tổn thất 10% số xe tăng, thì phóng khói rút lui. Quân địch nhất định sẽ đuổi theo! Chúng ta sẽ phục kích bọn chúng ở vị trí này!"

Thiếu tướng dùng roi ngựa chỉ mạnh vào cao điểm 120 trên bản đồ.

"Tôi sẽ đích thân lựa chọn vị trí đặt pháo phòng không! Ở Carolin, chúng ta đã dùng pháo 88 để ngăn chặn đợt phản công của lực lượng thiết giáp Carolin, tiêu diệt rất nhiều xe tăng hạng nặng B1. Chúng ta sẽ... tái hiện lại chiến thắng vang dội đó!"

————

11:30 ngày 8 tháng 7.

Làn hỏa lực thứ hai của quân địch rốt cuộc cũng kết thúc.

Các thành viên của xe tăng T-34 chui ra khỏi hầm trú ẩn, bắt đầu kiểm tra xe tăng của mình.

Sóng xung kích của pháo binh có thể khiến cho lớp sơn bên trong xe tăng bị bong tróc, loại bong tróc này phần lớn thời gian sẽ không ảnh hưởng đến các thiết bị bên trong xe tăng, nhưng lại là mối nguy hiểm chết người đối với kíp lái bên trong.

Cho nên, thời điểm pháo kích, thông thường các thành viên sẽ rời khỏi xe tăng, chỉ khi nào không còn cách nào khác mới trốn trong xe tăng - so với hai cái hại thì chọn cái ít nguy hiểm hơn, ở trong xe tăng vẫn an toàn hơn là nằm rạp bên ngoài.

Kíp lái của xe tăng số 213 vừa kiểm tra xe tăng, vừa nói chuyện phiếm.

Aleksei, người nạp đạn (Đây là một cái tên rất phổ biến): "Tôi không hiểu, xe tăng mới của chúng ta vượt trội hơn hẳn so với xe tăng của quân địch, tại sao không chủ động tấn công? Pháo binh của quân địch nhiều nhất là cách chúng ta mười mấy km, chỉ cần nửa tiếng là có thể xông tới rồi! Không, 15 phút là có thể xông tới rồi!

"Chỉ cần diệt sạch pháo binh của bọn chúng, chúng ta sẽ không phải chịu trận như thế này!

"Có biết bao nhiêu người đã hy sinh trong trận pháo kích này rồi!"

Xe trưởng liếc nhìn anh ta: "Nói linh tinh cái gì đấy! Tướng quân có cách nghĩ riêng của ngài ấy!"

"Nghĩ gì chứ? Bọn chúng căn bản không bắn thủng giáp của chúng ta! Chúng ta nên xông lên tấn công! Anh xem, xe tăng của chúng ta có 40 viên đạn xuyên giáp, tính ra chỉ cần 2 viên là có thể tiêu diệt một chiếc xe tăng của quân địch, vậy là 20 chiếc rồi!

"Chúng ta xông lên, 400 chiếc xe tăng của bọn chúng sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ! Sau đó lại dùng đạn nổ tiêu diệt mấy trăm, hơn một ngàn xe tải của bọn chúng, chúng ta có thể giải vây cho Bogdanovka!"

"Alyosha!" Xe trưởng nâng cao giọng, "Em đang nói cái gì vậy hả! Chẳng lẽ em hiểu rõ quân địch hơn tướng quân sao?"

Người nạp đạn bĩu môi: "Chính ngài ấy đã xông lên đấy thôi, em nghe điện báo viên của xe tăng 422 nói, bọn họ đã tiêu diệt một viên tướng rồi đấy! Tại sao không dẫn chúng ta cùng xông lên chứ!"

"Bởi vì lúc đó, em đã hét lên 'Tôi trúng đạn rồi a a a'." Lái xe rốt cuộc cũng nhịn không được nói móc, "Mỗi lần bị pháo binh của quân Prosen bắn trúng là em lại kêu la như vậy. Nếu tôi là tướng quân, tôi cũng sẽ không dẫn theo một người như em đi xung phong đâu."

Aleksei, người nạp đạn, cãi lại: "Em thực sự cảm thấy mình bị trúng đạn! Cảm giác như bị ai đó đấm cho một cú vậy!"

"À, đúng rồi, đạn xuyên giáp của quân địch xuyên qua lớp giáp dày 60 mm, đánh trúng người em. Tôi nói này, em cũng tên Aleksei, tướng quân cũng tên Aleksei, có phải dũng khí của em đã bị tướng quân hút hết rồi không?"

"Em..."

"Suỵt, tướng quân đến!"

Nói xong, xe trưởng đứng nghiêm trên xe tăng, ngẩng cao đầu nhìn về phía chiếc xe tăng số 422 đang chạy từ xa tới.

Khác với những chiếc T-34 thông thường, tháp pháo của xe tăng của tướng quân to hơn một vòng, trông càng thêm uy vũ.

Đương nhiên, uy vũ nhất vẫn là vị tướng quân, nửa người trên của ông ta thò ra khỏi tháp pháo, tay vịn vào nắp tháp pháo, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Một lá cờ đỏ cắm trên ăng ten thông tin phía sau tướng quân, bay phấp phới trong gió.

Tổ lái xe tăng số 213 ngẩng cao đầu, hành lễ với vị tướng quân như những người lính đang chờ kiểm duyệt.

Sau khi xe tăng của tướng quân đi qua, người nạp đạn lên tiếng trước: "Em nghe nói, lúc xe tăng của tướng quân xung phong, ngài ấy sẽ thò đầu ra khỏi tháp pháo, để cảm nhận làn gió thổi ngược!"

Xe trưởng mắng: "Cậu đúng là đồ ngốc, đó là đang quan sát quân địch đấy. Chờ đến khi nào cậu làm xe trưởng thì sẽ biết, không thò đầu ra ngoài thì

cái quái gì cũng không nhìn thấy, nếu không phải tôi phải ngắm bắn, tôi cũng thò đầu ra rồi!"

"Chẳng lẽ tướng quân không cần ngắm bắn sao?" Người nạp đạn hỏi.

"Chiếc xe đó là xe chỉ huy, pháo thủ là giáo quan Alexander Yefimovich của đội huấn luyện thiết giáp, không cần tướng quân phải tự mình ngắm bắn!"

"Ồ, ra là vậy." Người nạp đạn gật gù, lại hỏi, "Tại sao xe tăng của tướng quân lại treo cờ đỏ? Hôm qua không phải là treo một lá cờ khác sao?"

Lái xe cười nói: "Vừa nãy cậu nghe người này nói, lại nghe người kia nói, sao đến vấn đề quan trọng như vậy, lại không biết gì thế? Nói cho cậu biết, lá cờ đỏ của tướng quân, là được nhuộm đặc biệt đấy, nó tượng trưng cho mỗi một người đã hy sinh dưới trướng ông ấy.

"Tướng quân còn nói: 'Sẽ có một ngày, tôi cũng sẽ đổ máu trên chiến trường, lá cờ đỏ sẽ được nhuộm đỏ bởi máu của tôi!'"

Lái xe bắt chước giọng điệu của Rokossovsky giống như đúc, cứ như thể Rokossovsky đã thực sự nói những lời này vậy.

"Thật sao!" Aleksei, người nạp đạn, nhìn về hướng tướng quân đã đi xa, chiếc xe tăng số 422 đã bị che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn thấy lá cờ đỏ bay phấp phới.

Lúc này, trung đội trưởng chạy tới: "Tu sĩ nghe thấy tiếng động cơ xe tăng của quân địch rồi, chuẩn bị chiến đấu! Nhanh chóng vào vị trí!"

Xe tăng số 213 không có radio - đây là thứ mà chỉ có xe tăng chỉ huy mới có, cho nên trung đội trưởng phải chạy tới thông báo cho bọn họ.

Xe trưởng hô to: "Nghe thấy rồi chứ! Nhanh lên, cất hộp dụng cụ đi! Nhanh chóng vào vị trí!"

Cảm ơn 2000 phiếu đề cử.

(Hết chương)

Chương 36: Tướng Quân Diệu Kế Hiển Thần Uy

Phía quân Prosen, 1 giờ sau khi phát động tấn công.

Thiếu tướng Franz hạ kính viễn vọng xuống, khen ngợi: "Đoàn 513 triển khai nhanh chóng, lát nữa chỉ cần dụ địch thành công, chắc chắn sẽ thu được chiến quả tốt."

Sau đó, hắn chuyển hướng sang bên kia, dùng kính viễn vọng quan sát trận địa pháo của tiểu đoàn pháo chống tăng Pak 38 50mm.

Một phút sau, thiếu tướng Franz hạ kính viễn vọng xuống: "Tốt lắm, như vậy có thể hình thành hỏa lực đan chéo, xe tăng kiểu mới của quân địch dù có là yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ bị tiêu diệt!"

Nói xong, hắn xoay người: "Chúng ta chỉ cần rút lui về phía sau, chờ quân Ant muốn cướp công lao tới là được."

Đi được hai bước, thiếu tướng Franz dừng lại, dường như nảy ra ý mới, hắn quay đầu nói: "Xe thông tin của Sư đoàn 15 còn chứ? Rút hết nhân viên đi, để xe thông tin và những chiếc xe khác ở lại đây!"

Nói xong, hắn chỉ chỉ cao điểm 120 dưới chân.

"Bày bố cho giống một sở chỉ huy!"

Mệnh lệnh của viên thiếu tướng được thi hành nhanh chóng, xe bọc thép chỉ huy của Sư đoàn 15 đều được điều đến cao điểm, toàn bộ nhân viên đều rút đi, chỉ còn lại xe.

Phó quan của Franz đứng bên cạnh quan sát, lúc này rốt cuộc nhịn không được lên tiếng: "Đây gần như là toàn bộ thiết bị vô tuyến điện của Sư đoàn 15, nếu bị phá hủy thì nhất thời khó mà bổ sung, năng lực chỉ huy liên lạc của Sư đoàn 15 sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng."

Franz đáp: "Nhưng nếu có thể tiêu diệt anh hùng chiến tranh của quân địch, như vậy rất đáng giá. Nghĩ lại hành động tấn công của chúng ta trên đường, tuy rằng cũng gặp phải một số đơn vị anh dũng chống cự, nhưng ở đa số khu vực, quân địch đều tan tác trước mặt chúng ta!

"Hiện tại sức kháng cự của quân địch rõ ràng đã được tăng cường, ở Bogdanovka đang bị bao vây, hiện tại vẫn còn quân đội tiếp tục chiến đấu, Tập đoàn quân số 6 buộc phải đánh từng nhà để tiêu diệt!

"Trong tình huống này càng cần phải đánh vào sĩ khí của quân địch! Bất kể Rokossovsky này là Bạch Mã tướng quân hay là Bạch Ưng tướng quân, chúng ta đều phải tiêu diệt hắn!"

Thiếu tướng Franz theo thói quen dùng roi ngựa gõ vào lòng bàn tay.

"Chỉ cần lực lượng thiết giáp hoàn thành nhiệm vụ dụ địch, quân địch mất đi chỉ huy sẽ trở nên hỗn loạn, chúng ta có thể nhân cơ hội chiếm lĩnh Loktev, đến lúc đó có đường sắt, muốn bổ sung xe chỉ huy vô tuyến điện chẳng phải rất đơn giản sao?"

Trên thực tế, sau trận chiến này, Sư đoàn 15 nhất định phải dừng lại nghỉ ngơi và bổ sung.

Franz nhìn vị sư trưởng tạm quyền của Sư đoàn 15, khóe miệng nhếch lên nụ cười âm trầm.

————

Xe tăng số 422 vừa đến chỗ ẩn nấp, quân địch đã xuất hiện ở đường chân trời.

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, quan sát tình hình quân địch.

Vừa nhìn, lông mày hắn đã nhíu chặt: "Ít bộ binh đi kèm như vậy?"

Nếu là góc nhìn của người bình thường, có lẽ khó mà nhận ra, bởi vì nhìn từ phía trước, bộ binh đều bị xe tăng che khuất.

Nhưng Vương Trung lại có thể quan sát toàn cảnh và xác định vị trí của quân địch, nên lập tức nhận ra điểm bất thường.

Ít bộ binh đi kèm như vậy, căn bản không giống như muốn vào thành "giành giật từng mét đất", ngược lại giống như "không có bộ binh đi kèm sẽ bị lộ sơ hở, thôi thì bố trí sơ sài một chút vậy".

Vương Trung chau mày.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhớ tới, trong lịch sử chiến tranh ở địa cầu, quân Đức từng dùng lực lượng thiết giáp giả vờ rút lui, dụ T-34 truy kích, sau đó dùng pháo 88 mm bắn thẳng phục kích.

Liệu quân Prosen có sử dụng chiến thuật này hay không?

Bất kể như thế nào, Vương Trung quyết định nổ súng trước, địch nhân có dụ địch hay không tính sau, trước tiên phải giành lấy chiến quả đã.

Nghĩ vậy, hắn giơ tay lên – sau đó mới nhớ ra lúc này không ai nhìn thấy hắn giơ tay, tất cả các trưởng xe T-34 đều đang dán mắt vào kính ngắm, nhắm vào mục tiêu.

Hắn chỉ có thể bối rối hạ tay xuống, dùng bộ đàm ra lệnh: "Bắn!"

Lập tức, tất cả xe tăng của các trưởng xe có bộ đàm đều nổ súng.

Những xe tăng khác nghe thấy tiếng súng mới lần lượt nổ súng theo, nửa trung đoàn T-34 hoàn thành một đợt bắn đồng loạt.

Đạn pháo bay vụt qua khu vực đồng bằng cằn cỗi, bắn trúng bốn chiếc Panzer III.

Quân địch cũng nổ súng đáp trả, nhưng giáp của T-34 vốn rất chắc chắn, lúc này còn có bao cát làm công sự.

Pháo thủ Prosen bắn rất chính xác, 8/10 phát đều trúng mục tiêu, nhưng đều bị bật ra, găm vào tường gạch phía sau công sự của xe tăng.

Xe tăng địch không hề nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ, tiếp tục nhắm vào những chiếc T-34 ẩn nấp sau công sự.

Lúc này, trong tai nghe của Vương Trung vang lên tiếng của Vasili: "Bọn chúng đang gọi bắn thêm một loạt nữa! Mình cảm thấy không ổn!"

Vừa dứt lời, xe tăng hai bên đồng thời nổ súng – rõ ràng tốc độ nạp đạn của pháo 50 mm bên phía quân địch nhanh hơn.

Lại có thêm ba chiếc Panzer III bốc khói dày đặc.

Sau đó, quân địch bắt đầu bắn khói mù, đám bộ binh vừa nãy nấp sau xe tăng cũng ném lựu đạn khói, che khuất tầm nhìn của những chiếc T-34 ẩn nấp trong công sự.

Vương Trung thầm chậc lưỡi, lúc này hắn đã chắc chắn, quân địch đang dụ địch.

————

Trong xe số 213, trưởng xe hô lớn: "Quân địch rút lui rồi! Chúng đang dùng khói mù che khuất tầm nhìn của chúng ta!"

Phụ trách nạp đạn Aleksei nhét một quả đạn pháo vào nòng súng: "Còn chờ gì nữa? Xông lên tiêu diệt hết bọn chúng thôi! Chúng ta có thể đánh thẳng một mạch vào sở chỉ huy của chúng, sau đó cho nổ tung trận địa pháo của chúng!"

"Không được!" Trưởng xe lớn tiếng quát, "Phải chờ xe của tiểu đoàn trưởng xung phong, chúng ta mới được phép xông lên! Xe của tiểu đoàn trưởng có thể nhận được mệnh lệnh của tướng quân!"

Aleksei bĩu môi, trong lòng khó chịu, giống như bị người ta cướp mất huân chương trước ngực.

————

Lúc này, Vương Trung lấy bản đồ ra, nghiêng người, trải bản đồ lên nóc tháp pháo.

Trước đó, Vương Trung đã tự mình đi trinh sát địa hình từ ngoại ô cho đến Kalinovka, tối hôm qua, lúc quân đội và công binh ra ngoài gài mìn, hắn lại xác nhận lại địa hình một lần nữa.

Hiện tại, hắn đã nắm rõ địa hình ngoại ô Loktev như lòng bàn tay.

Kiểm tra các ký hiệu mà hắn tự mình đánh dấu trên bản đồ trong lúc trinh sát, Vương Trung lẩm bẩm: "Nếu phục kích bằng pháo 88 mm, chắc chắn là ở chỗ này!"

Một trận địa phục kích tốt cần phải đảm bảo một số điều kiện: Thứ nhất, tầm nhìn phải thật sự tốt; thứ hai, phải có rừng cây hoặc những thứ tương tự để làm chỗ ẩn nấp; thứ ba, phải có đường rút lui.

Dựa vào ba điều kiện này, Vương Trung nhanh chóng tìm ra một số vị trí thích hợp trên bản đồ.

Tuy nhiên, sau khi xem xét hướng rút lui của xe tăng địch, cuối cùng hắn khoanh vùng lại còn ba vị trí.

Vương Trung cầm bản đồ, bò ra khỏi tháp pháo, nhảy xuống đất, chạy vào căn nhà bên cạnh công sự, cầm lấy chiếc điện thoại được lắp đặt tạm thời trước đó.

Trong căn nhà này không chỉ có điện thoại, mà còn có kính ngắm pháo binh, đây vốn là một trạm quan sát pháo binh, có hai học viên trường pháo binh đang trực ở đây.

Hai học viên nhìn thấy Vương Trung đi vào, lập tức đứng nghiêm chào.

"Nghỉ!" Vương Trung thuận miệng nói một câu, rồi cầm lấy điện thoại: "Nối máy với trận địa pháo binh!"

Trước đó, trận địa A may mắn còn sót lại một khẩu pháo, cho nên hôm nay, Vương Trung quyết định hợp nhất hai lực lượng pháo binh lại, chuẩn bị cho ngày mai cùng khai hỏa, cho quân địch nếm thử sức mạnh của pháo binh.

"Trận địa pháo binh nghe rõ!" Vương Trung cúi đầu nhìn tọa độ đã đánh dấu trên bản đồ, đọc to: "Lập tức pháo kích vào ba tọa độ sau... mỗi tọa độ bắn một loạt đạn."

"Ba mục tiêu sao?" Pháo binh bên kia nghe xong tọa độ liền hỏi: "Ba mục tiêu đều bắn sao? Chúng cách nhau rất xa!"

Không xa, vừa đủ để tạo thành hỏa lực đan chéo, Vương Trung thầm nghĩ.

Vương Trung cao giọng: "Đúng vậy, ba mục tiêu đều bắn!"

Nếu như có thể dùng trọng pháo bắn trúng pháo 88 mm của quân địch thì tốt biết mấy, như vậy về sau chỉ cần lo đối phó với loại pháo 50 mm như Pak 38 là được.

Nếu hắn nhớ không nhầm, pháo chống tăng Pak 40 75 mm phải đến tháng 11 mới được đưa ra tiền tuyến, đó mới là vũ khí có thể khắc chế hiệu quả T-34 và KV-1.

Trong tai nghe, pháo binh bên kia lặp lại tọa độ bắn, sau khi xác nhận xong liền nói: "Chúng tôi sẽ khai hỏa ngay, thưa tướng quân! Nhưng mà... chúng tôi bắn vào cái gì vậy?"

Vương Trung: "Tôi phỏng đoán trận địa pháo chống tăng của quân địch ở những vị trí này. Xe tăng của chúng giả vờ rút lui, tôi cho rằng đây là kế dụ địch."

Pháo binh bên kia kinh ngạc: "Ngài... chỉ dựa vào cảm giác mà ra lệnh cho chúng tôi pháo kích vào những vị trí đó sao?"

"Không, trước đó tôi đã tự mình trinh sát, những vị trí này rất thích hợp để bố trí pháo chống tăng."

Nếu là chơi game Steel Division, Vương Trung nhất định sẽ bố trí pháo chống tăng của mình ở ba vị trí này.

Chỉ là không biết vị tướng Prosen bên kia có "anh hùng sở kiến lược đồng" với hắn hay không.

Vương Trung chỉ là một người mê quân sự, nói không chừng còn có chỗ nào đó chưa tính toán đến, còn các sĩ quan Prosen thì chuyên nghiệp hơn

hắn nhiều.

Nhưng dù sao cũng phải thử một lần xem sao, dù gì cũng không ai biết những khẩu pháo này còn có thể giữ được bao lâu, có khi chiều nay, không quân Prosen sẽ đến ném bom san phẳng chúng.

Đã như vậy, chi bằng nhân lúc còn có thể, bắn một trận đã, oanh cho bọn chúng một trận tơi bời!

Cho dù không trúng, ít nhất cũng phải thể hiện khí thế.

Vương Trung: "Xác định các thông số xong thì khai hỏa đi!"

Nói xong, hắn cúp điện thoại, chạy về xe tăng.

Pháo thủ Aleksandr hỏi: "Sao chúng ta không truy kích? Quân địch có vẻ như đã kiệt quệ rồi."

Vương Trung: "Đây là dụ địch, bọn chúng muốn dụ chúng ta đuổi theo, sau đó dùng pháo 88 mm phục kích."

"Cái gì?"

Vương Trung tiếp tục giải thích: "Cậu không thấy vừa nãy rất ít bộ binh đi kèm sao?"

Aleksandr lắc đầu: "Không không không, chúng ta căn bản không nhìn thấy bộ binh đi kèm, có khi vừa khai chiến là bọn chúng đã nằm sấp xuống rồi."

Vương Trung nhấn mạnh: "Bộ binh đi kèm của quân địch rất ít! Tôi cho rằng đây là một đợt dụ địch. Tôi đã gọi pháo 203 mm, pháo kích vào những vị trí có khả năng là trận địa pháo chống tăng của quân địch."

Aleksandr chậc lưỡi: "Hôm qua cậu liều mạng như vậy, sao hôm nay lại thận trọng như vậy? Hay là hôm qua liều mạng xong sợ rồi?"

"Tôi luôn là người thô bên ngoài, tế bên trong!"

Nói xong, Vương Trung mới nhận ra: Mình là Trương Phi chắc?

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng pháo, sau đó là tiếng đạn pháo xé gió bay vụt qua đỉnh đầu.

Aleksandr: "Thật sự bắn rồi... Liệu có lãng phí đạn 203 mm không? Tôi nghe nói đạn 203 mm không còn nhiều."

Vương Trung tự tin nói: "Cậu cứ chờ xem, quân địch sẽ được nếm mùi vị."

————

Lúc thiếu tướng Franz nghe thấy tiếng rít của đạn pháo, viên phó quan đã nhanh chóng đẩy hắn ngã xuống đất.

Franz kêu lên: "Anh làm cái quái gì vậy? Đạn pháo rõ ràng không rơi xuống chỗ chúng ta! Nghe tiếng là biết!"

Vừa dứt lời, trên trận địa phục kích của tiểu đoàn pháo chống tăng Pak 38 50 mm, một quả đạn pháo rơi xuống, trong chớp mắt đã bắn bay một khẩu Pak 38 cùng toàn bộ pháo thủ lên trời.

Franz trừng mắt nhìn cột khói bụi khổng lồ giống như ngư lôi phát nổ dưới nước.

Hắn lập tức lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi: "Là trọng pháo 203 mm! Quân địch có trạm quan sát ở xung quanh!"

Hắn cũng đưa ra phán đoán giống như người sư đệ của mình!

Nhưng ngay sau đó, điểm rơi của vài quả đạn pháo lại lệch khỏi trận địa pháo chống tăng.

Độ chính xác này, chẳng lẽ trạm quan sát của quân địch kém cỏi như vậy, hay là – hay là bọn chúng bắn bừa?

Da đầu Franz tê rần: "Tên Bạch Mã tướng quân đó, hắn đã trinh sát địa hình, biết rõ chỗ nào thích hợp để bố trí pháo chống tăng!"

Vị quý tộc Prosen này không có bất kỳ lý do gì mà lại khẳng định đây là do Bạch Mã tướng quân làm.

Franz: "Bảo tiểu đoàn phòng không rút khỏi trận địa! Nếu bọn chúng bắn bừa, sẽ không chỉ nhắm vào nơi này!"

Lúc này, tiếng rít xé gió lại vang lên.

Lần pháo kích thứ hai rơi xuống gần hàng rào cây cối phía tây cao điểm 120.

Franz càng thêm chắc chắn: "Chỗ này cũng rất thích hợp để bố trí pháo chống tăng! Rút lui! Bảo trung đoàn pháo cao xạ nhanh chóng rút lui! Lợt pháo kích thứ ba sắp đến rồi!"

Thiếu tướng Franz gào thét, thúc giục tham mưu thông tin dùng bộ đàm liên tục hô to: "Đoàn 513! Tướng quân ra lệnh cho các anh lập tức rút khỏi vị trí!"

Lệnh của tướng quân quả nhiên có tác dụng, đoàn 513 vội vàng tháo dỡ bệ pháo 88 mm đã được cố định, mặc dù động tác của bọn họ đã rất nhanh, nhưng thứ này vốn được thiết kế để đảm bảo sự ổn định cho pháo, nên cũng cứng nhắc y như tính cách của người Prosen, không thể nào tháo dỡ nhanh chóng được.

Tiếng đạn pháo xé gió lại vang lên.

Những người lính pháo binh vốn đang tháo dỡ bệ pháo vội vàng tứ tán tìm chỗ ẩn nấp, ngay cả pháo thủ trên xe cũng nhảy xuống xe, chui tọt xuống gầm.

Ầm! Ầm! Ầm!

Vài quả đạn 203 mm rơi xuống đất!

Bốn quả đầu tiên đều rơi lệch mục tiêu, chỉ có quả cuối cùng bắn trúng xe chở đạn của tiểu đoàn pháo binh 513.

Trên mặt đất bỗng dâng lên một quả cầu lửa màu đỏ rực, sau đó nhanh chóng biến thành đám mây hình nấm.

Bởi vì vào thời đại này, chưa có ai từng chứng kiến bom nguyên tử, nếu không chắc chắn sẽ bị dọa đến mức mắc bệnh thần kinh.

Thiếu tướng Franz trợn mắt há hốc mồm nhìn đám mây hình nấm, nghiến răng nghiến lợi nhổ ra ra một cái tên: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Mẹ kiếp!"

(Hết chương 36)

Chương 37: Chiến trường đầy rẫy bất ngờ và kinh hỉ

Vương Trung nhìn thứ bốc lên từ phía xa, cau mày: "Mình bắn trúng cái gì vậy?"

Chắc chắn... không thể nào là bom nguyên tử chứ? Nếu quân địch có bom nguyên tử, chúng ta đã sớm xuống gặp Diêm Vương rồi.

Vậy chỉ có thể là xe chở đạn bị nổ tung.

Quả cầu lửa bốc lên và đám mây hình nấm là thứ mà Vương Trung lần đầu tiên chứng kiến ở góc nhìn từ trên cao, nhưng mắt thường lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Xem ra đợt pháo kích vừa rồi đã bắn trúng mục tiêu, vậy có nên nhân lúc trận địa pháo chống tăng của quân địch đang hỗn loạn mà xung kích, kiếm thêm một mẻ nữa hay không?

Vương Trung suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không mạo hiểm.

Hắn có hai lý do: Thứ nhất, đợt pháo kích vừa rồi đã bắn trúng mục tiêu, chứng tỏ quân địch đã bố trí pháo chống tăng ở những vị trí đó, đây chính là một cái bẫy. Mà thực lực của hắn chưa đủ mạnh để có thể phá vỡ vòng vây này.

Thứ hai, pháo thủ xe tăng của quân địch rất tinh nhuệ, hôm qua đã có người nhắm bắn vào bánh xích và vành tháp pháo.

Hôm nay, nhờ có công sự che chắn, cuối cùng hắn cũng bảo vệ được bánh xích và vành tháp pháo, đồng thời tạm thời giải quyết được nhược điểm "mù" của T-34, hiện tại tỷ lệ thương vong rất khả quan – không, phải nói là bên phía Vương Trung không hề có thương vong.

Nhưng nếu rời khỏi công sự, tình hình sẽ hoàn toàn khác, trong lúc hỗn chiến, những lão làng xe tăng Prosen chắc chắn sẽ chiếm ưu thế hơn.

Hai lý do này khiến Vương Trung từ bỏ ý định mạo hiểm.

Hừ, tôi cứ làm rùa rụt cổ trong mai thì sao? Tôi thích làm "lão âm" đấy, thì làm gì được tôi!

Nếu quân địch điều pháo 88 mm lên, Vương Trung sẽ gọi pháo 203 mm ra chào hỏi, loại vũ khí cố định cần phải lắp đặt như pháo 88 mm, một khi đã lọt vào tầm ngắm thì chỉ có nước chờ bị bắn.

Nếu không điều pháo 88 mm lên, lớp bao cát bên ngoài giáp của tôi dày đến 40 cm, cho dù là pháo 50 mm của Panzer III, hay pháo 75 mm nòng ngắn của Panzer IV, tôi đều không ngán!

– Hơn nữa, tôi còn có bộ binh yểm trợ, không sợ bộ binh xung phong đánh giáp lá cà.

Quan trọng nhất là, hơn 20 chiếc T-34 này là lực lượng cơ động, cho dù quân địch nhìn thấy tuyến phòng thủ của xe tăng vững chắc như bàn thạch, muốn chuyển hướng tấn công, xe tăng cũng có thể nhanh chóng chi viện, thậm chí có thể bao vây tấn công bên sườn.

Vương Trung càng nghĩ càng cảm thấy không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn bắt đầu đứng trên lập trường của quân địch mà suy nghĩ: Gặp phải kiểu phòng thủ "mai rùa" này thì phải công phá như thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy chỉ có thể dùng Stuka ném bom 500 kg, thậm chí là 1000 kg, nếu không thì không có cách nào công phá!

Nghĩ đến đây, Vương Trung rất tự nhiên nghĩ đến việc dùng lựu đạn khói để đối phó với máy bay ném bom của quân địch – không nhìn thấy mục tiêu, bọn chúng sẽ không thể ném bom chính xác.

Đừng nói là Stuka bổ nhào ném bom, ngay cả bom điều khiển bằng sóng vô tuyến Fritz X của quân Đức cũng rất sợ khói mù, bởi vì loại bom này cần có người điều khiển bằng sóng vô tuyến trên máy bay, khói mù che khuất tầm nhìn, bom điều khiển bằng sóng vô tuyến sẽ rất dễ ném lệch.

Tiếp đó, Vương Trung lại nghĩ, loại bom 500 kg, cho dù không ném trúng xe tăng, chỉ cần ném xuống bên cạnh cũng đủ gây sát thương.

Chưa chắc đã có thể tiêu diệt toàn bộ kíp lái bên trong xe tăng, nhưng có thể phá hủy xe tăng.

Cho dù chỉ là phá hủy bánh xích, cũng có thể làm suy yếu đáng kể khả năng chiến đấu của xe tăng.

Khi xe tăng còn di chuyển được, có thể lùi lại để kéo dài khoảng cách với bộ binh, dùng hỏa lực tiêu diệt bộ binh, nhưng một khi xe tăng không thể di chuyển, bị bộ binh áp sát thì sẽ trở thành "túi kinh nghiệm" cho đối phương.

Chính vì lý do này, đến giai đoạn giữa và sau của chiến tranh, các pháo thủ xe tăng đều mang theo súng tiểu liên, phòng khi bị bộ binh áp sát còn có thể nhảy ra ngoài đánh trả.

Vương Trung hiểu rõ điều này, phỏng chừng phi công Stuka của quân địch cũng hiểu, vậy liệu bọn chúng có mạo hiểm ném bom trong làn khói mù hay không?

Vương Trung tính toán kỹ lưỡng, quyết định phải suy tính kỹ càng hơn quân địch một bước, điều xe tăng đến trận địa dự bị, sau đó lệnh cho quân đội mang theo lựu đạn khói nấp gần công sự xe tăng, chuẩn bị ném lựu đạn khói.

Chờ tu sĩ Peter nghe thấy tiếng Stuka, liền ném lựu đạn khói để che chắn cho công sự trống rỗng.

Không ngờ tới đúng không, tôi đã lên kế hoạch đến bước thứ hai rồi!

Mấu chốt là cách làm này không hề có nguy hiểm, những trận địa dự bị đều đã được hắn cẩn thận lựa chọn, cũng có thể ngăn chặn quân địch, chỉ là góc bắn kém hơn so với trận địa đầu tiên, đồng thời không có công sự che chắn điểm yếu, có khả năng sẽ bị bắn hỏng bánh xích và vành tháp pháo.

Vương Trung quyết định như vậy, liền vẫy tay gọi tu sĩ quân đội đang chờ lệnh bên cạnh: "Lại đây! Ta có nhiệm vụ giao cho các anh!"

Tu sĩ chạy đến: "Xin ngài cứ căn dặn, thưa tướng quân!"

Nhìn biểu cảm của tu sĩ, quả cầu lửa và đám mây hình nấm vừa rồi ở phía xa kia rõ ràng đã cổ vũ tinh thần cho quân đội.

Vương Trung căn dặn kỹ càng mọi việc, sau đó dùng bộ đàm liên lạc với xe chỉ huy của các tiểu đoàn, lệnh cho xe tăng rút lui về trận địa dự bị.

————

"Gọi Không quân!", Thiếu tướng Franz kiên quyết nói.

"Đưa pháo 88 mm lên là không thể nào, chừng nào pháo 203 mm của địch còn chưa bị vô hiệu hóa, phá hủy, chúng ta không thể để pháo phòng không di chuyển chậm chạp ra tuyến đầu. Mặc dù chúng ta còn một nửa số đạn pháo phòng không, nhưng mà... Tôi nghĩ vị tướng Bạch Mã kia sẽ không mắc bẫy."

Thực ra Thiếu tướng Franz đã phạm một sai lầm, ông lập tức nghĩ tướng Bạch Mã quá lợi hại, giống như Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 hôm qua.

Cũng không trách ông, kế hoạch phục kích được bố trí kỹ lưỡng, địch không những không mắc bẫy, còn phản công bằng pháo binh, lại còn bắn mù, kết quả đạn pháo rơi vào vị trí phục kích bằng pháo chống tăng tốt nhất.

Điều này nói lên điều gì? Nói rõ địch đã thăm dò kỹ lưỡng toàn bộ chiến trường, hơn nữa đứng trên góc độ của đối phương để suy nghĩ mọi khả năng!

Đây chính là tố chất của một nhà chiến thuật đỉnh cao.

Vị trí tướng Bạch Mã chọn, giống hệt vị trí Thiếu tướng Franz chọn, chỉ cần hai bên chọn lệch vị trí một chút, loạt pháo kích này sẽ không gây thiệt hại gì.

Sự thật này khiến Thiếu tướng Franz lập tức đánh giá đối thủ ngang tầm với mình, có phần coi trọng hơn.

Đương nhiên vị Thiếu tướng sẽ không thừa nhận điều này, bởi vì theo như tuyên truyền của Bộ trưởng Tuyên truyền Đế quốc, Ant là dân tộc hạ đẳng, tướng lĩnh Ant tất nhiên cũng là hạ đẳng, quân đội Prosen sẽ chứng minh sự ưu việt của dân tộc trong quá trình chinh phục Ant, giống như khi chinh phục Carolin.

Không, tuyệt đối không thể thừa nhận địch mạnh, phải thể hiện sự khinh thường đối với địch.

Vì vậy, Franz bình tĩnh lại, tự bào chữa: "Mặc dù chúng ta có thể xử lý những chiếc xe tăng đang ẩn nấp trong công sự!"

Việc xe tăng địch ẩn nấp trong công sự đã được lực lượng dụ địch rút lui báo cáo.

Trong giáo trình quân sự của Prosen, khi phòng thủ bằng xe tăng cũng cần đào công sự, che chắn những bộ phận dễ bị tổn thương của xe tăng. Mặc dù quân đội Prosen đến nay vẫn chưa sử dụng đến những nội dung này, nhưng với trình độ chuyên nghiệp hóa của đội quân này, lính tăng đều rất quen thuộc.

Franz: "Nhưng mà! Không quân xử lý sẽ thuận tiện hơn, dễ dàng hơn! Chúng ta phải yêu cầu không quân chi viện, chứ không phải sợ hãi tướng Bạch Mã và những chiếc xe tăng kiểu mới của hắn!"

"Vậy...", Tham mưu trưởng Sư đoàn 15 thăm dò hỏi, "Không quân đến chắc cũng phải hai ba giờ chiều, thậm chí bốn giờ. Trước đó chúng ta làm gì?"

Thiếu tướng Franz nghiến răng nghiến lợi: "Còn phải hỏi sao? Trước khi xe tăng xuất hiện, chúng ta là đội quân chiến đấu bằng pháo binh và bộ binh, chúng ta đã giành được vô số chiến thắng! Chúng ta có bộ binh và pháo binh xuất sắc nhất Châu Âu! Bắn yểm trợ, bộ binh tấn công!"

————

Lúc Vương Trung nhìn thấy màn bắn yểm trợ, định ra lệnh cho lính tăng xuống hầm trú ẩn, thì thấy cấp dưới đã hành động trước.

Trong nháy mắt, tất cả lính tăng đều chui vào hầm trú ẩn bên cạnh.

Màn bắn yểm trợ kết thúc rất nhanh, lúc Vương Trung leo lên xe tăng từ trong hầm, trên cánh đồng ngoại ô đã chìm trong khói mù. Loại đạn pháo cuối cùng mà quân địch bắn chính là đạn khói!

Không đúng, khói này...

Vương Trung rõ ràng còn cách màn khói rất xa, nhưng vẫn ho sặc sụa, mắt cay xè! Đây là hơi cay!

Trong màn khói, vang lên tiếng còi.

Vương Trung từng nghe thấy âm thanh này trong các bộ phim về Thế chiến, đây là tiếng còi khi quân Đức tấn công.

Tiếng còi thê lương vang lên liên tục.

Tiếp theo, từng tên lính Prosen xuất hiện từ trong khói mù, tất cả đều đeo mặt nạ phòng độc, ánh phản quang từ mặt nạ trông như đôi mắt của ác quỷ địa ngục.

Một khẩu súng máy của quân Hộ giáo vừa bắn một loạt đạn, thì xạ thủ đã bị một tên lính Prosen xông ra từ góc khuất đâm một nhát dao, gục xuống bất lực.

Tên lính Prosen rút dao găm dính máu, lôi lựu đạn ném vào cửa sổ bên cạnh.

Vụ nổ làm vỡ cửa kính, tiếng kêu thảm thiết vang lên từ những người lính Hộ giáo bên trong.

Vương Trung chui vào xe tăng, gần như ngay lập tức nhận ra, đám lính Hộ giáo này không phải Trung đoàn Cận vệ 31, không thể đánh giáp lá cà với đám lính kỳ cựu Prosen này!

Nhưng xe tăng trong tay cũng không thích hợp cho kiểu chiến đấu tầm gần này!

Chỉ mải nghĩ cách đối phó với Stuka, không ngờ đối phương lại dùng một chiêu đơn giản mà hiệu quả!

Chiến trường quả là đầy rẫy bất ngờ và "kinh hỉ"!

(Hết chương)

Chương 38: "Ai cầm lụa trắng múa trên không" (Cộng thêm chương cho 3000 phiếu tháng)

Thấy quân Prosen áp sát, Vương Trung lập tức ra lệnh qua bộ đàm: "Rút lui! Tất cả xe tăng rút lui! Tránh giao tranh tầm gần với bộ binh!"

Chiếc 422 của Vương Trung lập tức di chuyển, trong góc nhìn bao quát, tất cả xe chỉ huy tiểu đội được trang bị bộ đàm đều di chuyển, nhưng những

xe tăng khác vẫn đứng im tại chỗ bắn trả!

Trong tình huống địch ở ngay trước mắt, các xe tăng khác không hề nhận ra xe chỉ huy tiểu đội đã bắt đầu di chuyển!

Mẹ kiếp, cái thiết kế chỉ trang bị bộ đàm cho xe chỉ huy tiểu đội này thật là vớ vẩn! Kéo ra bắn bỏ hết!

Nhưng luôn có cách giải quyết cho mọi vấn đề, Vương Trung sốt ruột nghĩ cách, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Vương Trung ấn vào mic: "Xe chỉ huy tiểu đội, dùng súng máy đồng trục bắn vào xe tăng khác trong tiểu đội, báo cho họ biết phải rút lui!"

————

Bên trong xe tăng 213, trận chiến đang diễn ra ác liệt.

Vỏ đạn từ súng máy và súng máy đồng trục rơi lộp độp xuống sàn khoang chiến đấu.

Đột nhiên, Xe trưởng ngừng bắn, tập trung lắng nghe: "Hình như có người đang bắn chúng ta từ phía sau?"

Sau đó, anh ta nhìn thấy đạn lửa bay từ phía sau về phía trước qua kính ngắm.

Anh ta lập tức quay đầu lại, nhìn ra ngoài từ khe quan sát hẹp trên tháp pháo, phát hiện xe Tiểu đội trưởng đã rút lui về phía sau một khoảng khá xa!

"Tiểu đội trưởng rút lui rồi!", Xe trưởng hét lên.

Pháo thủ Aleksei nhét một quả đạn vào nòng pháo: "Đạn nổ mạnh, xong! Tên tiểu đội trưởng nhát gan đó sợ rồi!"

"Không đúng! Vậy tại sao anh ta lại dùng súng máy bắn chúng ta?", Xe trưởng suy nghĩ, "Không, đây là mệnh lệnh của Tướng quân, rút lui mau!"

Thấy xe 213 rút lui, xe Tiểu đội trưởng lập tức chuyển mục tiêu sang xe 214.

Xe trưởng nhanh trí, xoay nòng pháo, dùng súng máy đồng trục bắn vào xe 212 ở ngoài cùng bên trái đội hình.

Điện đài viên điều khiển súng máy, bắn xối xả về phía quân địch đang tràn lên phía trước.

Xe 212 nhanh chóng phản ứng lại, cũng bắt đầu rút lui, nhưng đã quá muộn, bộ binh Prosen đã áp sát từ góc khuất bên hông, trèo lên tháp pháo ——

Xe trưởng không nói hai lời, dùng súng máy đồng trục quét sạch đám lính Prosen.

Tuy nhiên, bản thân xe 212 đã che khuất phần lớn góc bắn, một tên lính Prosen ném ra một quả lựu đạn khói.

Quả lựu đạn rơi xuống nắp động cơ xe 212, phát nổ, lửa bùng lên trong phạm vi vài mét, đồng thời tạo ra một lượng lớn khói trắng.

Khói trắng che khuất hoàn toàn tầm nhìn của xe 213, Xe trưởng chỉ nhìn thấy kíp xe 212 toàn thân bốc cháy nhảy ra khỏi xe tăng, lăn lộn trên đất cố gắng dập lửa.

Một quả lựu đạn nữa được ném về phía xe 212 đang cháy, phát nổ trên mặt đất.

Những người lính tăng trên mặt đất ngừng lăn lộn, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt.

Xe trưởng im lặng một giây, rồi hét lên: "Rút lui! 212 tiêu rồi!"

Anh ta tiếp tục bắn vào màn khói dày đặc, cố gắng ngăn chặn bộ binh Prosen áp sát.

————

Vương Trung nhìn chiến trường, lòng đau như cắt.

Mới tối qua vất vả lắm mới sửa chữa được năm chiếc T34, giảm thiểu thiệt hại xuống còn ba chiếc, vậy mà chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã mất thêm mười hai chiếc!

Ngoài sáu chiếc xe chỉ huy tiểu đội, chỉ còn lại Tiểu đoàn 1 thiết giáp là tương đối nguyên vẹn, còn lại hai chiếc 213 và 214!

Tên khốn nào quyết định chỉ trang bị bộ đàm cho xe chỉ huy tiểu đội, nên bị lôi ra bắn bỏ cùng với kẻ đã quyết định gộp Xe trưởng và Pháo thủ thành một!

Quá ư là bi phẫn, đến nỗi Vương Trung thậm chí còn không để ý đến loại lựu đạn cháy mà quân Prosen sử dụng - rõ ràng có thể đạt được hiệu quả tương tự bằng bom xăng Molotov, nhưng quân Prosen lại đầu tư nghiên cứu chế tạo một loại lựu đạn riêng.

Bi phẫn thì bi phẫn, nhưng vẫn phải nghĩ cách, tin tốt là hiện tại trong số xe tăng còn lại có sáu chiếc được trang bị bộ đàm, có thể chỉ huy được.

Tin xấu là, quân Prosen đã rải khói mù khắp nơi, không thể phát huy hết hỏa lực của xe tăng.

Quân Hộ giáo chiến đấu rất dũng cảm, nhưng họ không có mặt nạ phòng độc, hơi cay đã làm suy yếu đáng kể sức chiến đấu của họ.

Lính phóng lựu Prosen tinh nhuệ đang dọn dẹp từng tòa nhà một cách thuần thục và hiệu quả!

Mặc dù tình hình rất tồi tệ, nhưng Vương Trung không ngừng suy nghĩ.

Không có tầm nhìn ——

Vương Trung đột nhiên nhớ đến Thế chiến thứ hai, cuộc chiến của người Mỹ với quân Nhật trên đảo Guadalcanal.

Quân Nhật giỏi đánh đêm, khả năng tác chiến ban đêm của người Mỹ thì kém hơn, nhưng quân đội Mỹ bảo vệ sân bay Henderson đã nghĩ ra một cách để đối phó với các cuộc tấn công ban đêm của quân Nhật.

Tóm lại là, vì ban đêm tôi không nhìn thấy anh, vậy thì tôi không cần phải nhìn thấy anh, ban ngày bố trí hỏa lực xong, ban đêm cứ bắn loạn xạ.

Mỗi loại vũ khí đều được quy định tầm bắn và khu vực bắn, lính Mỹ chỉ cần bắn liên tục là có thể phong tỏa toàn bộ mặt trận, sau đó chờ quân Nhật tự đâm đầu vào đạn.

Vương Trung nhìn khu vực Đông Nam đã chìm trong khói mù, quyết định thử nghiệm một phen.

Trước tiên, cần phải có một khu vực trống trải, hơn nữa khu vực trống trải này phải nằm trên con đường tiến công của địch.

Nhờ góc nhìn bao quát, Vương Trung nhanh chóng tìm thấy địa điểm thích hợp: quảng trường trước ga xe lửa.

Trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần nằm ngay bên cạnh, phía trước cũng là một quảng trường, hai quảng trường kết hợp với nhau tạo thành một khu vực trống trải dài rộng hơn một trăm mét.

Tuyệt vời hơn nữa là, bệnh viện, nhà ga, bãi điều độ tàu hỏa và trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần đều nằm ở phía Bắc quảng trường này, phong tỏa quảng trường là có thể bảo vệ những khu vực trọng yếu này.

Chỉ cần bố trí một vành đai hỏa lực ở đây, cho dù địch sử dụng khói mù cũng có thể chặn đứng.

Nhưng chỉ có xe tăng là chưa đủ, nếu có thêm một số lính kỳ cựu phối hợp thì càng tốt ——

Vương Trung đột nhiên phát hiện ra nhà ga có biểu tượng đơn vị của mình.

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5!

81 người của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 đã được điều đến nhà ga, để giữ lại ngọn lửa cho Trung đoàn.

Trong tình huống này, 81 lính kỳ cựu có khi còn đáng tin cậy hơn 800 lính Hộ giáo!

Ngoài ra, gần nhà ga còn có đơn vị pháo cao xạ, trước tiên phải tìm cách cầm chân quân địch, điều động pháo cao xạ đến đây là có thể phong tỏa khu vực hiệu quả hơn.

Còn nếu máy bay địch xuất hiện vào lúc này thì sao? Chuyện đó để sau hẵng hay, trước mắt phải vá lỗ hổng trước đã.

Vương Trung lập tức ra lệnh: "Tất cả xe tăng bám sát, nhanh chóng cơ động đến quảng trường trước ga! Chú ý hố bom trên đường!"

Tiểu đoàn phó hỏi: "Vậy còn những người lính Hộ giáo đang chiến đấu thì sao? Bỏ mặc họ à?"

Vương Trung im lặng, nhưng một giây sau, anh nghiến răng nghiến lợi ra lệnh: "Phải, bỏ mặc họ. Sự hy sinh của họ sẽ câu giờ cho chúng ta."

Vương Trung lại nhớ đến cảnh tượng hôm qua lính Hộ giáo giải cứu anh khỏi xe tăng.

Mệnh lệnh này giống như một con dao đâm vào tim anh, như thể lồng ngực bị khoét một mảng, khiến anh thở hổn hển.

Xe tăng hoàn thành việc chuyển hướng, di chuyển dọc theo con phố.

Vương Trung chìm đắm trong cảm xúc dâng trào đột ngột, thậm chí còn quên cả việc né tránh những viên đạn lạc bắn tới từ phía sau, may mà những viên đạn lạc đó không chính xác.

Vương Trung nhớ đến một bộ phim tài liệu về chiến dịch Thượng Cam Lĩnh mà anh từng xem, trong đó có một Tiểu đội trưởng nói: "Thực ra tôi đang sắp xếp thứ tự hy sinh cho tiểu đội, làm sao tôi không xót xa cho được, đó đều là những người anh em kề vai sát cánh. Nhưng tôi buộc phải làm vậy, ra cửa hầm bắn súng máy, hy sinh thì người khác thế chỗ. Không làm vậy thì không được."

Đó là bộ phim tài liệu mà Vương Trung xem từ khi còn nhỏ, đến nỗi anh không nhớ tên phim, cũng không nhớ tên vị cựu chiến binh đó, chỉ nhớ câu nói ấy, vượt qua thời gian và không gian.

Cuối cùng Vương Trung cũng hiểu được cảm xúc ẩn chứa đằng sau câu nói đó.

Anh quay đầu lại, nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten phía sau tháp pháo.

Ánh nắng ban trưa chiếu rọi lá cờ đỏ.

————

Khi chiếc 422 tiến vào quảng trường trước ga xe lửa, Vương Trung đã hét lên từ xa với những người lính Trung đoàn Beshenkovichskaya ở cổng ga: "Điều một tiểu đội đến trận địa pháo cao xạ, tìm thứ gì đó có thể tiêu diệt bộ binh nhanh chóng và hiệu quả!"

Vài người lính nghe thấy Vương Trung nói liền nhìn nhau, sau đó cùng nhau chạy về phía trận địa pháo cao xạ.

"Quyền Trung đoàn trưởng" Pavel Alekseyevich, Thiếu úy Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 chạy đến, lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Địch thường xuyên sử dụng khói mù, trình độ huấn luyện và trang bị của lính Hộ giáo không đủ để chống đỡ, chúng ta phải thiết lập

một khu vực chết chóc bằng hỏa lực ở đây. Các anh có súng máy không?"

"Có hai khẩu."

Vương Trung lập tức tìm hai vị trí trên bản đồ góc nhìn bao quát, sau đó chỉ cho Thiếu úy xem: "Đặt súng máy ở hai vị trí này, chỉnh thước ngắm 100 mét, mốc ngắm là chiếc ghế dài kia, bảo xạ thủ nhớ kỹ vị trí này, lát nữa khi khói mù bao phủ, cứ bắn điểm xạ vào khu vực này!"

Thiếu úy xoay người bỏ chạy.

Vương Trung tiếp tục ra lệnh cho một số xe tăng chỉ huy qua bộ đàm: "Tiểu đội 1, đưa hai xe của anh đến trước cây bạch dương ở phía Tây Bắc quảng trường, nhắm thẳng về phía trước, chủ yếu dùng súng máy đồng trục bắn quét, pháo chính bắn đạn nổ mạnh liên tục, cứ thấy khói mù của địch là bắn!"

Tiểu đội trưởng lập tức dẫn theo xe 213 và 214 tiến lên.

Vương Trung tiếp tục dựa vào góc nhìn bao quát để bố trí những chiếc xe tăng còn lại vào vị trí thích hợp, tạo thành hỏa lực đan xen.

Lúc này, vài người lính được phái đến trận địa pháo cao xạ đã quay trở lại với hai chiếc xe tải GAZ, trên thùng xe chở bốn khẩu súng máy hạng nặng bốn nòng.

"Tướng quân! Thế này đủ chưa ạ?"

"Đủ, quá đủ rồi!", Vương Trung mừng rỡ, lập tức chỉ định vị trí.

Còn một vấn đề nữa, anh lớn tiếng gọi những người lính Hộ giáo đang canh gác nhà ga: "Các anh không cần canh gác nữa, đến kho hậu cần, vận chuyển đạn súng máy ra, chuyển đến bên cạnh xe tăng và súng máy. Tôi sẽ bảo xe tăng mở nắp hầm, các anh chỉ việc chuyển đạn vào!"

Những người lính Hộ giáo lập tức quay đầu lại gọi những người lính Hộ giáo khác đang canh gác, chạy về phía trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Vương Trung hít một hơi thật sâu, nhìn lá cờ đỏ một lần nữa.

Hy vọng mọi hy sinh đều xứng đáng.

Lúc này, một người lính kéo theo dây điện thoại, tay cầm ống nghe chạy đến chỗ Vương Trung: "Điện thoại của Tư lệnh Rokossovsky!"

Vương Trung nhận điện thoại: "A lô? Rokossovsky nghe!"

Giọng Pavlov vang lên từ đầu dây bên kia: "Chúng tôi nhận được điện báo của Tập đoàn quân 63, họ đang ở cách chúng ta 30 km. Họ đã điều một đội quân cơ động nhanh chóng đến tiếp viện cho chúng ta."

Vương Trung: "Là xe tăng à?"

"Không, Tập đoàn quân 63 không có lực lượng cơ giới, chỉ có một số xe tải hậu cần."

Vương Trung: "Vậy thì bảo họ đến nhanh lên. Tình hình của chúng tôi ở đây rất nguy cấp, địch sắp đánh đến ga xe lửa rồi!"

Sau khi nói xong, Vương Trung mới nhận ra rằng, Pavlov gọi điện thoại đến ga xe lửa tìm mình, chắc hẳn là đã biết tình hình trong thành phố.

Pavlov: "Tôi đoán là cậu đang thắc mắc tại sao tôi biết cậu ở ga xe lửa... Không, tôi chỉ gọi điện thoại đến tuyến phòng thủ phía Đông Nam nhưng không có ai nghe máy, sau đó tôi gọi khắp nơi, cuối cùng thì nghe chỉ huy hậu cần nói cậu đang ở trước ga."

"Vậy thì giỏi đấy." Vương Trung trả lời qua loa, đúng lúc này, vài tên lính Prosen thò đầu ra từ ngã tư đối diện quảng trường.

Xe tăng 213 bắn một phát, hai tên bị nổ tung, những tên còn lại co rúm người lại.

Sau đó, đạn khói được bắn ra.

Vương Trung hét lên qua bộ đàm: "Nhớ kỹ, chỉ được nổ súng khi thấy khói mù xuất hiện trong khu vực phụ trách của mình, không có khói mù thì nhắm vào người mà bắn!"

Vừa dứt lời, kíp xe tăng đối diện ngã tư đã nổ súng.

Xe phòng không cũng xoay nòng súng, bắn một loạt đạn vào màn khói.

Địch không có động tĩnh gì thêm, Vương Trung quan sát qua góc nhìn bao quát, xác nhận quân địch phía sau màn khói không có ý định hành động thêm nữa, bèn hô "Ngừng bắn".

Sau khi tiếng súng ngừng hẳn, quảng trường chìm trong yên lặng.

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra mình vẫn đang cầm điện thoại: "Pavlov, tình hình rất nguy cấp, chúng tôi chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự, đảm bảo nhà ga và trụ sở Bộ Chỉ huy Hậu cần an toàn, nhưng địch có thể sẽ chia quân đánh lén sở chỉ huy lữ đoàn."

Pavlov: "Tôi đã ra lệnh bố trí súng máy và đặt pháo phòng không ở tư thế bắn thẳng rồi."

"Tốt rồi." Vương Trung dừng lại một chút, rồi nói: "Đừng chết đấy."

"Cậu cũng vậy, Tướng quân."

Cuộc gọi kết thúc.

Đồng thời, quân địch bắt đầu hành động, đạn cối rơi xuống quảng trường, khói mù nhanh chóng lan rộng.

Chúng đến rồi!

Vương Trung: "Nhìn tôi bắn nè!"

Chẳng mấy chốc, khói mù đã bao phủ toàn bộ quảng trường.

Mặc dù tất cả mọi người đều đã đeo mặt nạ phòng độc, nhưng lần này dường như chỉ là khói thông thường. Pháo cối của quân địch có thể không được trang bị đạn hơi cay.

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng bộ binh địch xuất hiện.

Vương Trung: "Bắn!"

Tất cả súng máy của Xe tăng số 422 đồng thời nổ súng, còn quăng một phát đạn cao bạo đến vị trí nhắm chuẩn trước.

Vương Trung thông qua góc nhìn hài lòng nhìn thấy binh sĩ Prosen lao ra lập tức bị đánh ngã mười mấy người.

Nhưng càng nhiều binh sĩ Prosen từ các giao lộ phía nam quảng trường tuôn ra.

Mà bên này đáp lễ bọn chúng là lưới lửa dày đặc, không có góc chết.

Trong thời gian mấy chục giây, hơn năm mươi tên binh sĩ Prosen ngã xuống, những tên khác cũng đều nằm rạp trên mặt đất không dám động.

Vương Trung kéo súng máy phòng không trên đỉnh tháp pháo qua, dựa vào hack chính xác tiêu diệt kẻ địch nằm rạp trên mặt đất.

Dù sao hỏi cũng là đoán mò, cũng không có ai phát hiện ra điều bất thường.

Kẻ địch bắt đầu bò lổm ngổm trên mặt đất tiến lên, nhưng mà lưới lửa thực sự quá dày đặc, cho dù Vương Trung không xử lý đúng địa điểm, kẻ địch bò mấy chục mét cũng sẽ bị đạn lạc bắn chết.

Đây chính là tuyệt kỹ thần sầu năm đó quân đội Mỹ điên cuồng đồ sát người Nhật sao?

Thật sự quá hiệu quả!

Vương Trung bắn súng máy đang hăng say thì hết đạn.

Hắn vội vàng thay đạn - có kinh nghiệm từ lần trước súng máy phòng không của BT-7 bị kẹt đạn khiến cho tất cả mọi người trên xe đều hy sinh, Vương Trung đặc biệt cẩn thận vuốt thẳng băng đạn, mới hoàn thành việc lắp đạn.

Hắn lập tức xả súng.

Cuối cùng, quân địch từ bỏ tấn công, rút về trong những kiến trúc ở phía nam quảng trường.

Ngay sau đó, xe cối của địch bắt đầu bắn đạn cao bạo.

Đạn cối không ngừng rơi vào phía bắc quảng trường.

Vương Trung chui vào trong xe tăng, đóng nắp khoang, chờ đợi đợt công kích thứ hai của quân địch.

Trong hai giờ sau đó, bọn họ lại đánh lui bảy đợt tấn công của quân Prosen.

Cuối cùng đạn khói của pháo cối địch cũng bắn hết, khói mù trên quảng trường dần dần tan đi, vì vậy hai bên chuyển sang trạng thái giằng co qua quảng trường.

Trong tay Vương Trung không có nhiều bộ binh đi kèm, xe tăng không dám xông lên, quân địch không có hỏa lực chống tăng hiệu quả, cũng không có cách nào xử lý xe tăng đang đứng trên quảng trường.

Quảng trường cứ như vậy yên tĩnh trở lại, đến mức quạ đen trên bầu trời cũng sà xuống, bắt đầu mổ vào mắt người chết trên mặt đất.

Vương Trung nhẹ nhàng thở ra, ít nhất thì đợt tấn công của địch đã bị chặn lại ——

Đột nhiên, hắn phát hiện bộ binh địch ở sườn đông đang vượt qua con đường chính của Loktev.

Lực lượng Hộ giáo quân đóng giữ đã nổ súng!

Vương Trung: "Chúng ta qua đó hỗ trợ, những xe tăng khác ở lại vị trí!"

Không đợi Vương Trung ra lệnh, lái xe Belyakov đã cho xe tăng số 422 chuyển hướng.

Gần như ngay lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng kèn.

Hình như hắn đã từng nghe thấy tiếng kèn này trong những bộ phim về chiến tranh Napoleon, chắc hẳn là tiếng kèn xung phong của kỵ binh!

Kỵ binh?

Vương Trung nhìn về phía đông bắc, sau đó nhìn thấy rất nhiều kỵ binh cưỡi trên lưng tuấn mã khoác áo choàng đen đã từ phía bắc xông vào đường phố Loktev.

Bọn chúng giống như những con sóng biển chia thành vô số dòng suối nhỏ len lỏi vào các con phố lớn ngõ nhỏ của Loktev.

Tuấn mã phi nhanh như bay, quân Prosen căn bản không kịp phản ứng —— hay nói đúng hơn là, bọn chúng căn bản không ngờ tới sẽ gặp phải lực lượng kỵ binh tấn công với quy mô như vậy trên chiến trường hiện đại.

Mặc dù là kỵ binh, nhưng lực lượng này không hề giơ cao mã tấu, mà là cầm súng lục và súng tiểu liên.

Bọn chúng vừa tiến lên như vũ bão, vừa không ngừng bắn.

Cứ ba kỵ binh thì lại có một lính ném lựu đạn, ném lựu đạn từ cửa sổ vào trong những tòa nhà có quân địch một cách chính xác.

Vương Trung trợn mắt há mồm nhìn tất cả những điều này, sau đó nhớ tới những gì Pavlov đã nói cách đây hai tiếng: Tập đoàn quân 63 đã phái một lực lượng "cơ động" tới hỗ trợ Loktev.

Thì ra là cơ động kiểu này!

Lúc này, sau mấy tiếng đồng hồ giao tranh ác liệt trong thành phố, bộ binh Prosen cũng đã kiệt quệ, đợt tấn công như chẻ tre của kỵ binh đã nghiền nát ý chí chiến đấu cuối cùng của bọn chúng.

Lúc này, bốn sĩ quan kỵ binh cưỡi trên lưng những con ngựa cao to màu đỏ thẫm đi tới trước xe tăng của Vương Trung, vị tướng dẫn đầu nhìn thấy ký hiệu con ngựa trắng trên xe tăng của Vương Trung.

Sau đó, ông ta giơ tay chào theo kiểu quân đội hướng về phía Vương Trung: "Kính chào ngài, Thiếu tướng Rokossovsky. 15.000 kỵ binh của chúng tôi đang càn quét toàn bộ thành phố, các anh em đã vất vả rồi."

Vương Trung lúc này mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

—— "Khi phòng thủ, công sự, chiến thuật cùng với bố trí hỏa lực đều rất quan trọng, nhưng điều quan trọng nhất là lực lượng tiếp viện liên tục."

————

Một tiếng sau khi đẩy lùi cuộc tấn công của địch, lúc 15h30 ngày 8/7.

Vương Trung chỉ huy xe tăng số 422 quay trở về trận địa tập kết ban đầu của họ khi quân địch bắt đầu tấn công.

Những cư dân may mắn còn sống sót đã chuyển thi thể của các binh sĩ Hộ giáo quân lên đường cái, xếp cạnh nhau ngay ngắn.

"Dừng lại." Theo mệnh lệnh của Vương Trung, xe tăng dừng lại.

Vương Trung bò ra khỏi tháp pháo, nhảy xuống đất, đi tới trước mặt một người lính Hộ giáo quân đang nắm chặt quả đạn khói trong tay.

Vương Trung vẫn nhớ người thanh niên này, trước khi quân địch tấn công, Vương Trung đã ra lệnh cho anh ta là khi nào tu sĩ phát hiện máy bay địch đánh úp thì ném quả đạn khói này vào hầm trú ẩn đã trống, dụ máy bay địch lao xuống ném bom vào đó.

Không ngờ, máy bay Stuka của địch không xuất hiện mà thứ xuất hiện lại là đạn pháo và bộ binh.

Vương Trung cởi mũ, cúi đầu mặc niệm trước mặt người thanh niên.

Chỉ một quyết định sai lầm của người chỉ huy có thể khiến rất nhiều người thiệt mạng, Vương Trung lại một lần nữa nhận thức sâu sắc điều này.

Đúng lúc này, tiếng còi báo động phòng không chói tai vang lên khắp thành phố.

Vương Trung ngẩng đầu lên, có lẽ tu sĩ Peter gọi điện thoại nhưng không tìm thấy Vương Trung nên chỉ báo cáo tình hình cho lực lượng phòng không.

Vương Trung leo lên xe tăng, đứng trên xe tăng ngẩng đầu nhìn lên, không cần chuyển góc nhìn cũng có thể nhìn thấy phi đội máy bay của địch ở phía chân trời.

Sau khi chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, Vương Trung phát hiện ra phi đội đó có tới 20 chiếc máy bay ném bom Do 215 và 30 chiếc máy bay ném bom bổ nhào Stuka!

Có thể thấy, quân địch thực sự rất muốn chiếm được Loktev trước khi Tập đoàn quân 63 tới nơi!

Vương Trung thoát khỏi góc nhìn toàn cảnh, hét lớn về phía xung quanh: "Máy bay địch! Nấp vào hầm trú ẩn! Nhanh nấp vào hầm trú ẩn! Đừng lo thi thể nữa, cứ vứt trên đường! Nhanh vào hầm trú ẩn!"

Aleksandr và những người khác cũng chui ra khỏi xe tăng.

Cánh cửa một ngôi nhà bên cạnh mở ra, một bà lão cất tiếng gọi: "Các cậu ơi, vào đây! Hầm nhà tôi vẫn còn chỗ!"

Tổ lái xe tăng số 422 lập tức chạy vào trong nhà.

Vương Trung liếc nhìn phi đội máy bay trên không trung lần cuối.

Ngay lúc đó, hắn nhìn thấy thứ gì đó phản chiếu ánh sáng mặt trời ở phía trên cao hơn cả phi đội máy bay đó.

Là máy bay!

15 chiếc MiG-3 thả thùng nhiên liệu phụ, từ trên cao lao xuống, lao về phía phi đội máy bay địch.

Ngay loạt tấn công đầu tiên, 5 chiếc Do 215 đã bốc cháy, kéo theo những cột khói đen lao xuống mặt đất.

Ngay sau đó, phi đội máy bay địch bay vòng lại, tiếp tục lao vào tấn công đội hình máy bay ném bom.

Đạn do súng máy bắn ra đan xen nhau trên không trung.

Quân địch có lẽ không ngờ rằng sẽ bị Không quân Ant chặn đánh với quy mô lớn như vậy, nên đã không cử máy bay tiêm kích bảo vệ, vì vậy, trên không trung nhanh chóng diễn ra một cuộc thảm sát.

Lúc này, còi báo động phòng không trên mặt đất cũng ngừng lại, những người vừa nãy còn chạy thục mạng về phía hầm trú ẩn đều đi ra đường, ngước nhìn cuộc chiến trên không như đang xem bắn pháo hoa.

Cứ mỗi khi có một chiếc máy bay địch bị bắn trúng bốc cháy, người dân trên mặt đất lại hò reo vang trời.

Một số đứa trẻ nghịch ngợm còn trèo lên cả nóc nhà để xem cho rõ.

Trận chiến trên không nhanh chóng đi đến hồi kết.

Số máy bay địch còn sống sót đã từ bỏ bom ở ngoại ô, lao xuống thấp để tăng tốc bỏ chạy.

Đội MiG-3 chặn đánh đuổi theo cho tới khi khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Vương Trung nghe thấy một đứa trẻ hỏi: "Mẹ ơi, chúng ta thắng rồi à?"

Mẹ của đứa bé trả lời: "Thắng rồi, máy bay của quân xấu bị đánh đuổi rồi."

Đứa bé lại hỏi: "Sao máy bay của mình không đến sớm hơn? Như thế thì ông bà nội, ông bà ngoại đã không chết rồi."

Người phụ nữ chỉ im lặng ôm đứa bé vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc con.

Đúng lúc này, những chiếc tiêm kích cơ Ant truy kích quân địch đã quay trở lại, xếp đội hình chữ V bay qua bầu trời thành phố.

Vương Trung nhận ra chiếc máy bay dẫn đầu, chính là chiếc đã bắn rơi máy bay trinh sát của địch vào hôm qua!

Lúc này, thông qua góc nhìn toàn cảnh, Vương Trung nhìn thấy viên phi công lấy ra một quả pháo sáng, dùng răng cắn vào kíp nổ, châm lửa.

Quả pháo sáng phụt ra khói màu, tạo thành một dải khói dài nhiều màu sắc trên bầu trời theo đường bay của chiếc máy bay.

Những chiếc máy bay khác cũng làm theo, vì vậy, 15 chiếc MiG-3 kéo theo những dải khói nhiều màu sắc bay qua bầu trời thành phố Loktev đầy rẫy những đống đổ nát.

Người dân reo hò vang trời, ném bất cứ thứ gì trên tay lên không trung.

Khoảnh khắc đó, Vương Trung bỗng cảm thấy mình là người chiến thắng.

Đúng lúc đó, đứa trẻ trên nóc nhà bỗng hét lớn: "Tướng quân! Có quân đội đang tiến vào từ hướng đông bắc!"

Vương Trung vội vàng nhìn về phía đông bắc, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều binh lính đang hành quân theo đội hình hàng dọc trên đường cái.

Cuối cùng thì lực lượng chủ lực của Tập đoàn quân 63 cũng đã tới.

(Hết chương)

Chương 39: "Hẹn gặp ở Prosenia"

Biết viện binh đã đến, Vương Trung vội vàng chỉ huy xe tăng đi nghênh đón, kết quả xe vừa mới lăn bánh thì động cơ bỗng phát ra một loạt tiếng động kỳ lạ như thể bị 'trúng gió', sau đó chết máy.

Lái xe Belyakov vừa chui ra khỏi khoang lái vừa lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi rồi, tôi đã nghĩ là nên được nghỉ ngơi rồi."

Vương Trung im lặng: "Động cơ này thường xuyên bị hỏng như vậy sao?"

Belyakov: "Toàn là vấn đề nhỏ thôi, xử lý rất nhanh, có khi chỉ cần đá cho nó một cái là xong."

Nói rồi, Belyakov mở nắp khoang động cơ, cầm búa đập mạnh vào động cơ một cái, nhưng lần này "mẹo sửa chữa" này lại không có tác dụng.

Belyakov lắc đầu: "Xem ra lần này thực sự cần phải mất thời gian rồi, hay là ngài cưỡi ngựa đi, chắc là phải đi gặp các vị chỉ huy của Tập đoàn quân 63 bàn giao công việc chứ?"

Vương Trung: "Giờ tôi đi đâu tìm ngựa? Chẳng lẽ huýt sáo một cái là có ngựa chạy tới hay sao?"

Nói rồi, Vương Trung huýt sáo một tiếng.

Từ xa vang lên tiếng ngựa hí.

Vương Trung giật mình, nhìn quanh bốn phía, thấy Bucephalus từ trong góc chạy ra, vui vẻ chạy về phía hắn.

Ơ?

Chẳng lẽ thiết lập huýt sáo một cái là ngựa từ đâu chạy tới trong game là lấy ý tưởng từ thực tế?

Sau đó, Vương Trung phát hiện ra trên lưng Bucephalus không có yên cương, thậm chí còn chẳng có cả dây cương, căn bản không thể cưỡi được.

Chắc là do chuồng ngựa đã bị pháo binh địch phá hủy, nó may mắn sống sót, nghe thấy tiếng huýt sáo của Vương Trung nên chạy tới đây.

Con ngựa trắng dừng lại trước xe tăng, nhìn con ngựa trắng được vẽ trên số hiệu chiến thuật của xe tăng, hí vang một tiếng, lắc đầu rồi thở hổn hển, liên tục giậm chân trước xuống đất.

Này, chẳng lẽ mày ghen tị với con ngựa được vẽ này à?

Vương Trung chống hai tay lên mép cửa khoang, chui ra khỏi tháp pháo, nhảy xuống đất: "Mọi người sửa xe tăng đi, sửa xong thì quay về doanh trại tập hợp với các xe tăng khác. Tôi đi gặp các vị chỉ huy của Tập đoàn quân 63 đây."

Pháo thủ Aleksandr quay sang nói với người nạp đạn: "Anh đi theo tướng quân, làm nhiệm vụ bảo vệ."

Người nạp đạn gật đầu, lấy một khẩu súng tiểu liên từ trong xe tăng ra đeo lên vai.

Aleksandr lại nói với Vương Trung: "Tướng quân, ngài vẫn nên cẩn thận, trong thành có thể còn sót lại vài tên lính Prosen bị lạc khỏi đơn vị."

Vương Trung phẩy tay, đi về phía nhà ga, Bucephalus lẽo đẽo theo sau, thỉnh thoảng lại cúi xuống định cắn tóc Vương Trung.

————

Khi Vương Trung đến quảng trường trước nhà ga, trong tay đã cầm đầy trứng gà và dưa chuột muối mà người dân tặng.

Người Nga thích ăn dưa chuột đến vậy sao?

Bước vào quảng trường, Vương Trung nhìn thấy rất nhiều xe tải đang đỗ trước nhà ga, các nhân viên y tế đang khiêng những người bị thương từ trên xe tải vào trong nhà ga.

Vương Trung tinh mắt phát hiện ra Viện trưởng Losonov của bệnh viện dã chiến, bèn gọi to: "Bác sĩ, chuyện gì vậy?"

Vị bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn Vương Trung, nói: "Tướng quân, Bộ Chỉ huy Hậu cần đang bố trí cho bệnh viện rút lui, lát nữa sẽ có xe lửa trống đến ga."

Vương Trung: "Vậy sau khi mọi người rút lui, những người bị thương trong trận chiến thì sao?"

Losonov nhìn lên trời: "Thành phố này sắp bị san phẳng rồi, trong bệnh viện toàn là những người bị thương đang rất cần thuốc men và vật tư, không thể để họ chết ở đây được. Sau khi bình phục, họ sẽ là nòng cốt của quân đội ta."

Điều này đúng là sự thật.

Losonov: "Còn những người bị thương trong thời gian tới, đội ngũ y tế của Tập đoàn quân 63 sẽ sơ cứu, sau đó chờ xe lửa đến chở về tuyến sau. Hiện tại chỉ có thể làm như vậy. Tôi sẽ ở lại đây hỗ trợ đội ngũ y tế của Tập đoàn quân điều trị cho những người bị thương, tôi chỉ có thể làm được như vậy."

Vương Trung: "Vậy ông ở lại đây sao?"

"Phải." Viện trưởng Losonov mỉm cười: "Tôi sẽ tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình."

Vương Trung gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc này, một thanh niên đội mũ lính truyền tin, cưỡi trên lưng một con ngựa màu nâu đỏ dừng lại bên cạnh Vương Trung, giơ tay chào hỏi: "Xin hỏi có phải Thiếu tướng Rokossovsky không ạ?"

"Là tôi."

"Quân đoàn trưởng muốn gặp ngài."

"Dẫn đường đi!"

Người lính truyền tin nhìn Bucephalus không có yên cương với vẻ nghi hoặc, có vẻ như đang thắc mắc không biết phải cưỡi con ngựa này như thế

nào.

Vương Trung: "Tôi đi bộ. Xa không?"

"Không xa, ở ngay trong kia, Quân đoàn trưởng đang ở trong phòng bản đồ của Bộ Chỉ huy Hậu cần."

Vương Trung gật đầu, đưa số trứng gà và dưa chuột muối cho vị Viện trưởng: "Cho những người bị thương ăn đi, tôi đi trước đây."

Chẳng lẽ lại cầm theo trứng gà và dưa chuột muối đi gặp Quân đoàn trưởng của lực lượng kỵ binh đến giải cứu mình sao?

Nhìn thấy vậy, người lính truyền tin bèn xuống ngựa, dắt ngựa đi bộ dẫn đường cho Vương Trung.

Vương Trung cười nói: "Phòng bản đồ của Bộ Chỉ huy Hậu cần tôi đã đến đó nhiều lần rồi, tự tôi đi được, cậu quay về báo cáo đi."

Người lính truyền tin gật đầu, leo lên lưng ngựa phi nhanh.

————

Phòng bản đồ của Bộ Chỉ huy Hậu cần trông chật chội hơn trước rất nhiều.

Vương Trung vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn hắn.

Trung tướng Kirichenko của Quân đoàn Kỵ binh số 7 tiến lên hai bước, tháo găng tay ra, giơ tay chào Vương Trung: "Thiếu tướng, anh em đánh rất tốt, chúng tôi đã xác nhận được rất nhiều thi thể binh lính địch và xác xe tăng, xe bọc thép trong thành phố."

Một vị Trung tướng lại chủ động giơ tay chào Vương Trung - một Thiếu tướng trước, đây là sự tôn trọng rất lớn.

Vương Trung đáp lễ: "Đây không phải là công lao của tôi, mà là do các chiến sĩ quân ta và các chiến sĩ Hộ giáo quân đã anh dũng chiến đấu, hy sinh để giành lấy thắng lợi."

"Ngài thật khiêm tốn." Kirichenko khen ngợi.

Vương Trung thầm nghĩ tôi không hề khiêm tốn, những người thực sự giành được chiến thắng là người dân của thành phố này, chính họ đã bảo vệ thành phố của mình.

Nhưng hắn không nói ra.

Kirichenko nói tiếp: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân 63 vẫn đang trên đường tới đây, hiện tại, lực lượng trong thành do tôi thống nhất chỉ huy, chúng tôi đang tiến hành công tác bàn giao khu vực phòng thủ, tối nay, những người còn lại của đơn vị anh có thể quay về doanh trại ngủ một giấc thật ngon."

"Tôi đã yêu cầu Bộ Chỉ huy Hậu cần chuẩn bị đồ ăn cho các anh em, tối nay có thể ăn thịt bò hầm khoai tây."

Nghe thấy tối nay được ăn món gì, Vương Trung lập tức hứng thú hẳn lên.

Xuyên không đến thế giới này hơn chục ngày rồi, hắn vẫn chưa quen với đồ ăn ở đây, hơn nữa, mấy hôm nay lại ăn quá nhiều dưa chuột muối, là một người Trung Quốc, hắn không ngờ lại có ngày mình không còn mong chờ bữa tối, chỉ coi việc ăn uống như một công việc bắt buộc phải làm để duy trì sự sống.

Nhưng hắn thích khoai tây hầm thịt bò.

Bình thường có khoai tây có thịt bò, mùi vị món ăn này không đến mức tệ - Vương Trung chủ quan cho là vậy.

Nhưng mà, hứng thú của hắn chỉ duy trì vài giây, ngay sau đó hắn liền hỏi: "Nếu có thể cung cấp khoai tây hầm thịt bò, vậy có thể cung cấp pháo chống tăng cho chúng tôi hay không?"

Trung tướng Kirienko và tư lệnh trạm binh (Thiếu Tướng) liếc nhau, sau đó cùng cười.

Vương Trung: "Sao vậy?"

Kirienko: "Tư lệnh trạm binh nói, ngài là một vị chỉ huy xuất sắc chỉ nghĩ cách đánh thắng, tôi đã được kiến thức. Những tin đồn về ngài, hiển nhiên đều sai lầm!"

Không, những tin đồn kia là đúng, chỉ là "tôi" đã thay đổi.

Vương Trung: "Không quan trọng, tôi muốn pháo chống tăng..."

"Trận chiến của ngài đã kết thúc, tối nay sau khi bệnh viện dã chiến hoàn thành, chiến sĩ của ngài có thể lên xe rút lui."

Vương Trung sửng sốt, vội hỏi: "Vậy trang bị của tôi đâu? Pháo 203 của tôi, còn T-34!"

Kirienko: "Về lý thuyết, chúng tôi cần mọi thứ có thể giúp giữ vững thành phố này, nhưng phần lớn vũ khí hạng nặng của quân ngài là do Thái tử chỉ định. Vì vậy, chúng sẽ cùng rút lui với quân ngài.

"Còn đại đội Thần Tiễn, chúng tôi đã có, tăng thêm một xạ thủ cũng chỉ tăng chút sức mạnh, nên họ cũng ở lại biên chế của ngài."

Vương Trung: "Ồ, vậy cũng tốt..."

Đột nhiên, hắn do dự. Những vũ khí này rõ ràng giúp ích rất nhiều cho Tập đoàn quân số 63 phòng thủ, có nên mang đi không?

Mình là để bảo vệ đất nước, chứ phải xây dựng quân đội riêng...

Lúc này, trung tướng Kirienko nói: "Ngài thật cao thượng. Tôi biết ngài nghĩ gì, nhưng tôi cầu xin ngài mang theo số vũ khí ấy."

Vương Trung: "Ý gì?"

Kirienko cười: "Tôi là quân nhân chuyên nghiệp, lại luôn ở tiền tuyến, không bịt tai mắt như đám ngu ngốc cấp trên. Tôi biết hiện tại chúng ta đang phòng thủ, thậm chí rút lui chiến lược. Vũ khí hạng nặng nên rút đi, những kẻ ở lại chết chặn hậu là "vật hy sinh" chúng tôi."

Vương Trung nghẹn lời. Hắn bỗng thấy ngôn ngữ thật vô dụng, chi bằng dùng hành động.

Hắn tiến lên, vỗ vai Kirienko, rồi ôm chặt: "Rất tiếc, đồng chí."

"Đừng tiếc, tôi không định chết ở đây. Hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi sẽ phá vây. Gặp nhau ở Prosenia!"

Prosenia, thủ đô của đế quốc Prosen.

Vương Trung vỗ vai Kirienko: "Hẹn gặp ở Prosenia!"

Hắn buông tay, lùi lại, gót giày khép mạnh, giơ tay chào: "Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Vương Trung xoay người rời đi không ngoái lại.

Nhìn theo, Kirienko bỗng nói với tư lệnh trạm binh: "Thiếu gia ăn chơi gì chứ? Khác hẳn lời đồn, rõ ràng là quân nhân mẫu mực!"

Tư lệnh trạm binh: "Anh không biết sao? Binh lính gọi anh ta là "Ngôi sao chiến thắng". Nghe nói từ bài hát anh ta hay ngân nga, "Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta"."

————

Khi Vương Trung dắt Bucephalus về doanh trại, hắn thấy xe 422 đã đỗ sẵn - Belyakov đã sửa xong.

Lái xe và pháo thủ đang chất đạn lên xe, thợ máy thì hì hục nhặt vỏ đạn súng máy, pháo bỏ vào thùng gỗ.

Rõ ràng kíp xe này vẫn muốn chiến đấu.

Vương Trung: "Chúng ta rút lui."

Alexander: "Hả? Chúng ta còn đánh được mà."

Những kíp xe khác đang bảo dưỡng, tiếp tế xung quanh đều dừng tay, nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Sẽ còn nhiều cơ hội đánh quân Prosen, nhưng hôm nay chúng ta rút, không chỉ chúng ta, còn pháo đoàn 203, đi tàu đêm nay, rút lui trong đêm."

Mọi người nhìn nhau.

Lúc này, tiếng hát vang lên từ ngoài doanh trại.

Trung đoàn bộ binh cận vệ số 31 vừa đổi phiên phòng thủ, xếp hàng chỉnh tề tiến vào, vừa đi vừa hát.

Những chàng trai trẻ đều trông phờ phạc, nhưng nét mặt đầy kiên định, bước chân mạnh mẽ, lưỡi lê súng trường trên vai đung đưa như gió thổi rừng bạch dương.

Họ hát vang: "Tanya, Tanya, em yêu, em còn nhớ mùa hè rực lửa? Anh không thể nào quên khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc chúng ta đến với tình yêu!"

Khoảnh khắc đến với tình yêu!

(Hết chương)

Chương 40: Khoai tây hầm thịt bò thật sự rất ngon

23h15 ngày 8 tháng 7 năm 914 lịch Julian.

Toàn bộ 914 người của Chiến đoàn Rokossovsky đang đợi ở ga Loktev.

Trung đoàn phòng thủ Loktev tạm thời được biên chế vào nhóm đã xung phong ở lại bảo vệ thành phố, nên không nằm trong số này. Quân đội giáo hội được tăng cường cũng không rút lui.

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 muốn ở lại, nhưng bị Vương Trung từ chối.

Trung đoàn 31 và lực lượng thiết giáp đều tự nguyện tuân lệnh.

914 người trên sân ga là tổng số quân bộ binh, pháo binh, thiết giáp và hậu cần.

Vừa xoa bụng no căng khoai tây hầm thịt bò, Vương Trung vừa nhìn số người ít ỏi còn lại, cảm thán: "Thắng lợi kiểu Pyrros."

Yegorov: "Pyrros là ai?"

Vương Trung á khẩu. Thế giới này làm gì có La Mã, lấy đâu ra Pyrros.

Lúc này, Pavlov cầm xấp tài liệu từ phòng điều độ bước ra, đến chỗ họ: "Tôi lấy được kế hoạch vận chuyển, chúng ta sẽ được đưa đến Agasukov."

Vương Trung: "Xa vậy? Tôi tưởng sẽ được đưa ra sau phòng tuyến nghỉ ngơi, sẵn sàng chiến đấu tiếp."

"Không có phòng tuyến thứ hai." Pavlov nghiêm mặt. "Bộ tư lệnh Tập đoàn quân quyết định tấn công theo lệnh Bệ hạ."

Vương Trung: "Bọn họ điên rồi?"

Giọng hắn quá lớn, tất cả binh lính xung quanh đều quay lại nhìn.

Yegorov vỗ vai Vương Trung: "Bình tĩnh, Bá tước. Tin tốt là chúng ta sẽ ở rất xa tiền tuyến, kể cả khi đó sụp đổ, quân Prosen muốn tới đây cũng mất vài ngày."

Vương Trung: "Tôi chẳng vui nổi. Bổ sung quân đâu?"

Pavlov lắc đầu: "Không thấy nói."

Lúc này, Popov từ phía kho hàng ga đi tới, chậm rãi bước lên sân, nhập bọn với ba người.

"Bên giáo hội cũng chưa có tin tức gì, không biết bao giờ mới bổ sung được đại đội Thần Tiễn." Vị giám mục thở dài. "Hiện giờ thiếu xạ thủ trầm trọng, số Thần Tiễn cũng không đủ."

Vương Trung: "thầy tu Peter đâu?"

Trải qua hai ngày chiến đấu, Vương Trung khá có thiện cảm với "radar sống" hắn nhặt được, thấy khá hữu dụng.

"À, "Bậc thầy Âm Trận" thì nhiều, đã được điều về đây, đây là lệnh điều động, anh ký nhận nhé?" Popov đưa tập tài liệu cho "anh" - tức Pavlov.

Pavlov cau mày: "Lệnh đâu, người đâu?"

Popov quay lại nhìn cổng, đúng lúc thầy tu Peter cau mày bước vào.

Yegorov oang oang: "thầy tu, sao cau mày thế?"

Tu sĩ Peter lên: "Vì có quá nhiều nguồn gây nhiễu như anh!"

Rồi ông ta tiến đến chỗ Popov, phản đối: "Tôi phải ở lại tiền tuyến, nơi đó cần tôi!"

Popov: "Ông đi mà nói với Thiếu Tướng ấy."

Peter lập tức quay sang Vương Trung: "Tôi phải ở lại..."

"Tôi nghe rồi," Vương Trung ngắt lời, "nhưng tôi cũng cần ông. Ở bên tôi, ông sẽ phát huy tác dụng lớn hơn. Nghĩ lại hai ngày qua xem, ông đã làm được gì!"

Peter mím môi im lặng.

Lúc này, tiếng còi tàu vang lên từ xa. Nhân viên gác ghi cũng từ buồng nhỏ bước ra, bắt đầu kéo cần chuyển đường.

Ánh đèn xanh lá trong tay gã sáng rực trong đêm.

Chẳng mấy chốc, một đoàn tàu hỗn hợp toa phẳng và toa kín đã tiến vào ga.

Các toa phẳng đều trống rỗng, hiển nhiên là để chở pháo hạng nặng và T-34 của nhóm Rokossovsky, còn toa kín thì chật ních những gương mặt trẻ măng.

Tàu còn chưa dừng hẳn, đã có tiếng một cậu lính trẻ oang oang từ toa kín: "Này, đánh nhau thế nào rồi?"

Vừa lúc Vương Trung nhìn về phía toa kín, Vasili đã lên tiếng: "Tuyệt lắm chứ, mấy cái xác xe tăng trong thành, hầu hết là do tụi này bắn đấy!"

Xác lính Prosen đã được dân phu và quân đội giáo hội gom lại chôn cất, nhưng xác xe tăng thì vẫn nằm chình ình như hố pháo trên đường, chưa có người dọn.

"Ôi! Ghê thế, tụi này cũng không kém cạnh đâu!" Những chàng trai trẻ trên tàu đầy vẻ tự tin.

Vasili trông như muốn bật lại, nhưng vừa mở miệng đã ngừng, ngập ngừng một lát rồi nói: "Tao tin chúng mày! Cho lũ Prosen nếm mùi đau khổ!"

Binh lính Trung đoàn 31 thấy Vasili nói chuyện thoải mái mà không bị mắng, bèn sôi nổi hùa theo:

"Cho chúng nó biết tay!"

"Cho chúng nó biết ai mới là giống dân hạ đẳng!"

Vương Trung xuyên không đến đây khi tuổi đời cũng chưa phải lớn, thân xác này cũng là của một người trẻ tuổi, với tính cách vốn có, hẳn hắn phải tham gia cổ vũ đồng đội lúc này.

Nhưng kỳ lạ thay, giờ đây Vương Trung chỉ muốn im lặng chúc phúc cho họ.

Đột nhiên, trong số lính trẻ vừa xuống tàu, có người kêu lên: "Ê, nhìn kìa, xe tăng số hiệu 422! Biểu tượng con bạch mã kìa!"

Câu nói khiến tất cả tân binh vừa đến, đang hừng hực khí thế, đều đồng loạt nhìn về một hướng.

Chiếc T-34/422 đang tắm mình dưới ánh trăng, như một con quái thú ẩn mình trong bóng tối.

Alexander và Belyakov đang hút thuốc bên cạnh xe tăng, thấy vậy vội chui tọt vào bóng tối.

"Thật kìa!"

"Chẳng lẽ đây là xe của Bạch Mã tướng quân?"

"Nghe nói nhóm tác chiến của tướng quân đang ở đây!"

Vương Trung đang đứng dưới mái che của nhà ga, vừa vặn khuất khỏi ánh trăng.

-- Cổ vũ tinh thần binh sĩ cũng là nhiệm vụ của người chỉ huy.

Hắn muốn bước về phía trước, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, hình ảnh vô số binh lính giáo hội lôi hắn ra khỏi gầm xe tăng ngày hôm qua lại ùa về trong tâm trí.

Hôm nay, hắn đã bỏ rơi những ân nhân cứu mạng mình.

Chiều nay, trong tình thế cấp bách, hắn chỉ do dự một giây rồi quyết định, và rốt cuộc đã chặn được đợt tấn công của địch.

Nhưng giờ đây, khi hắn sắp tiến lên để cổ vũ những chàng trai này, cảm xúc lúc đó lại ập đến, tràn ngập trong lòng.

-- Tôi và binh lính của tôi sắp rút lui rồi, Loktev sau này có hóa thành địa ngục ra sao, cũng chẳng còn liên quan gì đến chúng tôi nữa.

Mình còn tư cách gì mà đứng đây, khích lệ họ hiên ngang bước vào chỗ chết?

Ngay lúc Vương Trung đang do dự, hắn chợt nhớ đến bài thơ của một vị Nguyên soái.

Hắn rất thích bài thơ ấy. Thực ra đó là bài thơ tuyệt mệnh, vị Nguyên soái viết khi rơi vào đường cùng, nhưng lại tràn đầy khí phách hiên ngang, bất khuất.

"Xuống suối vàng cũng chiêu mộ cựu bộ, mười vạn tinh kỳ phạt tận Diêm La!"

Vị Nguyên soái ấy, chắc hẳn cũng đã phải ra nhiều quyết định để binh sĩ xả thân nơi sa trường.

Nhưng ông chắc chắn sẽ không do dự, bởi vì ông dũng cảm hơn bất kỳ ai, đến thời khắc phải hy sinh, ông cũng sẽ không ngần ngại xông lên.

Mình cũng có thể dũng cảm hơn bất kỳ ai!

Không đúng, mình phải dũng cảm hơn tất cả, như vậy mới có thể không hối hận khi ra lệnh cho họ xông vào chỗ chết, mới có thể lạnh lùng quyết định bỏ rơi họ khi cần thiết, và thản nhiên nói "Thương mà không đúng lúc, ấy là tướng tồi".

Mang theo quyết tâm ấy, Vương Trung bước lên, đứng dưới ánh trăng.

Hắn không giới thiệu bản thân, trong bóng tối, chẳng ai nhìn rõ mặt mũi hay quân hàm hắn.

Nhưng chỉ cần đứng đó, hắn đã toát lên khí thế uy nghiêm và bất khuất.

"Các chiến sĩ!" Hắn nói.

Dù chưa có ai hạ lệnh, nhưng tất cả tân binh đều tự động đứng nghiêm, tiếng gót giày chạm đất vang lên đều tăm tắp.

Vương Trung: "Tôi sẽ không tô hồng sự thật. Các anh hãy nhìn sang bên phải tôi, đó là nhóm tác chiến của tôi, bây giờ tính cả hậu cần, chỉ còn 914 người!

"Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, khi mới gia nhập dưới quyền tôi, một trung đoàn chỉ còn hơn 300 người, còn giờ, chỉ còn 81 người đứng đây!

"Trung đoàn trưởng của họ, bây giờ là một thiếu úy!

"Tôi nói thẳng, phía trước là địa ngục! Ở lại đây, chính là đối mặt với địa ngục! Có ai muốn rút lui không?"

Vương Trung nhìn khắp sân ga.

Không chỉ các tân binh, mà cả công nhân đường sắt, lái tàu đều đứng im tại vị trí, nhìn hắn.

Không ai nói muốn rút.

Vương Trung: "Tại sao? Trả lời tôi, tại sao các anh lại muốn lao vào chỗ chết?"

Bỗng có tiếng hô vang: "Vì Sa hoàng!"

Vương Trung: "Sai!"

Pavlov giật mình, trừng mắt nhìn Vương Trung.

Lại có tiếng hô: "Vì thánh giáo phương Đông!"

"Cũng sai!" Vương Trung dứt khoát.

Popov kinh ngạc, trố mắt nhìn Vương Trung.

Vương Trung lại nhìn quanh một lượt.

Vasili đột nhiên nói: "Vì mẹ của Ant!"

Vương Trung chỉ tay vào Vasili: "Đúng! Nhưng quá trừu tượng!"

Hắn chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trên sân ga: "Mẹ của Ant là gì? Hãy nghĩ kỹ, hãy nghĩ cụ thể!

"Mẹ của Ant là chú sóc nhỏ nô đùa trong rừng bạch dương,

"Là đàn cá tung tăng bơi lội dưới dòng Dnepr,

"Là những cánh đồng lúa mênh mông trên mảnh đất màu mỡ!"

Vương Trung nói xong ba câu, thấy hình như vẫn chưa đủ, bèn cố nặn thêm hai câu nữa:

"Là tiếng hát trong veo của những cô gái,

"Là nồi khoai tây hầm thịt bò nóng hổi mà bà bưng lên!"

Vừa dứt lời, có tiếng ai ợ no.

Rồi nhiều người bật cười, nhất là Vasili.

Vương Trung cũng thấy ngại, bí từ quá nên nói hươu nói vượn, với lại khoai tây hầm thịt bò ngon thật.

Ngon lắm!

"Vì bảo vệ tất cả những điều tốt đẹp đó! Chúng ta mới sẵn sàng xả thân!"

Hắn nghĩ ngợi, đúng là hết ý rồi, thôi thì đạo văn.

Vương Trung nói tiếp:

"Nếu chúng ta không chiến đấu, quân thù sẽ dùng lưỡi lê đâm chết chúng ta, rồi lấy ngón tay trỏ vào xương cốt chúng ta mà bảo: "Nhìn xem, đây là những tên nô lệ!"

Câu nói như một quả bom, khiến gương mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ giận dữ.

Vasili hét lên tiếng hô quen thuộc, có thể dùng trong bất kỳ hoàn cảnh nào cần khích lệ tinh thần, thể hiện khí thế: "Ura!"

Mọi người đồng thanh hô theo: "Ura!"

"Ura!"

Tiếng hô vang lên dồn dập, ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, viên đại đội trưởng của tân binh hô to: "Quay phải! Bước!"

Hàng ngũ chỉnh tề, những người lính trẻ tuổi tràn đầy khí thế tiến ra khỏi nhà ga.

Popov tiến lên một bước, đứng cạnh Vương Trung: "Lần sau đừng giành việc của tôi được không?"

Vương Trung: "Tên nào bảo cổ vũ tinh thần là việc của người chỉ huy chứ?"

Lúc này, trưởng ga đi tới: "Cho quân lên tàu nhanh đi, xuất phát ngay, trước lúc trời sáng còn bay được khỏi tầm hoạt động của không quân địch."

Vương Trung quay lại, hạ lệnh: "Lên tàu!"

(Hết chương)